

د زړه اوازونه

(د بېلابېلو ليکنو ټولګه)

Ketabton.com

سردار محمد همدرد

۱۳۹۴ لمريز کال

د زړه او اوازونه

(د بېلابېلو لیکنو ټولګه)

لیکوال

سردار محمد همدرد

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د زړه اوازونه

ليکوال: سردار محمد همدرد

خپرونډی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډيزاين: ضياء ساپی

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چاپشمبر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړ: (۱۰۹)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسووليت ليکوال پورې اړه لري.

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلابېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كې پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د بنسټيزې په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د زړه اوازونه ټولگه سوه

د هغه چا په هکله چې د هجرت د ټولو ناخوالو سره سره يې په نابله سيمه او نا اشنا وخت کې ادبي هڅې شروع او تر نن ورځ يې را رسولي دي. د هغه چا په هکله چې، په هلمند ولايت کې يې د ډېرو خيريه کارونو او ټولنيزو ستونزو د حل په برخه کې لومړني گامونه په زياتې دلاورۍ سره اخيستي دي.

د هغه چا په هکله چې، نن ورځ د هلمند ولس د خپلو مشکلاتو او ستونزو د حل لپاره مخ ورته را اړوي زيات خوښ سوم چې د ملي تحريک مشر ښاغلي محمد اسماعيل يون په هلو ځلو يې د مقالو ټولگه د چاپ تر پولو ورسېده.

دا ښاغلی سردار محمد همدرد دی چې د خپل زړه خواله يې د مقالو په بڼه د وخت او شرايطو په غوښتنه په ليکنيز ډول د ولس سره شريک کړي دي. اوس يې د مقالو ټولگه ولس ته د خپل تاريخ او په ژوندانه کې د خپل نيت په باب پرېښودل.

دا کتاب به ولس ته د دې زمانې ستونزې او مشکلات په بڼه ډول شرحه کړي او تر اړخ به يې لوستونکو ته دا هم وښيي چې په روانو وختونو کې پر ولس، وطن او وجدان د چا لخوا څه تېر سوي دي؟

په پای کې ښاغلي همدرد ته، د ده، د دغو هڅو د پايلې مبارکي وایم، پر گوتو او قلم يې برکت.

درنښت

الحاج محمد اسماعيل شريعتيار

هلمند

۶/۱۲/۱۳۹۴

زما خبرې

زموږ په ټولنه کې ليکنې ډېر خلک کوي خو ليکوالان مو د گوتو په شمېر دي ليکوالي يو لوی هنر دی، پراخې سينې او لوی فکر ته اړتيا لري.

ما که څه هم له پخوا څخه په ادبي برخه کې يو شمېر ليکنې کولې، شعر مې هم ليکه، خو کله چې د مهاجرت له ترڅو شپو بېرته خپل خوږ هېواد ته راستانه سولو نو دلته يو شمېر ستونزو، د ځينو خلکو کړنو مې د ضمير غلې غږ راوبښ کړ او د قلم له بې تابۍ مې وخت نا وخت يو څه ليکنې وکړې چې يو شمېر پښتو ويب پاڼو کې خپرې سوي هم دي.

دروند مشر او منلي استاد ښاغلي محمد اسماعيل يون راڅخه وغوښتل چې خورې ورې ليکنې مې راټولې کړم او يو کتابگوټی ترې جوړ کړم، نو د استاد په بيا بيا غوښتنه مې دا دی دا کار وکړ.

دا مقالې چې په بېلابېلو وختونو کې مې ليکلي دي، ټولنيزې، سياسي او ادبي پکې شاملې دي. دا ټولې ليکنې په واقعيت کې زما د زړه دردونه او زما د زړه اوازونه دي.

کله چې مې خپلې ليکنې راټولولې نو بيخي ډېرې وې خو يو شمېر يې داسې وې چې د وخت سره سمښت خواره او يو شمېر يې داسې وې که اوس ولوستل سي هم بې گټې نه دي.

زما د ليکوالۍ ډېری تمرکز پر ادبي ليکنو دی، ځکه ادبي ليکنې زېږښت نه لري، د هر وخت لوستونکو لپاره پکې نوي مالومات وي.

د دې کتاب په لومړۍ برخه کې تر ډېره سياسي او ټولنيزې مقالې راټولې سوي دي خو په دويمه برخه کې يې ادبي ليکنې دي، داسې ادبي ليکنې چې

يو شمېر ادبي شخصيتونه پکې پېژندل سوي دي، د دوی پر هنر خبرې
سوي دي.

د هلمند په اوسنيو ځوانانو کې يو شمېر داسې فرهنگي شخصيتونه وو
چې نور افغانستان يې له نوم سره نا اشنا و، ما هڅه کړې د هغوی پر ژوند
او هنر مې يو څه ليکلي دي.

تر دې وړاندې مې د ماشوم د ادبياتو هم يو څه کتابونه چاپ ته تيار دي،
خو د محترم استاد او يو شمېر ملگرو په بيا بيا غوښتنه مې دلته يو شمېر
ليکنې راټولې کړي دي، هېله ده ستاسو په درد دوا سي.

ستاسو خواخوږی

سردار محمد همدرد هلمند

افغان سوله بيه نه لري

له کومې ورځې چې افغانستان کې کورنۍ جگړه پيل سوې ده، بېلابېلو بنسټونو هېوادونو، ادارو د افغانستان د سولې لپاره مجلسونه او ناستې کړي دي.

زه د تېرو څلورو لسيزو د جگړې په اړه د سولې پر هڅو خبرې نه کووم، يوازې دې ته راحم چې، د طالبانو د رژيم د ړنگېدو وروسته د وسله والو طالبانو سره پر سوله باندې د بېلابېلو غونډو، کنفرانسو او ناستو باندې بحث کووم.

اوس خبره دا ده چې، ځينې خلک وايي که د طالبانو سره سوله کېږي نو د تېرو ۱۳ کلونو لاسته راوړنې دې له پامه نه غورځوي، نور بيا وايي چې طالبان وحشيان او د دې وطن دښمنان دي او د هغوی سره سوله نه ده پکار، د ملي وحدت د حکومت پر گډۍ ناست چارواکي عجبې ضد او نقیض خبرې کوي، يو چارواکی يې پر خپل سروايي: «د طالبانو سره سوله نه ده پکار» دا راته ډېره جالبه ده چې ارگ بيا د سولې په تلاش پسې له هرې ممکنه لارې څخه کار اخلي.

خبره دا ده چې، د افغانستان د ولسونو لوی هېله او ارمان سوله ده او هغه څوک چې د سولې مخالفت کوي هغوی د جگړې تاوان او ضرر نه دی ليدلی، له لوکسو دفترونو خبرې کوي، زموږ بېچاره ولس چې هره ورځ د دغې ناوړې او بدبختې جگړې قرباني دی هره ورځ ترې رنج وړي.

د افغانستان د بنسټن هېڅکله په افغانستان کې سوله نه غواړي، دوی د خپلو ناوړه موخو لپاره له هر ډول مکارۍ څخه ګټه اخلي، ترڅو خپل ناوړه اهداف سرته ورسوي.

زما په اند که په افغانستان کې جګړه بندېږي او سوله راځي، دا سوله هېڅ قیمت نه لري، دا که په هر بیه کېږي د دې هېواد د ولسونو په ځیر دی.

دا که په هره قربانۍ او هره غوښتنه کېږي، باید وسي، ځکه موږ هره ورځ ګڼ شمېر خلک په جګړه کې له لاسه ورکوو، د جګړې د بندېدو، د ولس د خوندیتوب او مصونیت لپاره باید دولت او سوله کې ښکېلې غاړې باید له هرې لارې کار واخلې او هېڅ ځنډ باید خپلې مخې ته پرې نه ږدي.

د افغانستان سوله لپاره بین الافغاني مذاکره پکار ده او دا باید د افغانانو څخه یوه اجماع جوړه سي، صداقت، رښتینولي، اخلاص په کولو سره کېدلی سي ډېر پرمختګونه وسي.

تېرو ۱۳ کلونو کې چې د ښاغلي کرزي په مشرۍ د سولې کومه شورا جوړه سوه، دغه ډول شورا ګانې جوړول نتیجه نه ورکوي، ځکه په دې شورا کې داسې خلک موجود وو چې سوله یې نه غوښتله.

سوله کې ولسي خلک او هغه خلک چې په سیمه او منطقه کې اوسي، باید کار ترې واخیستل سي او د سولې په خبرو کې باید ونډه ورکول سي ځکه دوی اغېزمن تمامېدلی سي.

د سولې لپاره چې طالبانو کوم شرطونه وړاندې کړي دي د افغانستان د حکوم په ګټه دي، په دغه شرطونو کې په قطر کې د دغې ډلې سیاسي دفتر په رسمیت پېژندل، د ملګرو ملتونو له تور لست څخه د طالب مشرانو ایستل، د طالب زندانیانو خوشي کول او د سولې پر ضد تبلیغاتو مخنیوی شامل وو.

طالبانو دغه شرطونه د قطر پلازمېنې دوحه کې د پگواش په نوم يوه
خپرنيز مرکز له خوا جوړه شوې غونډه کې وړاندې کړي دي.
دغې ډلې، بحث ته د افغانستان په کرکېچ کې ټول بنکېل لوري ور بللي
وو، خو افغان دولت دغه بلنه نه وه منلې.
اوس پوښتنه دا ده چې افغان دولت د سولې لپاره نارې وهي، له گاونډيانو
تر نړيوالو ټولو ته چغې وهي چې سوله بايد وسي خو د مخالفې ډلې لخوا
هغه شرطونه چې د حکومت له وسه هم دي ولې يې نه مني؟
مالومه خبره ده چې حکومت کې داسې خلک شتون لري چې يا به سوله نه
غواړي او يا به د سولې په وړاندې خنډونه جوړوي.
جگړه کې له ټولو بنکېلو خواو هېله کووم چې په رښتيني ډول دې د سولې
لپاره له اخلاصه ډک قدمونه واخلي، د دې خاورې او ولس په خاطر دې
بايد نوره جگړه بنده کړي.
سوله يو داسې الهي نعمت دی چې په دې هېواد او دې خاوره کې د هر
اوسيدونکي په گټه دی، که په جگړه او د بهرنيانو په شتون او د دوی پر
سياست او پيسو جوړېدلی نو اوس به مو وطن جوړ وای، خو تر څو چې
خپله افغانان لاس په کار نه سي او بنکېلې خواوې صادقانه هڅې ونه کړي
نوبله لار نسته.

پر موږ قیامت دی

د یو چا سره مې بحث کاوه د افغانستان پر حالاتو مو خبرې کولې هغه دوست مې بیا د اوسني عربو او سوريې حالاتو باندې هم خبرې وکړې او بیا یې په ډیرې ناهیلۍ راته وویل چې اخیره زمانه ده او قیامت کیږي، دده تر دې خبرې پورې ماته هغه کیسه راپیاد سوه:

((یو وخت یو چا په مخکې کې جوار کرلي وه نو بیا یوه گیدړه په روږدې سوې وه او دده جوار به یې خوړل، سړی ډېر په غوصه سو اخیر یې یوه تلکه ورته کنبښوده او گیدړه یې په ونیوله وروسته یې په درخته پورې وتړله او خپل زوی ته یې وویل چې ورسه توپک راوړه، گیدړې چې وکتل چې د سړي سترگې سړې دي او په غوصه دی او نه مې پرېږدي نو سړي ته یې وویل پام کوه چې وه مې نه ولې او که دې زه وویستم قیامت کیږي، سړي ورته وویل چې څنگه قیامت کیږي؟ گیدړې ورته وویل چې ما به ستا لس یا شل جوار خوړلي وي ته ددې لپاره پر ټوله دنیا قیامت راوړي؟

سړی چې ډېر ساده و پرې ته یې لاس کړ او گیدړه یې ایله کړه، گیدړه چې لږ مخته ولاړه لږ لږې ودرېده سړي ته یې وویل پر نوره دنیا که قیامت و او که نه و پر ما خو قیامت و.))

زمونږ د هیواد حالاتو ته په کتو سره وروسته له دیارلسو کلونو نړیوالې ټولنې په خپلو ټولو ژمنو سره سره په افغانستان کې نه جگړه بنده سوه، نه افغانانو د ارامۍ او سوکالۍ ساه واخیسته.

په تېره میاشت کې په هلمند کې د مازدا موټر بم، په بدخشان کې غمیزه، په خوست کې غمبزه، په ننگرهار کې ناورین.

دغه ټولې پېښې سره له دې چې لسگونه بې گناه ولسي وگړي پکې ووژل سول، ژوبل سول، ځوانان، ماشومان، ښځې او سپين ږيري پکې له منځه ولاړل له ځان سره ځينې دردونکي او بوردونکي کيسې هم لري.

په هلمند کې يو سپين ږيری چې په سترگو ژوند و او شل زوی يې ورسره و ماته راغلل او راته وې ويل چې بې گناه زوی مې بندي دی، هيڅ جرم يې نه دی کړی، تاسې مرسته راسره وکړئ او زما اواز پورته کړئ، ما د دوی ستونزه د هلمند د ولايتي شورا له مشر سره شريکه کړه، هغه وويل را وايستوه، ما چې دا سپين ږيری ورواستو تصادفاً د ولايتي شورا مشر ته يو کار پيدا سوی و او د خپل کارځای څخه وتلی و، نو دغه سپين ږيری د خپل شل زوی سره د نوموړي د دفتر په دروازه کې هغه ته منتظر و چې څو شپې وروسته د ولايتي شورا د مشر د شخصي دفتر مخته د مازدا موټر بم يوه درنه چاودنه وسوه چې ټول ښاريې ولړزوه او دغه ژوند سپين ږيري او شل زوی يې هغه هېلې چې د پوره کېدو لپاره د ولايتي شورا د مشر دروازه ټکوله د تل لپاره له ځان سره خاورو ته يوړلې او ژوند پلار او شل زوی دواړه شهيدان او بندي زوی يې هماغه شان بندي پاتې سو.

پېښې خو ټولې دردونکي دي، د هر مسلمان او افغان غم او وژنه دردونکې ده، خو ځينې بيا داسې پېښې وي چې د انسان زړه لړزوي.

دويمه دردونکې پېښه چې هر افغان يې په اورېدو ولړزېد د تنگرهار په وروستۍ وحشيانه چاودنه کې د دوه داسې ورونو وژل کېدل و چې له واده يې يوه اونۍ تېرېده. دغه دواړه ورونو په يو وخت ودونه کړي و. د ناويانو د لاسونو څخه يې د واده د نکريزو خوشبويي لانه وه تللې، د خپل خوږ او ارمانجن ژوند يې فقط اوه شپې او اوه ورځې تېرې وې چې د دواړه ورونو په وينو سره جسدونه د ناويانو مخې ته کېښودل سول. دا صحنه هيڅ د

زغملو نه ده او د دې نړۍ د هر سخت زړه لرونکی انسان به حتمن ورته وژایي.

تر دې مخکې د خوست دردناکه پېښه باندې د خوست د ښار هر دېوال وژړل، ډېرې خويندې او ميندې د وير په تغرنځېناستې. دغه راز د بدخشان پېښې هم د افغانانو سترگې نمجنې کړې او په ټوله کې د هېواد وروستيو پېښو، نا امنیو د بشر وجدان ته ټکان ورکړ او پر افغانانو قیامت جوړ سو.

دیارلس کلونه د امنیت په اړه بېلابېلو ژمنې راسره وسوې خو لا هم موږ د امنیت او پرمختګ خوبونه وینو، پر ځای ددې چې هېواد کې مو ارامې او سوکالې راسې ورځ تر بلې مو هېواد کې د نا امنۍ اور تازه کیږي. چاودنې کیږي، پر لویه لاره مو مسافرين تښتول کیږي چې دغه کار او نا امنیو په ټوله کې د هېواد د خلکو او ولسونو اندېښنې را پارولي دي، هر څوک که دولتي دنده لري که شخصي په بیرې کې دی او ځان مصؤن نه احساسوي. یو بل جنګ هم راباندې پیلیدونکی دی، یو بل قیامت هم راباندې جوړیږي، د داعش په نوم د وسله والې ډلې نوي فعالیتونه او د دوی وسله والو بریدونو د خلکو په زړونو کې ډېره ویره خپره کړې ده. هر څوک په دې فکر کې دی چې خدای ج مکره کورنۍ جگړه به پیل سي او زموږ سرنوشت به څه وي.

دا ټول حالات لومړی د ولسمشر او اجرایه مشر لخوا راباندې راپېښ دي او په دوهم قدم کې فاسد او ظالم چارواکي چې دوی هر ډول امکانات لري، د وسله والو په کیسه کې نه دي، که هر څومره نا امنی جوړه سي دوی کولی سي ځانونه خوندي کړي یا په هېواد کې او یا له هېواده بهر، خو عام ولس به څه کوي، همداسې په وینو کې به لمبیږي لکه په ننګرهار، هلمند، خوست، بدخشان او د هېواد په نورو بېلابېلو سیمو کې چې ولسمېدل.

د امنیت تر څنګ مو بل لوی مشکل په ټول هېواد کې د فقر څادر خپور دی،
هر ځای لوړه ده، بېکاري اوج ته رسېدلې، ولسمشر کله وایي اقتصادي
خرڅ په خوځښت راوړم، کله یوه ژمنه او کله بله خوزموړ په ولس قیامت او
د قیامت ورځ جوړه ده.

په افغانستان کې د امریکا ژوبل سیاست!

نږدې یوه نیمه لسیزه وړاندې چې کله امریکا پر افغانستان حمله وکړه او د طالبانو حکومت یې ړنګ کړ، ورسره سم یې په دغه هېواد کې نوی حکومت رامنځته کړ، پرمختیایي کارونه یې پیل کړل او پر بېلابېلو سیاسي او پرمختیایي طرحو یې کار وکړ. چې په ترڅ کې یې ملیاردونه ډالر ولگول، او له بله اړخه یې زرگونه پوځیان یې مړه سول خو لا تر اوسه هم په خپله جگړه گیر پاتې دي.

مهمه دا ده چې امریکا د څه لپاره په افغانستان کې جنگېدله او څه یې وکړل؟

د طالب او القاعدې سره جگړه د امریکا ډېره ستره او لویه سیاسي پلمه وه چې، ګواکې په افغانستان کې ورسره جنگیږي، خو د امریکا هدف یوازې د طالب او القاعدې ختمول نه و بلکې د دوی له لوري د هغه وسله وال مقاومت له منځه وړل وو، چې په سیمه کې د دوی د ستراتیژیکو موخو د عملي کولو په وړاندې یو اساسي خنډ وو.

هر څوک په دې پوهېږي چې امریکا ملیاردونه ډالر په افغانستان کې مصرف کړل خو تر اوسه څوک دې ته ځیر نه دي چې په کومو برخو کې یې مصرف کړل او څه معلومه ګټه یې وکړه؟

امریکا پر داسې پروژو پیسې ونه لگولې چې بنسټیزې وې او ګټه یې تل پاتې وه، بلکې په داسې هوايي پروژو یې پیسې مصرف کړې چې یوازې یې د دوی د جگړې د ګټلو لپاره کمپاین، او د سیمې خلک په یو بې ثباته ټولنیز، اقتصادي او سیاسي چاپیریال کې وساتي، چې بېلګې یې د فساد تخم شیندل، جنایت کاران حاکمول، یو ځانګړی قوم له سیاسي او طبیعي ژونده بې برخي کول، او نور دي. ددې ترڅنګ د ولس د عامه فکر د بې

ثباتی لپاره یې په سلگونو استخباراتي مطبوعاتي رسنی رامنځ ته کړي، چې هر گړی زموږ په ناڅېره ټولنه کې د زهرو د شیندلو په توگه استعمالېږي.

بل پلو کله چې افغان ملي اردو جوړه سوه، امنیتي ځواک جوړ سو، بېلابېل برخو کې پوځیان وروزل سول خو پوره تجهيز او هوايي ځواک یې حمایه نه سو. امریکایانو د طالبانو روانه جگړه مهار نه کړای سوه، په افغانستان کې یې د ایران، پاکستان او نورو گاونډیو سیاسي، نظامي او کلتوري لاسوهنو پر وړاندې بې تفاوته پاتې سو او ځان یې یوازې د افغانستان په کلي کور کې دننه جگړې ته وقف کړ چې لا دوام لري. په رښتیا باید امریکا او د دوی متحدینو د کورني کړکېچ ته د ودې ورکولو پر ځای د افغانستان بهرني او په ځانگړي توگه سیمه ییز سیاست، اړیکو، سمون او پراختیا ته پاملرنه کړې وای.

د پاکستان مداخله په افغانستان کې دومره ښکاره وه چې څو څو ځله یې په افغانستان باندې نظامي یرغلونه هم وکړل، خو امریکا او د دوی متحدین یې پر وړاندې چپ پاتې سول. او پدې اړه یې هیڅ سیاسي دریغ ونښود. ښکاره او روښانه ده چې په افغانستان کې روانه جگړه له امریکې پېښه ده او غځېدل یې هم دوی پورې تړاو لري، د خپلې بهرنۍ پالیسۍ له مخې یې زموږ په هېواد کې د جگړې د ختمېدو لپاره په تېره یوه نیمه لسیزه کې گڼ کنفرانسونه جوړ کړل، د سیمې هېوادونه یې راوبلل، مشورتي غونډې یې وکړې او د خپلو موخو د ښه عملي کولو لپاره یې د بېلابېلو هېوادونو دریځونه تحلیل کړل تر څو د خپلو موخو د پلي کېدو لپاره زمینه مساعده او ممکنه مخالفونو ته له منځه یوسي.

پخواني هېواد مشر حامد کرزي د حکومت په وروستیو کلونو کې نوموړی په دې وپوهېدو چې امریکا د افغانستان ساتنې او افغانستان جوړونې پر

ځای یوازې خپل ستراتیژک اهداف عملي کوي، د هیواد مشر کرزي له لوري د امریکي سره د افغانستان د امنیتي تړون نه لاسلیک د امریکا لپاره یو ستر سیاسي گذار وو. چې سربیره پردې امریکا خپل سیاسي فشارونه زیات کړل خو کرزي یې سیاسي ګوتخنډونو ته تسلیم نه سو. د امریکا اهداف یوازې په افغانستان پورې محدود نه دي، په سیمه کې پاتې کیدل، د هندوستان د چټکې ودې په وړاندې مبارزه او ورسره ملګرتیا، پاکستان، د چین سره د نویو سیاسي ګټو پالنه، د کسپین د هېوادونو، روسیه، سوداګریزې لارې، د افغانانو د نادره ځمکنی عناصرو (REES) ته لاسرسی او نور دي.

ددې ترڅنګ هر وخت امریکا ضد او نقیص خبرې کوي، کله غونډه جوړه کړي او استخباراتي اداره یې اعلان وکړي چې نور افغانان پر پنبو ودرېدلي دي او کولی شي د نړیوالو له شتون پرته د خپل هېواد ساتنه وکړي، د دغه اعلان تر شاه چې خپلو موخو ته په رسېدو کې پاتې راسي نو بیا ووايي چې طالبان به څو کاله نور هم په افغانستان کې د جګړې توان ولري، بیا بل وخت اعلان وکړي چې په افغانستان کې د امریکا شتون ته اړتیا نشته موږ باید ولاړ سو، بل وخت د امریکا بل لوړ پوړی چارواکی بیا اعلان وکړي چې امریکا باید څو کاله نور هم افغانستان کې پاتې سي.

له یوې خوا د امریکا د استخباراتي ادارې مشر وینسنټ سټیوارډ خبر ورکوي چې طالبان به تر ۲۰۱۸ز پورې په افغانستان کې د حملو توان ولري، بل پلو بیا د امریکا بل لوړ پوړی چارواکی خبر ورکړي چې افغانان کولی شي د طالب وسله والو مخه ونیسي.

دا او ورته د امریکا تاکتیکي څرګندونې دي، چې د روانو حالاتو پورې اړوند د دوی پر ګټو او ناګټو راڅرخي، له بله اړخه د امریکا دغه ډول خبرو او څرګندونو په افغانانو کې یو ډول ناروغي پیدا کړې ده، چې نه سیاسي

فیصله کولای سی او نه هم ځاني، هر افغان ورځ تر بلې ځان نا امنه احساسوي، د خپل امنیت او خوندیتوب لپاره مجبور دي چې هر څه پر ځان ومني او هر ډول ډلو ټپلو سره لاس یو کړي.

که امریکا غواړي چې افغانستان د ثبات لوري ته بوزي، نو تر ټولو لومړی باید جگړه ودروي. په افغانستان کې هغه خوځښتونه حمایه کړي، چې په رښتیا سره د افغانستان د ژغورنې اود سیمې د ثبات لپاره اغېزمن دي. افغانستان باید نور د ازمویل سوي حرکتونو او حزبونو د ولکې څخه ووځي. د اداري فساد له منځه وړل یوازې او یوازې د فاسد سالارانو او جنایت سالارانو په مجازات ورکولو سره کیدای سی، نه په مکافات ورکولو.

بيده لا وژل کېږو!!!

افغانستان کې روانې جگړې خورا ډېر وخت ونيو، کلونه کلونه پر دې خاوره اوروڼه بل سول، ځوانان، پېغلې، مېندې، پلرونه او تنکي تنکي ماشومان مو د بمونو، باروتو او د جگړې سرو لمبو خوراک سول. وينې وبهېدې، اسمان وژړل، زړونه وچاودېدل، ارمانونو کوکې وکړې، د بې گناه انسانانو چغې تر اسمانه ورسېدې خو د افغانانو د دښمن زړه يې نه سو.

د کابل پر ښار وروستي وسله وال بریدونه چې خلک يې له درانه خوبه وينس کړل، ځينې په خپلو وينو کې ولمبېدل، ځينو خپل د بدن خواږه غړي له لاسه ورکړل خو ځينو مېندو او پلرونو د خپل زړه ټوټې په خپلو سترگو په وينو لژنده وليدل او اسمان ته يې په وازه خوله کوکې وکړې. سره له دې چې په دې وروستيو کې زموږ هېواد له هره پلوه ټکېده، اقتصادي بحران رامنځته سو، بې کاري ډېره سوه، غلاوې، تښتوني او نور ويړه اچوونکي پېښې په زياتېدو سوې، ورسره د نا امنۍ بې رحمه خپې هم ورځ تربلې په لوړېدو دي او په پوره غرور افغانان په خپله غېږه کې غرقوي.

يوه مشهوره اصطلاح ده وايي: «تر بدترو بدترې سته» رښتيا هم، چې موږ د نن په حالاتو ځورېږو خو د سبا حالاتو ته مو فکر نسته، د هغه توپان مخه نه نيسو چې سبا را روان دي، په داسې حال کې چې راتلونکي توپان ته په بټو بټو سترگو گورو، خو غم يې نه کوو. پخوا به نا امنې محدوده وه، يوازې په لويو بازارونو، څلور لارو، گڼ ميشتو ځايونو کې وه، که به چاودونه وسوه هغه به هم داسې ځای وه چې، سيمه کې حاضر خلک به پکې مړه او ژوبل سول، نور په کورونو کې به

خلک خوندي و، دښمن به هم داسې ځای برید نه کاوه چې کورونه او عام خلک دې ډېر زیانمن سي.

خو اوس کیسه بل ډول ده، له بد ترو بدترې راغلي دي، په وروستیو بریدونو کې چې د کابل په ګډون د هېواد په لږ او برکې و سول، کورونه یې رانسکور کړل، انسان پکې د لویو لویو ودانیو تر دېوالو لاندې سول، ویجاړۍ پېښې شوې، ماشومان په کورونو کې په لوبو او ساتیرو بوخت ول، ښځې او د کور مېرمنې په خپلو کارونو لګیا وې چې د دښمن بې رحمه بریدونو ښامار خپلې خولې ته واچولې.

اوس په خپلو کورونو کې هم خوندي نه یو، په ډاډه زړه څوک ډوډۍ نه سي خوړلې، سهار چې کوم زوی له کوره وځي نو مورجانه یې په دې خاطر په ځیر ځیر ورته ګوري چې فکر نه کوي زلمی زوی به یې بېرته کور ته روغ او سلامت راسي، پر افغانانو هره ورځ ویر، هره ورځ مرګ او هره ورځ قیامت تیرېږي.

په ننني عصر کې نړیوالو، ګاونډیو او نورو ګڼو هېوادونو د افغان وژنې لپاره بېلابېلې طرحې وازمایلي، خپلې سیاسي واګې یې پرې ټینګې کړې، تجربې یې ترلاسه کړې او پر افغان وژنه یې یو له بل سره سیالۍ وکړې. د وسله والو وروستي بریدونه چې د کابل په شا شهید او نورو سیمو کې ترسره سول، د افغان وژنې لپاره لویه دسیسه وه چې سلګونه عام وګړي پکې ژوبل او بې کوره سول.

له یوې خوا افغانستان کې د وسله والو ډلو ډېرښت، بل پلو د دوی ترمنځ اختلافات او ترڅنګ یې داسې لوی بریدونه چې سري عام پکې قتل ترسره سي، دا به د هغه هېوادونو چې افغان وژنې لپاره دلته بېلابېلې ډلې روزي بله نوې لوبه ده.

د وسله والو په ډېری بریدونو کې عام خلک وژل کیږي، په دې وروستیو کې د یونما د یو راپور له مخې چې په تېریو کال افغانستان کې ۷۰ سلنه ولسي خلک د دولت د وسله والو په بریدونو کې وژل سوي او ژوبل سوي دي، که څه هم طالبانو د یونما دغه راپور رد کړ، خو دا ډول بریدونه لکه په دې وروستیو کې چې یې کابل او نورو ولایتونه شاهدان و، د یونما راپور ته بری ورکوي.

په ټوله کې افغانستان کې هغه ډلې چې دولت ضد جگړه ییز فعالیتونه کوي، په ښکاره ډول رسنیو کې ځانونه افغانان بولي، دوی وايي جگړه له دې لپاره کوي چې افغانان له جنگه وباسي او ارامي رامنځته سي. اوس پوښتنه دا ده دغه جگړه مارې ډلې چې د افغانانو سوکالي غواړي ولې افغانان وژني؟؟

ځواب څرګند دی چې دا په اصل کې د افغانانو دښمنان دي، په دې خاطر افغان وژنه کوي.

په ټوله نړۍ کې د جگړې لپاره خپل اصول او قوانین وضع سوي دي، جگړه کې ښکېلې خواوې مالومې دي، دوی یو بل پېژني او د یو بل په وړاندې جگړه ییزې کړنې ترسره کوي، نور چاته زیان نه اړوي، خو افغانستان هغه هېواد دی چې عام افغانان پکې د جگړې قربانیان دي، د افغانستان په جگړه کې د بل سوي اور خس او خشاک ولسي وګړي دي، دوی نا خبره او بې ګناه دغه اور ته غورځول کیږي او ښکېلې خواوې یې ننډاره کوي.

اوس دا پوښتنه هم پیدا کیږي چې نړیواله ټولنه پر افغان وژنه ولې چپه خوله ده، دوی خو ځانونه د بشر د حقوقو سرلاري بولي، د نړۍ په هر ګوټ کې چې کومه بشري او جنایي سرغړونه پېښه سي دوی یې په اړه نېغ پورته کوي، خو پر افغان وژنه ولې څه نه وايي؟؟

مالومه خبره ده چې ټوله نړۍ په افغانستان کې خپلې گټې، موخې او ارادې لري، خو افغان مشران هغه مجبوره خلک دي چې مجبوراً هر څه ته غاړه ایزې دي، دوی نړیوالو ته اړتیا لري او دې ته مجبوره دي چې د دوی ډېرې خبرې ومني او د هېواد د یوې داسې بربادۍ لپاره یې عملي کړي چې ټول زیان یې عام ولس ته ورسېږي.

تبليغات که واقعي جگړه ؟

افغانستان د نړۍ يو له هغه هېوادونو څخه دی چې، د انقلابونو او جگړو لويه سابقه لري.

د نړۍ هر ځواکمن او امپراطور خپل زور همدلته ازمايلي دی چې په نتيجه کې يې په همدې سيمه کې په گوندو وېش او په ډېرې بې شرمۍ تېنېدلی دی.

د تاريخ خواته نه ځو، اوسنۍ حالاتو باندې خبرې کوو. د روس د يرغل نه مخکې افغانستان په سيمه کې يو سيال هېواد و. هغه گاونډيان چې اوس د افغانستان په سرنوشت لوبې کوي تازه زېږدلي وو، د روس يرغل د نړۍ د دوه سترو قوتونو بېلگه وه. دواړو قوتونو چې روس او امريکا وو خپله سيالي ترسره کړه چې په دغه سيالۍ کې افغانستان ټوک ټوک، ميليونه خلک شهيدان، معيوبين او مهاجر سول چې اوس هم در په در دي، کور او کلی يې نه دی مالوم، کله يو هېواد ورته گواښ کوي او کله بل گاونډي هېواد.

د روس او امريکا په دې سيالۍ کې د افغانستان بنسټونه له منځه ولاړل لکه ملي پوځ، تاسيسات، عامه ځايونه او ټول ارزښتونه چور او تالاکول چې په پايله کې د دې خاورې قسم خوړلو دښمنانو ته ښه زمينه چمتو سوله او پراختياو يې داسې لوبې وکړلې چې زړونه يې يخ کړل او دا لوبه تر اوسه روانه ده، مالومه نه ده چې تر کومه به روانه وي؟؟؟

زه نه غواړم په دې لنډه ليکنه کې هر څه تشرېح کړم، بلکې يوه يادونه يې کووم، د جنگ جنگ خبرې په دې هېواد کې دومره تکرار سولې چې په نړۍ کې يې بېلگه نه پيدا کېږي. شاوخوا څوارلس کاله وړاندې پخوانی ولسمشر حامد کرزی د نړيوالې ټولنې په مرسته افغانستان ته راغی او

حکومت يې اعلان کړ. يو ځل بيا د افغانستان نوم په نړۍ کې د يو هېواد په توگه راڅرگند سو، په لومړيو کلونو کې د امنيت سره سره ځينې پرمختگونه رامنځته سول، خلکو ته هېلې پيدا سوې، گاونډيو هېوادونو ته مهاجر افغانان بېرته هېواد ته راستانه سول، خو که د پخواني جمهور رئيس حامد کرزي په حکومت کې نور پرمختگونه رامنځته سول ورسره ډېرې بدبختۍ هم وزېږېدې، فساد اوج ته ورسېد، ځينو پخوانيو زورواکو ته په حکومت کې بڼې بڼې چوکۍ ورسېدې چې حکومت يې نور هم خراب کړ، امنيت خراب سو، خلک پر دولت بې باوره سول، د بهرنيو لخوا ولسي ډله ييزې وژنې ترسره سوې.

که څه هم د ښاغلي کرزي حکومت نږدې ۱۳ کاله دوام وکړ خو لومړني پرمختگونه او امنيت يې تر پايه برقرار ونه ساتو.

د کرزي له حکومت وروسته دا دی د محمد اشرف غني په مشرۍ نوی حکومت وپنځېده، چې دې حکومت ته خلکو هېلې او تمې په دې خاطر ډېرې وې چې فکر يې کاوه له يوې خوا به د تېر حکومت نيمگړتياوې له منځه ولاړې سي، خاليگاوي به ډکې سي او بل پلو ولسمشر او اجرايه رئيس په ټاکنيزو مبارزو کې ډېرې زياتې ژمنې له خلکو سره کړې وې، داسې ژمنې چې د پوره کېدو او سرته رسېدو امکان يې ډېرو، خو دواړه مشرانو ونه سول کولی چې پوره يې کړي، ځکه دوی له يوې خوا د نوي حکومت په مقرريو سره يوه خوله نه و او بل پلو د هېواد په لړ او بر کې امنيتي گواښونه، اندېښنې او ستونزې ډېرې سوې.

په افغانستان کې اوسنۍ جگړه چې ځينې وخت دولت وايي دا يوه تبليغاتي جگړه ده، دا خبره هم سمه ده له يوې خوا به تبليغاتي بڼه هم ولري، خو بل پلو واقعيت هم دی، ۱۵ کاله د وسله والو طالبانو جنګېدل، امنيت ته گواښ پېښول، دننه هېواد کې خلک له يوې سيمې بلې ته کوچېدل او په

دې وروستيو کې د داعش يا د اسلامي دولت وسله والې ډلې راپيدا کېدل د جگړې واقعي اړخونه دي.

چې دغې واقعي جگړې د افغانستان شمالي ولايت کندز ته سقوط هم ورکړ.

زمونږ په هېواد کې د جگړې په اړه په هره سيمه، کلي، کور، پتي او بانډه کې خبرې دومره گرمې او تودې دي چې يو ډول رواني ناروغي يې هم پيدا کړې ده، که واقعي جگړه هم وي د خلکو اندېښنو، شته امنيتي گواښونو په افغانستان د جگړې فضا حاکمه کړې ده، له هرې سيمې، هر ځای او حتی د خپل کور له خونو د خلکو ويره راځي.

د افغانستان د عامې روغتيا وزارت هم په دې وروستيو کې خبر ورکړ چې د دې هېواد دېرش فيصده خلک په رواني ستونزو او شل فيصده يې په رواني ناروغيو اخته دي.

جگړه بې کاري زېږوي او بېکاري د رواني ناروغيو سرچينه ده، بل پلو نورې نړۍ ته د افغانستان جگړه يوه فکري او رواني جگړه معرفي شوې ده، دوی داسې فکر کوي چې دغه جنگ تشې اوازې دي چې رسنيو کې انځورېږي، خو خبره داسې نه ده.

هغه وخت به د افغانستان جنگ هغه خلکو ته چې دا جنگ تبليغاتي او تشې اوازې بولي رښتيني او واقعي جنگ ښکاره شي چې خپله پکې خوږ سي، مالي او يا ځاني زيان ورته ورسېږي، بيا به هيڅ وخت ونه وايي چې دا يوازې تبليغاتي جگړه ده.

زه دا منم چې نن سبا تبليغات او رسنۍ د جنگ په غځولو او کرارولو کې ستره ونډه لري، خو که دولت د واقعيت په عينکو کې خپل هېواد ته وگوري نو ډېر داسې شيان به وويني چې دوی يې له ولس او خلکو پټوي خو هغوی يې ويني.

یوازې د کندز په جگړه کې له دواړه غاړو بې حده تبلیغات و سول، خو زیان یې هغه چا ولید چې هلته کندز کې و.

یوه اونۍ په رسنیو کې دولت او طالبانو دواړو د ښار حاکمیت ادعا کوله، خو واقعي انځور بل ډول و، ښار یوازې د ځایي خلکو په مرگ ژوبله بدل سوی و.

زه په وروستیو کې د یو بشر په توگه له ټولو غاړو دا هېله او غوښتنه کووم چې که په تبلیغاتو جگړه مخته بیا یې هم په داسې توگه دې تبلیغات کوي چې زیان یې عام ولس ته ونه رسیږي، لکه په کندز کې چې ولسي وگړو د دواړه غاړه د تبلیغاتو په پایله کې ټوک ټوک سول، ووژل سول، ژوبل سول او بې کوره سول.

د حکومت بدیل لرو خو د نظام بدیل نه لرو

افغانستان د روس له راتگ څخه مخکې داسې یو نظام او حکومت درلود چې، د سیمې او نړۍ سره یې سیالي کوله، د روسانو د یرغل څخه وروسته چې افغانستان په کورنۍ جگړه کې ښکېل سو، هغه هېوادونه چې د افغانانو د قربانۍ له برکته یې خپله ازادي واخیسته هغوی هم پر افغانانو خپلې لوبې وکړې.

هغه نوی زېږول سوی ماشوم پاکستان نن د افغانستان په سرنوشت لوبې کوي، افغانستان یې د نړۍ د لویو قوتونو په خاص ډول امریکا او بریتانیا د رسۍ کشۍ مرکز وټاکه.

یو هېواد چې په کورنۍ جگړه اخته سي، بې سرپرسته سي، بیا نو هر څوک کولی سي چې د خپلو موخو لپاره په اسانه هلته کار وکړي او بېلابېلې سیاسي، نظامي او هر ډول تجربې او ازماښتونه ترسره کړي.

په دغه ډول هېواد کې بیا ملي ارزښتونه، گټې او د خاورې خپلواکي ساتنه ستونزمنه خبره ده، په داسې یو حالت کې بیا چې بېلابېل استخباراتي کړۍ په یو هېواد کې د خپلو موخو لپاره کار کوي، تر هرڅه وړاندې بیا هغه کسان چې د دې وطن ملي گټو ته ژمن وي هغوی په ښه کيږي او له منځه وړل کیږي.

اوس اصلي خبره دا ده چې، په دې هېواد کې لا ولې موږ ملي گټې نه تعریفوو؟

کله کله ځینې دوستان نظام پښتو او ځینې حکومت پښتو ګوي. حکومت د یو هیواد له عالي او رسمي غړو څخه جوړیږي چې د کورنۍ او بهرنۍ تګلارې جوړول او پلي کول یې مهمه دنده بلل کیږي. په دغو عالي غړو کې د کابینې وزیران او نور لوړ پوړي چارواکي راځي چې په پارلماني

نظام کې د کابينې مشر صدر اعظم يا لومړی وزير وي او په رياستي نظام کې بيا د کابينې مشر ولسمشر يا جمهور ريس وي. د پارلماني نظام بېلگه لکه هند، او برتانيا، او رياستي نظام بېلگه لکه افغانستان او ايران. حکومت او حکومتي چارواکي په دريو گونو مقننه، قضايه او اجرايه ځواکونو کې مخامخ ښکيل او ونډه لري او د حکومتي تگلارو د پلي کولو او نه پلي کولو چارې همدوی ته ورترغاړې دي. د افغانستان د اساسي قانون د اويايمې مادې په يوه برخه کې د حکومت تعريف داسې سوی دی:

”حکومت له وزيرانو څخه جوړ دی چې د جمهور ريس تر رياست لاندې کار کوي.“ يانې حکومت اجرايوي ځواک دی.

په يو نظام کې بيا د يو هېواد د نوي او زړو حکومتونو ټولې لاسته راوړنې، ادارې، سياسي، اقتصادي، پوهنيز، کرنيز، سوداگريز پرمختگونه شامل وي او ټول هغه څه چې يو هېواد يې پر پښو ودرولی وي، دغه ډله کې راځي. اوس راځو دې ته چې په اوس وخت کې موږ د حکومت بدیل لرو خو د نظام بدیل نه لرو.

د بېلگې په ډول: که له اوسني حکومت څوک راضي نه وي، کار نه سي کولی، ښايي نوی حکومت رامنځته سي، ټاکنې ترسره سي، ولسمشر له خپلې دندې استعفا وکړي، پر ځای يې بل ولسمشر وټاکل سي، نوی ولسمشر نوې کابينه اعلان کړي او بالاخره په حکومت شته ستونزې له منځه یوسي.

خو نظام چې د هېواد ټول پرمختگونه، که په هره برخه کې سوي دي، ړنگ سي نو بيا يې بدیل نه لرو او بېرته يې جوړول ډېر وخت غواړي.

د بېلگې په ډول: نظام کې د افغان ملي پوځ هم شامل دی، که ملي اردو ټوله ليرې سي او يو ولسمشر وايي چې زه نوې ملي اردو جوړووم، نو دا به ډېر

وخت واخلي، که يو څوک ووايي چې زه په ټول هېواد کې شته پرمختگونه له منځه وړم، نوی پيل کووم، نوی پوهنيز بهير پېلووم، روغتيايي خدمات له صفر شروع کووم، نو دا به هم کلونه کلونه وخت ونيسي. نو په دې خاطر د حکومت بديل لرو خو د نظام بديل نه لرو. بله مهمه خبره دا ده په اوس وخت کې که څوک په حکومت نيوکه کوي، داسې نيوکه دې وکړي چې نظام ته زيان وانوړي او نه پر نظام گودار وي. نيوکه بايد اسې وي چې، ملي گټې او ملي ارزښتونه زيانمن نه سي.

په هر هېواد کې کورنۍ جگړه د واک لپاره وي که سياسي جگړه وي او که نظامي، بنسټې خواوې تل وايي د هېواد لپاره جنگيږي، ترڅو سم حکومت رامنځته سي، په ټوله نړۍ کې دا اصول دي چې د هېواد په کورنۍ جگړه کې د جنگېدونکې ټولې خواوې چې هره يوه يې واک ته ورسېږي نظام نه ړنگوي، ملي ارزښتونه، ملي گټې او ملي شتمنۍ نه زيانمنوي، خو زموږ په هېواد کې چې تل د قدرت لپاره جگړه کېږي قدرت ته تر رسېدو وروسته واک ته رسېدلې ډله نظام هم ړنگوي، ټول هېواد لوتې لوتې کړي، ملي پوځ له منځه يوسي، شته پرمختگونه لولپه کړي چې بيا د بل حکومت تر رامنځته کېدو پورې هيڅ پرمختگ نه سي کولی او حتی لولپه پرمختگونه پرېښو نه سي درولی.

ترڅو چې زموږ د قدرت مټنانو ملي ارزښتونه نه وي پېژندلي، نظام ته وفاداره او ژمن نه وي، د واک نشه يې له فکره ونه وځي او ملي شتمنۍ ونه پېژني نو هېواد به مودغه شان وروسته پاتې وي.

د روسانو ماتې که د سیمې بریا؟

د ۱۳۲۷ د سلواغې شپږويشتمه د پخواني شوروي اتحاد پوځ خپله ماتې ومنله، په افغانستان کې تر نهه کاله تېرولو وروسته په ګونډو سول او دا هېواد یې پرېښود.

د روسانو په راتګ سره یوازې افغانستان هدف نه و، دوی د سیمې ډېر هېوادونه په ځانګړي ډول ګاونډیان لکه: ایران، پاکستان او غوښتل یې د هندوستان تر تودو اوبو پورې ورسېږي، په دې وخت کې روس د سیمې یو داسې لوی ښامار جوړ سوی و، چې ازبکستان، تاجکستان، ترکمنستان، ازربایجان، ارمنستان او ماورالنهر هېوادونه یې تر ستوني تېر کړي و.

دا سور ښامار داسې عافي سوی و چې یوازې اسیا نه بلکې غوښتل یې چې په نړۍ باندې خپله لویه امپراطوري جوړه کړي، دوی د خپل وخت موډرنې سلاوې، قوي نظامي او تخنیکي وسایل، زميني او هوايي ځواک په درلودلو سره داسې لوی قوت و چې په نړۍ کې بل داسې قوت نه و چې د دوی مخه دې ونیسي.

نورو کوچنیو قوتونو لکه امریکا او برتانیه په خپلو کورونو کې له دې ښامار څخه بېرېدل او حتی ټولې نړۍ ځان خوندي نه باله.

دې سور ښامار د نړۍ د ټولو قوانینو خلاف په افغانستان تېری وکړ، دې تېري پوره نهه کاله وخت ونيو، افغانان د هېواد په لړ او بر کې د دوی پر وړاندې راپورته سول، دوی داسې ظلمونه ترسره کړل چې؛ د بشر په تاریخ کې ساری نه لري.

ډلیزیې وژنې یې وکړې، ماشومان، ښځې او بوډاګان یې شهیدان کړل او لوی لوی کلي یې تر خپلو توپونو لاندې کړل، چې اوس په ځینو ولایتونو

کې پر هغه خلکو چې په ډلييز ډول شهيدان سوي دي ځلي هم جوړ سوي دي.

د روسي لښکرو پر وړاندې د افغانانو بې سارې قربانۍ کې يو ميليون افغانان شهيدان، يو ميليون معلول او اوه ميليونه افغانان بېلابېلو هېوادونو ته مهاجر سول چې په دومره لويه کچه د افغانانو قرباني به همېشه په نړيواله کچه د تاريخ په پاڼو کې ثبت وي.

دغه سره لښکر غوښتل چې افغانان د ځمکې له سره ختم کړي چې د پلټنو له مخې د هرو دوه افغانانو په سر دوی يو ماین زموږ په هېواد کې ښخ کړی دی، کله چې دغه سره لښکر زموږ په هېواد کې ماتې وخوړه نو دا يې هم وويل چې زموږ ماینونه به زموږ له ماتې کلونه وروسته هم له افغانانو سره جنگيږي.

افغانانو دغه سره ښکېلاک ته په ماتې ورکولو سره هغه پياوړي قوتونه چې له روس څخه بېرېدل د هغوی پر وړاندې يې د روسي لښکرو قوت مات کړ او هغوی ته يې هم لار هواره کړه چې د روس پر وړاندې په پوره جرأت راپورته سي.

په داسې حال کې چې افغانستان په کورنۍ جگړه کې ښکېل و امريکا او نړۍ ته پکار نه وه چې، د روس له ماتې وروسته افغانستان يوازې پرېږدي، کله چې روس په گوندو سو؛ امريکا په خپله مخه ولاړه او افغانستان يې د داسې گاونډيو لومو ته ورپرېښود چې، هغوی له خدايه دا غوښتل چې افغانستان د دوی په لاسو کې کښېږي.

پر ځای ددې چې د افغانستان د ولسونو قدردانی سوی وای د نړۍ ډېرو هېوادونو په ځانگړي ډول گاونډيانو د افغانستانو په کورنيو چارو کې لاس وهنې وکړې.

ګاونډيو هېوادونو په ځانګړي ډول پاکستان او ايران له وخت ګټه واخيسته او افغانان يې په تنظيمونو او ډلو ووېشل او د افغانانو هغه متحدوالی چې د روس په څېر قوت يې مات کړ له منځه يوړو او په کورنيو جګړو اخته سول.

که له يوې خوا ګاونډيو هېوادونو افغانان ډلې ډلې کړل، بل پلو امريکا هم نه غوښتل چې د مجاهدينو يووالی او قوت دې همداسې پاتې سي. پاکستان يوازې دا نه چې د سور بنامار له حملې د افغانانو د قربانۍ په وسيله وژغورل سو بلکې د قوي اقتصاد خاوند سو، اتومي بټۍ يې ورغولې او د وخت څخه په ګټې اخيستنې يې ځان ورساوه. خو د افغانانو په دې بې سارې قربانۍ سره سره پاکستان داسې نامردانه مداخلې په افغانستان کې وکړې چې د افغانستان د کورنۍ جګړې لوی لامل بلل کيږي.

بل پلو ايران هم زموږ هغه ګاونډی هېواد و چې تر خپله وسه وسه يې په افغانستان کې لاس وهنه وکړه او د کورنيو جګړو په پراختيا کې دوی هم لوی لاس لري.

ورته وخت کې د افغانستان هغه رهبران چې د جهاد او مقاومت دروند مسؤليت ورتړغاړې و، متاسفانه په دې ونه توانېدل چې دا با ارزښتنه بريا وساتي؛ دوی په خپلو منځونو کې د قدرت پر سر داسې شخړې وکړې چې، د جهاد سپېڅلی نوم يې تر خاورو لاندې کړ او هر مشر په دې نوم چې ګواکې جهاد يې کړی دی ځانته يې د واک او امتياز غوښتنه کوله، د دغه رهبرانو خپل منځي شخړې او د قدرت پر سر اختلافات دې حد ته را ورسېدل چې هر مشر په خپله سيمه کې ځانته حکومت کاوه، پاتکونه يې جوړ کړل، غلاوې، چپاو او نور ظلمونه خپل وروستي حد ته ورسېدل، بالاخره چې د دغه مشرانو به هر څه خوښه وه هغه به يې کول، د دوی دغه

کړنو د سپېڅلو او رښتینو مجاهدينو ارمانونه تر خاورو لاندې کړل او په ټوله کې يې د جهاد نوم بدنام کړ. که افغانانو د روس په څېر ستر او زوره وړ ښکېلاک ته ماتې ورکړه نو دا يې هم کولی سول چې د گاونډيو له شره ځان خلاص کړي او د دوی مداخله ونه زغمي خو ځينو مشرانو د قدرت او واک په خاطر د ميليونونه افغانانو قربانۍ ته ونه کتل او گاونډيو ته يې په خپل لستونې کې ځای ورکړ او دوی پخپله خپلې لمن ته داسې اور پورې کړ چې تر اوسه لا بل دی، خو په دې سترگې نه پټيږي چې قدرت پلوه مشرانو د سپېڅلو مجاهدينو او د افغان ولس په حق لوی تېری وکړ او داسې ناوړه کارونه يې وکړل چې زموږ اوسنی نسل د رښتینو مجاهدينو په اړه منفي فکر کوي.

د عدم تشدد پر مرکز د تشدد ډک برید

د لوی افغانستان د جوړېدو او د پښتنو د یووالي ارمانجن ستر مبارز پاچا خان پر پوهنتون برید چې له امله یې ۲۰ بې گناه کسان چې ډېری یې محصلین وو ووژل سول او گڼ شمېر نور پکې ژوبل سول.

د عدم تشدد د دې سرلاري ستر مبارز مبارزه هم د تشدد په وړاندې وه، هغه د خپل ټول ژوند په مبارزه کې د ټولنیز عدالت، انصاف او برابری لپاره هم ژمن و او هم یې په دې برخه کې نه ستړي کېدونکي هلې ځلې وکړې، د لوی افغانستان هرې سیمې ته یې سفرونه وکړل، له خلکو سره یې ولیدل، جرگې یې جوړې کړې او د پښتنو د پوهولو هڅې یې وکړې.

په دې وروستیو کې دې ته ورته ډېرې پېښې رامنځته شوې دي او دا پېښې د ډیورنډ له پولې اغارې او دې غاړه په پرلپسې ډول ترسره شوي دي.

اوس ستونزمنه خبره دا ده چې، د دې قربانیو قربانیان یا پښتانه دي او یا هم نور افغانان، خو حکومتونه د خپلو ناوړه موخو لپاره داسې یوه لوبه کوي چې د خپلو ناروا گټو لپاره پر دې خاوره باندې همدغه حالات روان وساتي.

نن چې د عدم تشدد د مبارزې پر سرلاري اړوند پاچا خان بابا پر پوهنتون دا برید ترسره کېږي نو دا دا مانا لري چې د عدم تشدد فکر د له منځه وړلو لپاره هڅې کېږي.

اوس چې په دې سيمه کې کوم اور بل دی دا هغه وخت مې کېدای سي چې د عدم تشدد فکر په ټولنه کې خپور سي او انساني حقوق اجتماعي عدالت د اسلام د مبین دين په رڼا کې خلک ترې برخمن سي.

د دا ډول پېښو مخنيوی په دې توگه نه سي کېدلی چې د وخت حکومتونه یو پر بل تورونه ولگوي، بلکې دا د ټولې سيمې دولتونو لپاره له اخلاصه ډکه اراده پکار ده.

دا یو څرگند سیاست ته اړتیا لري، یو د بل د کور په وړاندو هیڅکله په دې سيمه کې امن نه سي راتلی او دا هم باید ټول و منو څوک چې د بل کور خرابوي هغه به هیڅکله په خپل کور کې د امن خاوند نه سي.

اوس خبره دا ده دا قربانی خو په دې سيمه کې روانې دي، اوس چې ارزښتونه زیانمن کېږي دا ډېره خطرناکه خبره ده.

پاچا خان بابا چې د ټول انسانیت د پوهولو او د دوی لپاره د پوهې پر ګاڼه سنبالېدل یې ارمان وو، نن سره له دې چې پښتانه څوک د هغه ارمانونو پوره کېدو ته نه پرېږدي، بلکې د هغه پر نوم پوهنتون باندې بریدونه هم دا په ډاگه کوي چې زموږ دښمن یو دی او د پښتون وژنې او افغان وژنې لپاره دلته لویه لوبه روانه ده، داسې لوبه چې د پولې دواړه غاړو ته پوهنیز مرکزونه هم خوندي نه دي او بریدونه پرې کېږي.

په ټوله کې بیا خبره پښتنو ته راځي او ګوته دوی ته نیول کېږي، ځکه اورد پښتون پر کور بل دی، هغه د یو شاعر خبره دلته ښه صدق کوي چې وايي: «هلته هم زه مرم، دلته هم زه مرم»

ترڅو چې پښتانه يو نه سي، ترڅو چې دوی د پاچا خان ارمانونه پوره نه کړي، ترڅو چې دوی زده کړې ونه کړي او خپل دښمن ته يو نه سي، ترڅو چې د نورو لاسوهنه په دې هېواد کې بنده نه کړي نو تل به د دغه ډول بریدونو ښکار يو، عام خلک به مو په وینو کې لږلي وي، ښوونځي، پوهنتونونه، روغتونونه، بازارونه او مسجدونه به پر ویر ځایونو بدل وي او حتی د لمونځ کولو لپاره به له ویرې مسجد ته نه سو تلې، ښوونځي او پوهنتون ته به د دښمن د برید له ویرې د زده کړو لپاره نه سو تلې او تردې پورې چې خپله کوټه او مېلمستون کې به له مېلمه سره هم په ډېره ویره او اندېښنه ناست يو، ځکه داسې ځای پاتې نه سو چې دښمن برید پرې ونه کړ او روغ پاتې سو، له مذهبه تر کلتوره او له ښاره تر کلیو او کورونو هر څه نا امنه سول.

د یو بل ته گوته پر ماشه ورونو میندې پر یوه تگر

د سرې میاشتنې د ریاست له مخې تېرېدم، ډېرې اړمنې ښځې د مرستو په انتظار ناستې وې، ورغلم، دوه سپین سرې نږدې سره ناستې وې، خپلو منځو کې یې خبرې کولې، له یوې مې پوښتنه وکړه، ویې ویل زوی مې عسکر و، په جگړه کې شهید سو، بچیان او ماشومان یې بې سرپرسته سو، څوک یې پوښتنه نه کوي، دلته راغلې یم چې یو څه مرسته راته ورسېږي.

څنگ ته یې بله سپین سرې ښځه ناسته وه، مخکې له دې چې پوښتنه ترې وکړم، خپله یې وویل زوی مې په جگړه کې شهید سو، ما ورته وویل زوی دې څنگه شهید سو، ویل یې زوی مې طالبانو کې و خپل سر یې وبايله، هیڅوک نه سته چې بچیان یې وساتي، راغلې یم چې مرسته ورته ټوله کړم. نږدې څلور لسیزو جگړو موږ ته همدغه میراث راپریښود چې افغانان خود په خوده د نور په اشاره جگړه کوي، خو زیان یې ټول موږ افغانانو ته رسېږي.

همدغه افغانان چې یو بل ته گوته په ماشه دي، میندې یې پر یوه تگر بچو ته خیرات ټولوي.

د روس او افغانستان ترمنځ جگړه چې وسوه، دا یوه مقدسه جگړه او جهاد وو، همدغه جگړه کې امریکا خپلې موخې ولټولې، ځان یې تر یوه حده ورساوه، خپلو موخو ته د رسېدو لپاره یې زمینه برابره کړه، بېلابېلې لومې یې جوړې کړې، د روس په وړاندې یې اسامه بن الادن و جنگاوه، خو چې

وخت بدل شو، همدغه اسامه يې خپل دښمن وباله، پر ضد يې ټوله نړۍ راوپاروله او بالاخره يې پاکستان کې وواژه.

يانې دلته دوست او دښمن نه دی مالوم، خپله افغانانو ته دلته ځينې وخت يو شمېر خلک دښمنان وي، همدغه دښمنان يې بل وخت دوستان وي، ښه مثال يې د مشرانو جرگې پلاوی دی چې ورغی او له روس څخه يې مرسته وغوښته، هغه روس چې درې لسيزې وړاندې موږ جگړه ورسره وکړه او په خپل هېواد کې مومات کړل.

همدغه روس چې افغانان يې پر وړاندې وجنگېدل، اوس د مشرانو جرگې پلاوی ورغی او د مرستې غوښتنه يې ترې وکړه.

که بل پلو وگورو پاکستان امريکا ته په دې خاطر هډې ورکړې چې افغانستان کې د طالبانو پر وړاندې جگړه وکړي، د دې جگړې تر شا هم د پاکستان گټې خوندي وې، خو کله چې جگړه اوږده سوه، امريکا يې په وړاندې تر ډېره پاتې راغله، د سولې د خبرو اوازې پيل سوې نو پاکستان طالبان خپل دوستان بولي او په ډاگه يې استازيتوب کوي.

که وکتل سي په مجموع کې جگړه د افغانانو نه ده، بلکې د نړيوالو او د سيمې د هېوادونو ده خو افغانستان يې د خپلې جگړې ډگر گرځولی، پر افغانانو لوبې او ازموينې روانې دي، له هر لوري افغانان په يوه او بل نوم وژل کيږي، که نن دوه افغانان يو بل ته گوته په ماشه ناست دي د همدغه نړيوالو او يو شمېر گاونډيو هېوادونو لوبه ده.

دغې جگړې ډېرې ميندې پورې کړې، ډېرې کونډې سوې، ماشومان بې
پلاره سول، که طالب وژل کېږي او که عسکر ټول زيان يې موږ افغانانو ته
رسېږي.

داسې تور سرې چې چايي پلو هم نه سوليدلى خونن په بازار کې د همدغې
بدبختۍ له امله فقر کوي.

جگړه اخر تر کومه؟

د خداى ج په خاطر، د همدغه پور او کونډو ميندو په خاطر نوره جگړه بس
کړئ، نور جنگ ودرؤئ، نورې وينې مه تويؤ؟

سياست که مسخري؟؟

په دې بايد لوی شکر ادا کړو چې زموږ افغانستان له سياست پوهانو ډک دی؛ که دوه سپين ږيري خپلو منځو کې خبرې سره کوي نو د دوی پر خوله به سياست وي، که په کور کې او کلي کې بنځې پر تناره خبرې کوي نو په روانو حالاتو به يې تود بحث شروع کړی وي، که هتۍ ته د سودا لپاره ورسې نو پر سياسي موضوع به راگډ وي، لنډه دا چې په هر ځای کې، بنوونځي کې، روغتون کې، بازار کې، کلي او کور کې سياست دی. د پورته خبرو موږ او تاسې ټول شاهدان يو خو ما په دې خاطر وکړې چې، په خپل دفتر کې ناست وم يو دوا پلورونکی راته راغی، راته وې ويل غواړم ځان د ولسي جرگې را روانو ټاکنو کې کانديد کړم تاسې مرسته راسره وکړئ، د دغه ملگري خبره په لومړيو کې راته ټوکه ښکاره سوه خوله ټينگار وروسته يې پوه سوم چې ټينگه اراده يې ده، خوماته د نوموړي دا خبره ډېره جالبه ښکاره سوه، ځکه فکر نه کووم که تر اوسه د افغانستان پر روانو حالاتو هم خبر وي، که ووايم په دې به هم خبر نه وي چې په افغانستان کې اوس څه ډول حکومت دی نو مبالغه به نه وي.

دغه ملگری راسره ناست و چې فېس بوک مې خلاص کړ، وارله واره مې د کابل پوهنتون استاد او سياسي شنونکي ډاکټر فيض ځلاند پر پوست سترگې ولگېدې، زه د خپلو پورتنیو خبرو د ښه ربط لپاره د ډاکټر صيب څرگندونې کټ مټ رانقلووم:

ډاکټر فيض ځلاند ليکلي و: ((د گران افغانستان د بربادۍ يو ستر لامل زموږ بې سواده سياستوال دي. زموږ خلک چې بيکاره شي او يا مالداره شي، بيا نو سياست ته مخه کړي. وه ځوانانو سياست د بيکاره خلکو کار نه دی. سياست د عالم، پوه او لوستو کار دی. هغوی چې د افلاطون

(جمهوريت)، د ارسطو (سياست)، د روسو (ټولنيز تړون)، د ميكاولي (شهزاده)، د هابز (ليوياتان)، د محمد عليه سلام (سیرت) يې لوستی نه وي، د لينکن، ستالین، چرچل، روزلويلت، ماو، لينن، منديلا، گاندي، فخر افغان په ژوند او مبارزې خبر نه دي، د هغوی په سياست کې گوتې وهل د ځان او قوم شرمول دي)).

زه د ډاکټر صيب پورته خبرې تاييدووم، رښتيا هم کله چې زموږ خلک ډېرې پيسې پيدا کړي، کله چې زموږ خلک بېکاره شي نو داسې مفکوره ورپيدا سي چې راسه ته هم ځان ولسي جرگې يا ولايتي شورا ته کانديد کړه، که بريالی سوې لوی سياستوال به درڅخه جوړ سي، په تلویزونو کې به پر تودو بحثونو کې مېلمه کيږي، ټول خلک به دې وپېژني بالاخره به يو لوی موقف ته ورسېږي.

دغه شان وسول، موږ او تاسې په اوسني افغانستان کې د ډېرو کاذبو سياستوالو شاهدان يو، چې د سياست په مانا او مفهوم هم نه پوهېږي خو د پيسو او زورواکۍ له مخې په يوه او بل نوم وکالت کوي او ځان ته لوی لوی سياستوال وايي.

دغه کار په ډېرو بې سواده او ناپوهه پيسه لرونکو خلکو کې دا انگېزه پيدا کړې ده چې سياست وکړي، د سياست په نوم په ټولنه کې ځان مطرح کړي او دا فکر ورسره وي چې د سياست له لارې به زه لوی سړی سم، بله ورځ به والي سم څه به سم او څه به سم.

زموږ د اوسني سياسي نظام د ناکامۍ يو لوی لامل دا هم دی چې ډېری نالوستي خلک د سياست دعوه کوي، ځان ته سياسي شنونکي وايي خو د دوی سياست د هېواد او ټولنې په زيان تمام سوی دی.

سياست لوی پوهې ته اړتيا لري، سياستوال بايد لومړی خپل ديني او کلتوري ارزښتونه مطالعه کړي، په پوره مانا ورباندې وپوهېږي، د نړۍ

روان بهير تر څار لاندې ونيسي، د خپلې ټولنې د ستونزو تل(بيخ) ته وربښکته سي، واقعي مشکلات پيدا کړي، لويه حوصله ولري، په پوره توگه ملي گټو ته ژمن وي او د ټولنې د خلکو پراخ باور بايد ولري. نو چې اوس درمل پلورونکي هم زموږ د هېواد په سياست کې ونډه اخلي، داسې څوک به څنگه د خپلو خلکو حق وغواړي چې د دوه خړو وربشې نه سي بېلولی؟؟

زما په اند دا زموږ د ناکام سياست پايله ده چې بې سواده خلک اوس دا جرأت کوي چې سياسي واگې په خپل لاس کې واخلي، زموږ د نالوستو خلکو هغه هېلې چې خپلو سياسينو ته يې لري مړاوې سوي دي، د خلکو د اميدونو څرکونه په تيارو بدل سوي دي، نو خامخا به يو نالوستي سره دا فکر پيدا کيږي چې راسه ته په سياست کې برخه واخله گوندې خدای سياسي نظام مو سم سي او افغانستان د سيمې له نورو هېوادونو سره په سياست کې سيال سي.

زور دولت او اوسنی هلمند

هلمند د افغانستان يو له هغو ستراتيژکو ولايتونو څخه دی چې، د هېواد لسمه برخه تشکيلوي له بل پلو هلمند ته د ملي يووالي کور هم ويلى سو ځکه چې، د هېواد د ډېرو قومونو او ولايتونو وگړي پکې اوسيږي، له تاريخي پلوه هم هلمند داسې ولايت دی چې د هېواد سترې لويې او د سترو امپراتوريو مرکز پاتې سوي دی.

زه نه غواړم چې تاريخ ته ولاړ سم خو په لنډ ډول هلمند کې د تېرو ديارلسو کلونو په اړه ځغلنده کتنه کووم، څومره چې پکار وه، دې ولايت ته هغه شان کار نه دی سوي، دا بېلابېل لاملونه لري، چې په لنډه توگه به ورته اشاره وکړو:

يو ډول داسې ستونزې وې چې ټول هېواد ورسره مخ و، لکه پراخ اداري فساد، پر مهمو دولتي څوکیو د ناسمو اشخاصو گمارل، نا امنی، بېکاري او دې ته ورته نورې ستونزې.

هغه خلک چې د هلمند په نوم يې په مرکز کې استازيتوب کاوه هغوی هم فقط شپې سبا کړې او د هلمند رښتيني استازولي يې ونه کړه.

له امنيتي پلوه هلمند هره ورځ د جنگ شاهد پاتې سو په داسې حال کې چې شاوخوا (۳۵۰۰۰) پنځه دېرش زره افغاني پوځونه دلته شتون لري خو دې ځواک ته په کتو سره د هلمند (۲) دوې ولسوالۍ لکه ديشو او باگران چي تر اوسه د دولت د حاکميت څخه بې برخي پاته سوې، شمالي هلمند کې يوازې د ولسواليو د مرکزونو پرته زياته سيمه د وسلوالو تر ولکې لاندې؛ ده مرکز ته نږدې تريخ ناور او نهرالسراج هره ورځ د جگړې شاهد پاتې سوي او دې ته ورته په مرکز او ولسواليو کې گڼ قومي مشران، علماء کرام او د دولت کارکوونکي ترور سول او ووژل سول.

د پوهنې په برخه کې هلمند پوهنتون د خپلې ودانۍ خاوند نه سو، د یو سل او دېرشو ښوونځیو په شاوخوا کې ترلې پاتې سول په خاص ډول په شمالي هلمند کې ښوونیز بهیر د نشت برابر ؤ.

په روغتيايي برخه کې هم یو مرکزي روغتون چې د الحضرت محمد ظاهر شاه په وخت کې جوړ سوی ؤ، چې اوس د هلمند نفوس ته په کتو سره د هلمند د خلکو ستونزې نه سي حل کولای، په ولسوالیو کې هم د پام وړ روغتيايي خدمات خومره چې لازم ؤ نه دي ترسره سوي ښه مثال یې د ښځینه ډاکټرانو دی چې په ولسوالیو کې د نشت په مانا دی، یوازې ښځینه نه بلکې نارینه ډاکټران هم په ولسوالیو کې نسته او که وي د گوتو په شمېر، په اکثره ولسوالیو کې خپل سړي ډاکټري روانه ده، چې له امله یې ډېرو خلکو ته مرګ ژوبله اوړي.

په بنسټیزو کارونو کې چې د هلمند د خلکو لومړۍ غوښتنه د کجکي بند رغول و، دا کارونه سو، د بست تصدی ونه رغول سوه، د کوکنارو بدیل ورنه کړل سو، د بست تصدی رغول د کوکنارو لپاره یو ښه بدیل و خو له بده مرغه هیڅ پاملرنه ورته ونه سوه او په مجموع کې د هلمند کرنیزو محصولاتو ته مارکېټ پیدا نه سو، چې دا په هلمند کې یوه لویه ستونزه گڼل کیږي، د هلمند ډېری کرونده گر خپلې کرنیزې ځمکې له دې امله شاړې پرېږدي چې حاصلات یې مارکېټ نه لري او اکثره وخت له پاکستان سوداگر راځي او په ډېره ټیټه بیه له دوی حاصلات اخلي چې د دوی کړی مصرف او خواري هم نه راگرځوي.

د صنعتي پارک نه جوړل یو بله ناکامي ده چې دولت په تشو ژمنو د هلمند خلک تېر ایستل خو تر اوسه یې عملي گام نه دی پورته کړی.

په وروستیو کلونو کې په هلمند کې دومره ډېر دولتي غصب وسو چې په بل هیڅ ولایت کې به نه وي سوی، عامه شتمنۍ غصب سوي او د دولت

هغه ځمکې چې د بنوونځيو، روغتونونو او پارکونو لپاره په نقشه کې نيول سوې وې، له بده مرغه د زورواکو لخوا په پراخه کچه غصب سوې چې په دې غصب کې ځايي دولتي اداره، وکيلان، قومندانان، قومي سپين ربړي او د سيمې بانفوذه خلک ښکېل دي.

هلمند ته چې له مرکز کوم واليان گمارل کېده ډيری يې د خپلو شخصي گټو د ځمکو خرڅولو په فکر کې ؤ، دا چې هلمند يو له هغه ولايتونو څخه ؤ چې تر ډېرو ولايتونو زياتې پيسې په خاص ډول نړيوالې ټولنې ولگولې زه پوره باوري يم چې ډيرو ولايتونو ته به دومره پيسې نه وي راغلي.

په عدلي او قضايي برخه کې داسې ستونزې تکرار سوې چې د عدالت نوم يې له منځه يووړ، اوس مهمه داده چې نوی حکومت که د هلمند رهبريت ته پاملرنه ونه کړي ژمن او پروطن مين اشخاص ونه گماري او ټينگه اراده رامنځته نه کړي؛ د هلمند موجوده امنيتي ستونزو، بې روزگاري او د ولس باور ته کار ونه کړي دا به ډېره مشکله وي چې دا پراخ ولايت دي د امن کور سي.

دا منو چې دلته استخباراتي جنگ دی او موږ د پاکستان سره پراخه پوله لرو او ډيرې ستونزې له دغه پولې هم راپېښې دي او په دې خبره هم بايد ټينگ باور ولرو چې ښه حکومت داري، خلکو ته ښه خدماتو وړاندې کول، ټولنيز عدالت، او يو ځواب گوښه اداره کولای سي د هلمند په دغه پرتو ستونزو کې مثبت رول ولوبوي.

زه دا نه وایم چې بيخي هيڅ نه دي سوي او يا ټول اشخاص ژمن نه و، خو هغه مرستو او پيسو په پرتله چې هلمند ته راغلې دغه کارونه او کړنې د نشت په مانا دي.

وړاندیز مې دا دی چې؛ په ملکي او نظامي برخه کې بايد پاک او ژمن کسان چې په سر کې يې والي دی هلمند کې پر دنده وگمارل سي، د مرکز او

ولسي استازو بې ځايه مداخلې بندې سي، د ولسونو سره ګډ کار وسي،
مکافات او مجازات رامنځته سي، که پورته ستونزو ته پاملرنه ونه سي د
هلمند جګړه به نوره هم پراخه سي او بيا به يې قابو کول ډيره ستونزمنه خبره
وي.

د يوه ښه هلمند او خپلواک افغانستان په هبله !

۲۹/۱۰/۱۳۹۳

شخصیت جوړونه په مادياتو کې که په معنویاتو کې؟

انساني ژوند د مادي او معنوي دواړو اړخونو څخه جوړ دی، دواړه اړخونه ځان ته بیلې ماناوې لري، په ژوند کې د انساني ضرورتونو او ژوند کولو خبره چې کیږي د مادياتو خبره ورسره لازمي ده، په ژوند کې خوراک، څښاک، جامې او نېور اړتیاوې لکه کور او نور لوازم د مادي ژوند یوه

برخه ګڼل کیږي، هغه ضرورتونه چې انسان ورته په ژوند کې اړتیا ولري د ژوند یو ضرورت بلل کیږي، د انسان خواهشات او غوښتنې خو ډېرې دي دلته بیا قناعت ډېر مهم دی ځینې کسان په خټین کور قناعت نه کوي د لوړو منزلونو خوبونه ویني په عادي خوړو او کالیو قناعت نه کوي هر څه زیات غواړي همدغه

هیرس او نه قناعت د انسان معنوي ژوند ته صدمه رسوي په معنوي ژوند کې انسان د دغه خیالونو خلاص وي او فکر یې د لوړو اهدافو او ارزښتونو لپاره وي د انسانانو د ژوند د ښېګڼې د خیر لپاره فکر کوي.

هر کله چې په انساني ژوند کې مادي غوښتنې تر خپل حد زیاتې سي نو د انسان معنویت ته هم زیان رسوي، په اوسنیو حالاتو کې مادیت پر معنویت دومره حاکم سوی دی چې ډېری انسانان یوازې ژوند او ښېګڼه په پیسو کې ویني چې تر ډېره حده ددې بدې پدیدې پر هغه چا هم ډېر تاثیرات شیندلي دي چې هغوی په معنویت باور لري.

د اسلام مبارک دین په ډېر تاکید سره همدا خبره کوي چې یو انسان پر بر انسان برتري نه لري د انسانانو برتري فقط په تقوا او پرهیزګارۍ کې نغښتې ده او همدارنګه که نور ادیان او مذهبونه وګورو په هغوی کې هم بد

او ښه انسان هغه دی چې تقوا ولري، که تاریخ ته ولاړ سو نو هغه انسانان ډېر ځلېدلي دي چې پر معنویت یې باور درلودلی دی معنویت د انسان په شخصیت جوړولو کې مهم او اساسي رول لري، شخصیت جوړونه پرته له معنویت نه لاس ته نه سي راتلای، معنویت په نمایشي ډول هیڅ کله جوړېدلای نه سي ترڅو چې یو انسان معنوي اوصاف ونه لري.

په معنوي اوصافو کې ریښتنولي، حقیقت ته تسلیمېدل، ښېگڼه او د خلکو خدمت اړین او ضروري دی، په معنوي ژوند کې باوري انسانان د ظلم او بې عدالتۍ نه سخت رنج وړي او د تاریخ پر وړاندې د مسؤلیت احساس کوي کله هم داسې کړنه نه ترسره کوي چې سبا د تاریخ مسؤله وي معنوي خلک کله هم قدرت او پیسو ته داسې سر نه ټیټوي چې وجدان او ضمیر یې ورسره نه مني، معنوي انسانانو ته وجدان او ضمیر دومره مهم وي چې په معمولي اشتباه سره هم فکر کوي، نو د ژوند په ټولو چارو کې د معنوي ژوند لپاره باضمیره او باوجدانه انسانان ډېر مهم او اساسي رول لوبولای سي، هیڅ کله بې مسؤلیته او د تاریخ څخه نه بهریدونکي کسان لوی او درانه کارونه نه سي کولای ځکه هغوی معنویت ترک کړی او مادیاتو ته یې مخه کړې ده، کله کله څوک داسې فکر کوي چې ته یو لوی کس یې یا یو لوی منصف ته ورسېږې نو خامخا باید بلند منزلي او ډېر موثران او باډیگارډان ولرې؛ داسي نه ده، زه به د خپل هېواد د یو وزیر محمدگل خان مومند یادونه وکړم چې هغه ددې هېواد یو تکړه وزیر و خود ژوند تر وروستیو شېبو پورې یې په کرایې کور کې ژوند کاوه؛ زموږ او ستاسې د هېواد په تاریخ کې چې ارواښاد مومند بابا کوم ښه نوم لري بل څوک بې نه لري او نوم به یې تر ابدې ژوندی وي.

په پای کې مې ځوانانو ته دا مشوره ده چې؛ باید پر معنوي ژوند باور ولرئ ځکه چې د هېواد او د خلکو راتلونکی ورڅخه ډېره تمه کوي.

ازاد د مدني مبارزې رښتيني څېره

شهيد قاضي محمد اسماعيل ازاد د مدني مبارزې هغه رښتيني څېره ده چې، ساری يې ډېر کم ليدل کيږي. که څه هم په افغانستان کې مدني هڅې او مبارزه ډېره مخينه لري، خو د مدني ټولنې له نوم او اصطلاح سره خلک تر ډېره نا اشنا دي.

په وروستيو کلونو کې چې افغانستان د نوې پرمختيايي نړۍ پر لور گامونه پورته کړل، مطبوعات رامنځته سول، ورسره سم ځينو فعاله او وينو ځوانانو بېلابېلې ټولنې جوړې کړې او مدني هڅې يې پيل کړې چې ځينو سمو او پر ځای مدني ټولنو او د دغه ټولنو غړيو او د دوی کارونو بڼې پايلې ورکړې او تر اوسه يې کارونه سم دي خو ځينې بيا د مدني ټولنو له نوم بده گټه واخيسته، چې ټولنې يې تر ډېره پروژې يې وې، د يو چا لپاره يې کار کوه چې اوس هم دغه ډول ډېرې ټولنې شتون لري چې موږ او تاسو يې خپله وينو او له ولس نه سي پټېدلی.

رښتيني مبارزه او مبارزين هيڅوک نه هېروي، د دوی کارونه هر چا ته څرگند وي، زموږ په ټولنه کې اوس هم ډېری ځوانان او د وېښ ضمير خاوندان سته چې پاکه مبارزه کوي او له پاکې او سپېڅلې مبارزې يو ډول خوند اخلي.

د دغه پاکو مبارزينو په کتار کې يو هم ارواښاد قاضي محمد اسماعيل ازاد و، نوموړی د مدني مبارزينو رښتيني استازی و، کومې تمې او هيلې چې له مدني ټولنو او مدني فعالانو کيږي هغه صفتونه ټول په قاضي محمد اسماعيل ازاد کې موجود و، هر وخت يې د ولس د حق لپاره مخامخ، رسنيو، گړدي مېزونو، غونډو، ولسي لاريونو او پاڅونونو کې فعاله ونډه اخيسته او تربل هر چا به مخکې حاضر و.

نوموړي يو پاک شخصيت درلود، که څه هم له غريبې کورنۍ څخه و، په مادي لحاظ يې څه نه لرل خو خدای ج بنکلی معنوي ژوند ورکړی و، فکر يې سم و، د خلکو لپاره ډېرې هېلې، ارمانونه، تمې او اميدونه لرل. د هر ظالم په مخکې به يې پوره جرأت خبرې کولې او د دې ولس روا حقونه به يې ترې غوښتل، پر نيمگړتياو به يې نيوکې کولې، ملي ارزښتونو او ملي شتمنيو ته ژمن و، خوا يې پرې بدوله، اسلامي او کلتوري ارزښتونو دفاع او ساتنه يې موخه وه، چې همدغه ټول د يو پاک مدني فعال صفات دي.

همدغه سپېڅلتوب زه له شهيد قاضي محمد اسماعيل ازاد سره اشنا کړم. نږدې درې کاله وړاندې چې مو کله هلمند کې د هلمند مدني ټولنې بنسټ کېښود، نو سملاسي يې زنگ راووهه، مبارکي يې راکړه، ويې هڅولم، د ژر ليدو هېله راڅخه وکړه چې بايد ووينو.

څه موده وروسته زه پلازمېنې کابل ته ورغلم، هلته مو سره وليدل، ټولې خبرې يې پر مبارزې، يووالي او رسالت باندې کولې، تر ټولو لومړی يې راته وويل: پاکه او سپېڅلې مبارزه وکړئ، ټولنه مو له هر ډول معاملو پاکه وساتئ، د هيچا گوتڅنډنې ته مه واړخطا کېږئ، په دې سره به له يوې خوا تاسو بريالي ياست او بل پلو به درباندي ولس باور پيدا کړي. څه موده وروسته هلمند کې د وخت د ادارې لخوا د هلمند مدني ټولنې ځينو غړيو ته گواښونه وسول، رسنۍ راباندې وتړل سوې، په ځانگړي توگه د هلمند ملي تلويزيون. زموږ اواز او خبرونه به يې نه خپرول، شهيد محمد اسماعيل ازاد راته وويل، له هيچا مه بېرېږئ، موږ درسره يو، ستاسو مبارزه به حتماً ځای نيسي.

په ډېرې خواشيني سره بايد ووايم چې ازاد صيب اوس زموږ په منځ کې نسته، هغه شهيد سو، هغه خپل ډېر ارمانونه او هېلې چې د دې ولس لپاره

يې لړلې قبر ته يوړې. زه د هغه له مرگه په داسې حال کې خبر سوم چې له هېواده دباندې وم.

دا چې ارواښاد قاضي محمد اسماعيل ازاد پاک مبارز انسان و، د خدايي خدمت روحيه پکې ژوندۍ وه، له ټولو مدني بنسټونو او مدني فعالانو هېله کووم چې د نوموړې هېلې او ارمانونه چې هغه د دې ولس لپاره لرل، بايد پوره يې کړي، د هغه په څېر مبارزه دې وکړي او پر پل يې پل کښېږدي. د دغه ډول مبارزينو او پاکو مدني فعالانو ياد به تل ژوندۍ وي او مبارزه او فکر به يې د دې ټولنې او ولس پر ذهنونو او فکرونو خپور وي. د ارواښاد قاضي محمد اسماعيل ازاد پر گوردې نور سي.

عمومي سرک او د چارواکو موثریز کاروان

د الله ج په دې پراخه نړۍ کې ډول ډول مخلوقات ژوند کوي. په انساني ژوند کې چې د انساني کرامت خبره کیږي نو دا مالومه خبره ده چې؛ انسان تر نورو مخلوقاتو افضل او غوره دی او دا د نړۍ تر ټولو ستر کتاب قرانکریم کې هم لوی خدای ج شو ځایه په ښکاره ویلي دي چې: ((ما انسان په ټولو مخلوقاتو کې غوره او اشرف پیدا کړی دی))

د انسان غوره والی په دې مانا نه دی چې یو انسان تر بل انسان ځان غوره وگڼي او لویي وکړي، یا هم زوره ورپر کمزوري ظلم وکړي، بلکې هر انسان تر بل انسان باید ځان کښته وگڼي او داسې فکر وکړي چې زه د نړۍ تر ټولو کمزوری او کم انسان یم.

زموږ په ټولنه کې تر ډېره دغه انساني کرامت چې خدای ج یې هم په څرگنده توگه دعوه کوي چې ما د نړۍ په مخلوقاتو کې فقط انسانانو ته پر نورو مخلوقاتو برتری ورکړې ده، خو له بده مرغه انسانانو دغه کرامت تر پښو لاندې کړی او هر چا فقط ځان ته د دغه کرامت حق ورکړی دی او داسې فکر کوي چې فقط زه انسان یم، زما دې عزت وسي، زما درناوی دې وسي، ماته دې هر کشر او مشر لاس په نامه ولاړ وي، خو زه به د نورو انسانانو پروا هم نه ساتم.

زموږ د ټولنې خلک چې ډېری یې غریبانان، بې وسه او مجبوره خلک دي، په ډېرې عاجزۍ او بې وسۍ گرځي، خو د دغه عاجزو او بې وسه خلکو له ډلې چې هر څوک یو مقام ته ورسېږي، واک تر لاسه کړي، پیسې پیدا کړي نو بیا یې خپله عاجزي او فقیري هېره وي او هر ظلم چې یې پر زړه وي کوي یې، د سپین ږيري، ماشوم، ښځې او نورو بې وسه خلکو هیڅ پروا نه ساتي، حتی په ډېرو سیمو کې د خپلو موټرانو تر تېر لاندې کړي دي او په

دې باندې موږ او تاسې لسگونه مثالونه لرو، ليدلي مو دي، اوربدي مو دي او لا به يې هم ووينو.

د بېلگې په ډول به د سترگو ليدلی حال دلته راټول کړم:

((هلمند کې د يو لوړ پوړي چارواکي د موټرو کاروان په ډبرې بدماشۍ، لويي او تکبر پر سرک روان و، پر سرک روانو خلکو هر چا هڅه کوله چې له سرک خپل ځان يو لوري ته کړي، هسې نه د مغروره چارواکي د موټر تر ټاير لاندې نه سي، په دې وخت کې چې ما د چارواکو د موټرو د کاروان سېل کاوه او فکر وړی وم چې د غلاو پر پيسو لوی سوي او واک ته رسېدلي چارواکي ولې دومره بې پروا دي، بل لور ته مې پام سو يو ماشوم يو کمزوری سپين ډبرې ترلاس نيولی و، په ډبرې خواړۍ يې او تېزۍ يې هڅه کوله چې ځان تر سرک بل لوري ته تېر کړي هسې نه چې د موټرو تر تېرونو لاندې نه سي، خو خدای ج رحم وکړ، مخکې له دې چې د دغه ظالم چارواکي موټر تر سپين ډبرې راوړسېږي نو سپين ډبرې تر سرک تېر سوی و، خو که څو ثانيې هم تم سوی وای نو ممکن د چارواکو لخوا سپين ډبرې پر موټر وهل سوی وای. د دغه حالت پر ليدو مې زړه ډېر درد وکړ، او دومره خپه سوم چې په دې ټولنه کې راته او سېدل گران سول.))

سره له دې چې موږ او زموږ د ټولنې خلک د اسلام قوي دعوه هم کوي او وايي چې موږ د نړۍ تر ټولو ستر مسلمانان يو، پر اسلامي ارزښتونو خپل سرونه قربانو، او هر هغه څوک چې د اسلام پر ضد کومه کړنه کوي زموږ د ټولنې خلک يې پر وړاندې جنگ ته مټې بډ وهي او د سر او مال په قربانۍ د اسلامي مقدساتو او د اسلام د مبارک دين ساتنه کوي.

خو خبره دا ده ولې هغه حکمونه، پر ځان نه عملي کوي چې دغه سپېڅلي دين موږ ته روښانه کړي، د اسلام سپېڅلی دين د بشريت نجات غواړي، له يو انسان څخه د بل انسان کرامت او درناوي غوښتنه کوي، پر مظلوم او بې

وسه د شفقت امر کوي، غريب سره د ژوند د اړتياو د پوره کولو هبله کوي، نو موږ به په خپله ټولنه کې دغه ډول خلک څنگه تعريفوو چې په ډېر ظلم، لويي او تکبر پر سړک تيرېږي او نور خلک ترې د ډار او وحشت اندېښنه لري.

داسې هم نه سي کېدای چې د چارواکو او زورواکو د موټرانو لپاره دې جلا لار او سړکونه جوړ سي او د مظلومو او غريبو خلکو لپاره دې جلا جوړ سي چې دوی تلۀ راتلۀ پرې کوي او نه داسې تر اوسه په ټوله نړۍ کې سوي دي. زموږ تر اسلامي ټولنې وراخوا په نوره نړۍ کې لا د انسانيت احترام کېږي، پر مظلوم رحم کېږي، د مشر قدر او احترام کېږي، حتی په بهرنيو هېوادونو کې کشران که چارواکي وي او که نور خلک وي د مشر، بې وسه او سپين ږيرو مشرانو دومره درناوی او احترام کوي چې په موټر کې ورته خپله چوکۍ پرېږدي او پر خپل ځای يې کښېښوي.

پوښتنه دا ده چې موږ ولې انساني کرامت تر پښو لاندې کړی دی؟ موږ چې د اسلام د سپېڅلي دين لپاره خپل سړ قربانوو، خپل اولادونه مال او شتمنۍ قربانوو، نو بيا ولې ددغه دين لخوا روښانه سوي حکمونه، د ژوند کولو طريقې، راشه درشه نه مراعتوو؟

موږ به غيږې اسلامي ټولنې او نورې نړۍ ته خپل دين څنگه تبليغوو چې موږ خپله پر ځان نه دی عملي کړی؟

هغه خلک چې دغه ډول کړنې کوي، ظلم کوي، رحم يې پر زړه کې نه وي او نور انسانان ورته انسانان نه ښکاري، دوی خپله نا اهلۀ دي، د دغه خلکو سمه روزنه نه ده سوې، که يې بگراوند وگورو نو هيڅ به نه وي، ذهني او فکري يې داسې جوړ دی چې ظلم بايد وکړي، غلاوې وکړي، وژنې وکړي او په دې ډول ويره خپره کړي او په ټولنه کې ځان د زورواکي په توگه مطرح

کړي ترڅو د هرې ناوړه کړنې پر خلاف یې څوک د نېغ پورته کولو جرات ونه
کړي او هر څه چې یې خوښه وي ویې کړي.
ترڅو چې مو ټولنه کې دغه ډول نا اهلې او ظالم چارواکي حاکمان وي او
مظلوم یې هم پر وړاندې تړلې خوله ناست وي، نو نه به د ظلم څپې ورکې
سي او نه به مو ټولنه جوړه سي.
راځئ د هر ظلم او ناوړه عمل پر وړاندې لاسونه سره یو کړو، مبارزه وکړو،
قرباني ورکړو، ترڅو مو راتلونکې نسل او راتلونکې ټولنه د دغه ډول
چارواکو، ظالمانو او نااهله مشرانو له شتون څخه پاکه وي.

کيسې گټل د مردانو کار دی

نړۍ کې درې ډوله خلک ژوند کوي، یو ډول یې هغه دي چې ستر خلک دي، ښه ښه کارونه کوي، په خپل ژوند کې معنویت ته ډېر ارزښت ورکوي چې تاریخ یې هم په نوم ویاړي او تل یې خلک په ښه ډول یادوي او نمانځي یې چې زموږ او ستاسو په ټولنه او هېواد کې یې هم ډېرې بېلګې سته، چې وروسته به پرې رڼا واچووم.

دویمه ډله یې د مادیاتو او معنویاتو ترمنځ منځلاري دي، چې کله پر معنویاتو مادیاتو ته ارزښت ورکوي او کله پر مادیاتو معنویاتو ته ارزښت ورکوي، دغه خلک نه معنویاتو ته تسلیمېږي او نه مادیاتو ته، تل دوه زړې وي، چې دغه ډول خلکو څخه هم تاریخ ښه مخینه او ښه بېلګه نه لري، چې دا ډول خلک هم زموږ په ټولنه کې ډېر تر سترگو کیږي.

درېیمه ډله هغه خلک دي چې د لومړۍ ډلې په خلاف مادیاتو ته ارزښت ورکوي، ټول کار یې د مادیاتو سره وي او په دې فکر کې وي چې څنګه پیسې پیدا کړي، څنګه خپل جیبونه ډک کړي، څنګه د خلکو پر حقوقو تېری وکړي او... چې دا ډول خلک زموږ په اوسنۍ ټولنه کې ډېر زیات تر سترگو کیږي او موږ تاسو یې عملاً وینو.

هغه خلک چې پر معنویاتو باور لري او په لومړۍ ډله کې راځي، دغه سپېڅلي خلک دي او ددې خاورې رښتیني خدمتګاران او د ښه احساس خاوندان دي، تاریخ د دغه ډول خلکو له نومونو ډک دی، په خپل وخت کې هم په ښه نوم یاد سوي دي، اوس هم په ښه نوم یادېږي، خلک یې په پوره ویاړ نومونه اخلي او ترڅو چې دا نړۍ وي تاریخ به پرې ویاړي او نومونه به یې ژوندي وي.

یوازې دا نه چې عالمان، پوهان، ادیبان، شاعران او لیکوالان په دغه ډله کې راځي، بلکې پاچاهان، ولسمشران، وزیران، لوی لوی دولتي مامورین او چارواکو کې هم داسې خلک تېر سوي دي چې پر معنویاتو یې باور درلود، مادیات یې نه خوښول، زموږ په هېواد کې که څه هم دغه ډول خلک ډېر تېر سوي دي خو زه به یې فقط وزیر محمد گل خان مومند بابا څخه د بېلگې په توګه یادونه وکړم، نوموړی هم شاعر و، هم لیکوال و، ترڅنګ یې دولتي وزیر و او په لوړ پوښته کې یې کار کاوه، خو نوموړي خپل کور نه درلود او په کرایي کور کې اوسېده.

وزیر مومند بابا کولی سول چې ځانته لوی کور پیدا کړي، ځانته د ځینو اوسنیو چارواکو په شان لوی لوی مارکېټونه پیدا کړي خو نوموړی چې پاک انسان و، د وطن پرستۍ احساس پکې ژوندی و، غل نه و پر مادیاتو یې تکیه نه کوله، فقط معنویات رغول یې غوښتل، ذهنيټونه جوړل یې کار و، ژبې او هېواد ته یې خدمت کاوه، نو ځکه یې کور نه درلود او د کور د پیدا کېدو فکر هم ورسره نه و، د دغه انسان په نوم باندې اوس تاریخ ویاړي، خلک یې په خپلو خبرو کې یادوي او د ډېرو کیسو انسان تېر سوی دی، نو ځکه هغه یو متل دی چې وايي: «پښتون کیسې ګټي، هندو پیسې ګټي».

دویمه ډله چې د معنویاتو او مادیاتو ترمنځ ما منځلاري یاد کړي دي دوی هم د تاریخ په زرينو پاڼو کې نه شي راتلی، دوی د وخت سره ګرځي، که یې په معنویاتو کې ګټه وي او خپل ځان پکې سرلوړی بولي نو معنویاتو ته ارزښت ورکوي، که معنویاتو کې خپله ګټه ونه ويني او د مادیاتو د ترلاسه کولو زمینه ورته برابره وي نو معنویاتو تر پښو لاندې کوي، که داسې ووايم دغه ډول خلک داسې جوړ دي چې معنویاتو باندې ځان مادیاتو ته

رسوي، احساس لرونکي او وطن دوسته نه وي، فقط د خپل نوم د لوړولو لپاره کونښن کوي.

درېيمه ډله يې هغه خلک دي چې، فقط د مادياتو د ترلاسه کولو کونښن او هڅه کوي، دغه ډله خلک معنوياتو ته هيڅ ارزښت نه ورکوي، ملي شتمنۍ يې تر پښو لاندې کړي وي، سترگې يې پټې وي، ولس او هېواد په لوی لاس د اور کندنې ته ورټېل وهي.

د دغه ډلې خلکو بېلگې موږ په اوسنۍ ټولنه کې ډېرې لرو، ځينې فاسد او غله چارواکي چې د مادياتو د ترلاسه کولو او د جېب د ډکولو لپاره ان د خلکو عزتونه هم پر نورو پلوري، پر خاوره او ددې ولس پر سرونو معاملې کوي، نوم او نښان تر خاورې لاندې کوي او فقط پيسې گټي.

دغه ډله خلک د تاريخ پاڼو په خپلو تورو لېستونو کې ثبت کړي دي، که په تېرو دورو دغه ډول خلک تېر سوي دي موږ او تاسې يې اوس لولو، په بده بې يادوو، کړنې يې غندو، حتی خپلو ماشومانو ته يې لا کيسې کوو او تر څو چې دا نړۍ وي، دغه خلک به دغه ډول تورو وي، سپين به سي او تاريخ به لعنت ورباندې وايي.

څوک چې د تاريخ څخه بيريزي هغه کيسې گټي، هغه کسان چې کيسې نه گټي هغه په ارزښتونو باور نه لري.

دلته هدف دا نه دی چې ټول خلک دې پر کور کښېني او د خپل نفقې پيدا کولو په غم کې نه وي، نه داسې نه ده، په مشروع طريقه پيسې پيدا کول عبادت دی، طبعي خبره ده چې هر انسان د خپل ژوند تېرولو لپاره کار کولو او پيسو پيدا کېدو ته اړتيا لري، خو زما هدف له هغه خلکو دی چې مړښت نه لري، د نورو پر پيسو يې خپټې پر سولي دي، غلاوې کوي، چور کوي، وطن او خاوره خرڅوي خو د خپل جېب ډکولو په نشه کې وي.

دا یوه منل سوې خبره ده څوک چې مادياتو ته تسليم وي، هغه له معنوياتو ليرې وي او تاريخ د سترو خلکو له کتاره باسي.

نو په د مادياتو په لټون کې دومره غرقېدل هم نه دي پکار چې معنوي ارزښتونه تر پښو لاندې کړو، تاريخ او راتلونکي نسل راباندې لعنت و وايي.

راځئ، د حلال رزق او نفقې د پيدا کولو سره سره معنوياتو ته ډېره پاملرنه وکړو، ترڅو مو راتلونکي نسل پر پلونه پل کېږدي او مادياتو پرستۍ ذهنيته يې له منځه ولاړ سي.

مدني ټولنې بايد تعريف شي

که څه هم مدني ټولنه تاريخي مخينه لري او د اسلامي مدني ټولنو رامنځته کوونکې د دې نړۍ ستر انسان او لارښود حضرت محمد ((ص)) دی، خو زموږ په ټولنه کې له بده مرغه مدني ټولنې يا سمې تعريف سوي نه دي او يا يې د همدغه سپېڅلي نوم په وسيله خلکو ناسم کارونه کړي دي چې اوس ورڅخه زموږ د ټولنې خلک نفرت او کرکه کوي.

مدني ټولنه يوازې په اسلام کې نه بلکې په نوره نړۍ کې هم غربي پوهانو پېړۍ پخوا مدني ټولنې جوړې کړي دي خو د اسلامي مدني ټولنو سره توپير دا دی چې غير اسلامي مدني ټولنې فقط د دې نړۍ د ژوند د هوسا کولو غوښتنه کوي خو اسلامي مدني ټولنې هم په دې نړۍ کې د ژوند تېرولو لپاره هڅې کوي او هم د اخيرت لپاره د خلکو فکرونه جوړوي. په دې وروستيو کې د هېوا ځينو علماو وويل مدني ټولنې بايد بندي سي، د دوی دفترونه بند سي او د فعاليتونو مخه يې بايد ونيول سي.

اوس مهال که موږ او تاسې وگورو په افغانستان کې د مدني ټولنو اچار جوړ سوی دی، پاک او نا پاک نه دي مالوم، هر چا د خپلو موخو او خپل هدف لپاره ټولنه جوړه کړې ده، په ټولنيزو شبکو او ځينو نورو رسنيو کې يې ځانته تبليغات کوي او زموږ د ټولنې د بدبخته خلکو پر سترگو د دوکې خاورې شيندي.

زموږ د ټولنې عام ولس ملامت نه دی، دا خلک چې د مدني ټولنې له نوم بد وړي زه يې نه ملامتووم، ځکه دوی د مدني ټولنې په پوښ کې داسې انسانان ليدلي چې دا ادرس يې بدنام کړی دی او پر وړاندې يې د خلکو کرکه راپارولې ده.

زموږ په ټولنه مدني ټولنې بايد تعريف سي، څنگه چې د مدني ټولنې ارزښت د اسلام په مبارک دين کې بيان سوی، څنگه چې د مدني ټولنې موخې دي، بايد په هماغه ډول خلکو ته وروپېژندل سي او مدني ټولنې هم بايد د خپلو ارزښتونو سره سمې کړنې وکړي، اسلاميت او افغانيت په پام کې ونيسي، د ظلم پر وړاندې بايد مبارزه وکړي، د هېواد اساسي قانون ته احترام ولري او د ولس رښتينی او از بايد منعکس کړي.

اوس زموږ په هېواد کې لويه ستونزه دا ده چې سلگونه ټولنې د مدني ټولنو په نوم فعاليت کوي، حقيقي او غير حقيقي مدني ټولنې نه پېژندل کېږي لکه مخکې چې مو يادونه وکړه يو چار او گډوله جوړه ده، چې همدغه گډولې پاکې ټولنې هم له ځان سره بدنامې کړي او پر وړاندې يې د خلکو حساسيتونه پاريدلي دي.

مرکز کې مې څو ځل ددې خبرې يادونه له ملگرو سره کړې ده چې راځئ يو يون به راپيل کړو او د ټول هېواد په کچه په هر ولايت کې چې څومره ټولنې دي ټولې به ارزيايي کړو، د دوی کارونه، بگراوند او فعاليتونه به وگور چې چا څومره کار کړی دی، خلک څومره ترې خوشاله دي، له دغه ارزونې وروسته به ټولې پاکې او رښتينې مدني ټولنې ترې راوباسو، يو قوي چتر به جوړ کړو او د ناپاکو ټولنو پر وړاندې به يو کلکه مبارزه پيل کړو او په دې توگه به يې د ناسم فعاليت مخه ونيسو او رښتينې مدني فعاليت ته به لار پرانيستل سي خو زما پر دغه خبره چا غوږ ونه گراوه.

له هغه وروسته اوس هره ورځ په مرکز کابل او په ټولو ولايتونو کې ورځ تر بلې مدني ټولنې جوړېږي چې اکثره يې پروژې يې بڼې لري او د شخصي موخو په غرض جوړېږي.

زه به له خپلې تجربې درته ووايم، كله چې مو په هلمند كې د هلمند مدني ټولنه جوړه كړه، لومړيو كې عامو خلكو پېژندله هم نه. هر چا به ويل دا يو دولتي ارگان دى، دولت معاش وركوي خو وروسته چې مو څو حركتونه وكړل نو د هلمند له بېلابېلو ولسواليو دفتر ته ولسونه رامات سول، خپلې ستونزې به يې راسره شريكولې. په سيمه كې به يې د دولتي چارواكو له ظلمونو شكايات كاوه. موږ به هم د دوى ستونزې له دولتي چارواكو سره په همېرغۍ حلولې، د ظالم او فاسدو چارواكو پر وړاندې به مو د همدغه ولس په ملتيا رغ پورته كاوه. لنډه دا چې زموږ شتون نور نو فاسدو او ظالمو چارواكو ته هم د هلمند په مركز او هم ولسواليو كې سرد دردى جوړ سو، نو فاسدو چارواكو د دې لپاره چې د مدني ټولنو نوم بېكه كړي، د دې لپاره چې د مدني ټولنو پر وړاندې د خلكو كركه او غصه پيدا كړي نو دوى خپله هم د مدني ټولنو په نوم ډلگۍ جوړې كړې، چې د همدغه ټولنو پر مټ خپل ظلمونه او فساد پتوي او تر پردې لاندې هماغه د پخوا پشان ظلمونه كوي، غلاوې كوي او عام ولس يې ترې سرې سترگې ژاړي. خو زما عام او بېچاره ولس په دې نه پوهېږي چې غوره مالي ټولنې همدغه چارواكو د دې لپاره جوړې كړي دي چې د ولس رښتينى رغ د دوى پر ستوني كې وروچ كړي.

اوس هم خپل هغه پخواني وړانديز ته راځم، له وړانديز مخكې دا يادونه بايد وكړم چې نور دې تش په نوم او پروژه يې مدني ټولنې د توبې پر اوبو ځانونه ومينځي، له غوره مالي او غلامۍ دې راووځي، د پاكې او سپېڅلې مبارزې پر ډگر دې خپلې سينې د ظالمو او فاسدو چارواكو پر وړاندې سپړ ونيسي.

په مركز كابل كې مې رښتيني مدني فعالانو ته وړانديز دا دى چې راځئ حساب سره وكړو، ټولې ټولنې و ارزوو، حساب ورسره وكړو، پاكې او نا

پاکې سره بېلې کړو، د ناپاکو پر وړاندې لاسونه یو کړو او رېښې یې وکارو.

ترڅو چې مدني ټولنې پاکې او سپېڅلې نه سي، رښتیني مبارزه ونه کړي، پاک او ناپاک سره بېل نه کړي یانې خدایي خدمتگاري ونه کړي، ترڅو چې مدني ټولنې د حق خبره ونه کړي، ترڅو چې مدني ټولنې له پروژې یې حالت ته را ونه وځي نو په هیڅ صورت ورته مدني ټولنه نه شو ویلی، فاسدې، او پروژې یې ټولنې ورته ویلی سو.

پای

ملي ارزښتونه او د چارواکو لوبه

زموږ د هېواد روانو حالاتو ته په کتو سره تر ټولو دردونکې خبره داده چې، زموږ ځينې بنسټونه بېخي له منځه ولاړل. د معنويت او ارزښتونو پر وړاندې داسې څه وسول چې، هر څه يې له منځه يوړل. بدبختانه بايد ووايم چې پخواني ولسمشر ښاغلي کرزي د حکومت په موده کې په دې هېواد کې د فساد داسې تخمونه وکرل سول چې له منځه وړل به يې کلونه وخت واخلي.

ددې هېواد هغه بنسټونه چې د هېواد ژغورنې ملي مسؤليت يې بايد ترسره کړي وای تخریب او ويجاړ سول.

چې په لومړي سر کې رسنۍ راځي، رسنۍ د يو هېواد او ټولنې څارگر بنسټ بلل کېږي، رښتينې رسنۍ هېواد د پرمختګ پر لور بيايي او کاره چارواکي لارې ته سموي، د ولس د زړونو ترجماني کوي، حقيقتونه راسپړي، له ډول ډول رازونو پرده پورته کوي او بالاخره په فساد روږدې چارواکي چې يو ځل يې فساد رسنيز سي بيا په ژوند فساد ته زړه نه ښه کوي او که کوي يې هم په ډېر تکليف او ستونزه.

له بده مرغه زموږ په هېواد او په ځانګړي ډول د ښاغلي کرزي په حکومت کې رسنۍ درباري سوې، هر چا ځانته رسنۍ جوړې کړې، د پارلمان له وکيله واخله تر والي، ښاروال او زورواکي پورې، هر چا ته اجازه ورکول سوه چې خپله رسنۍ جوړه کړي او خپلې منفي کړنې پرې پټي کړي، پر خپل ظلم او فساد پرده واچوي.

دغه کار په هلمند کې هم ترسره سو، ډېر داسې والیان راغلل چې دولتي او شخصي رسنۍ يې خپل شخصي ملکیت وگرځاوه، ځان ته به يې په رسنيو برآت ورکاوه، له دې ډلې په دې وروستيو کې يو هم د خاور په نوم سيمه ييز تلویزیون دی چې د کابل خاور تلویزیون څانگه ده خو نشرات او خپرونې يې سيمه ييزې دي، فقط د ښاروالۍ پر منفي کړنو پرده اچوي د دوی په خوښه تبليغات کوي، د غصب سويو ځمکو په اړه دروغجن اسناد وړاندې کوي او د خلکو سترگو کې خاورې شیندي چې نه ځمکې غصب سوي دي او نه چارواکي ظالمان دي، همدې يوه خبره باندې د خلکو ټولې نيوکې رد کړي چې دا ماستر پلان دی بايد پلي او عملي سي.

دا تلویزیون د هلمند د ښاروال لخوا جوړ سوی دی، حتی مېلمانه ورته د ښاروال په خوښه او غوښتنه رابلل کيږي، رښتيني ځوانان چې د ولس رښتيني اواز پورته کول غواړي په دغه تلویزیون کې پرې بندیز دی، چې ښه مثال يې د هلمند مدني ټولنې دی، نه د هلمند مدني ټولنې خبر اخلي او نه هم د دې ټولنې کوم غړی هلته مېلمه کوي، ځکه چې هلمند مدني ټولنې هر غړی د پاک نفس او وېښ وجدان څښتن دی او حقيقت ترې وېل کيږي.

ددې ترڅنگ يو شمېر نورې رسنۍ هم درباري سوي دي، د دولتي چارواکو تر تاثير لاندې دي، زه د اطلاعات او کلتور وزارت باندې ښځه کووم چې پاکې او ناپاکې رسنۍ دې ولس ته وروپېژني، که د اطلاعات او کلتور وزارت دا کار ونه کړي نو هلمند مدني ټولنه به ولس ته په ډاگه کړي چې هلمند کې پاکې او ناپاکې رسنۍ کومې دي.

دويم بنسټ چې بدنام سو، ممکن په نورو ولايتونو کې هم داسې پېښې سوي وي مدني ټولنې دي، نږدې درې کاله وړاندې هلمند مدني ټولنه جوړه سوه، د دولت د هرې منفي کړنې پر وړاندې يې خپل اواز پورته کړ او د دولت د هرې مثبت گام ملاتړ يې وکړ، په دې وروستيو کې چې ځايي دولتي چارواکي تر څټه پورې په فساد کې ښکېل سول نو د خپل برآت لپاره يې مدني ټولنې جوړې کړې، چې هره ورځ د دولتي چارواکو په دربار راټول وي او د هغوی د ناپاکو کړنو دفاع کوي، دا بنسټ هم دولتي چارواکو بدنام کړ او د ځينو ناپوهه ځوانانو پر احساساتو يې لوبې وکړې خو کاشکې چې زموږ ځوانان په دې ارزښت پوهېدلی چې يو وخت به تاريخ ته هر څه څرگنديږي، نن سبا انټرنټي زمانه ده هيڅ خبره او کړنه نه سي پټېدلی او خلک تر دې پورې رسېدلي چې د هر چا په حرکت يو څوک پوهېدلی سي.

بل پلو د څوکۍ خرڅولو دود دومره عام سو چې په ځوانانو کې هم د هېواد پرستۍ انگېزه ووژل سوه، هر څوک په دې فکر کې دی چې څنگه يوه داسې څوکۍ پيدا کړي چې ښې ډېرې پيسې پکې وي، غلا او فساد ته پکې ښه زمينه برابره وي.

له بده مرغه څوک چې يو پوست ته ټاکل کيږي او يا ورته ځان کاندېدوي نو د مادي گټې په فکر وي، که معنويت تر خاورو لاندې کيږي هم پروا نه کوي خو چې دی پکې پيسې پيدا کولی سي، غلا پکې کولی سي او خپل جيب ډکولی سي هماغه پوست او څوکۍ پسې زور او حملې وهي.

هلمند کې د دولتي مدني ټولنو بازار تر دې پورې گرم دی چې ولس هم په دې پوهېدلی چې دولتي چارواکو مدني ټولنې جوړې کړې دي، نن یو شمېر قومي مشران د خپلو ستونزو او اواز پورته کېدو په موخه خپل کور هلمند مدني ټولنې ته راغلي و، جالبه دا وه د دوی له خولې مې واورېدل چې دولتي چارواکو د ځان د خلاصون او دفاع په موخه یو شمېر مدني ټولنې جوړې کړې دي.

دا د شرم ځای دی چې ځینې ځوانان پیدا کېږي او د دولتي چارواکو په اشاره مدني بنسټونه بدناموي.

زه پر ځوانانو ښه کووم چې میدان ته دې راووځي د دولتي چارواکو په ناروا او منفي اشارو دې نه تېروځي، دا کار پرته له تاوان کومه ګټه نه کوي، یو وخت به ددې ولس راتلونکی نسل په دې اړه قضاوت کوي، راکځئ، ولس، تاریخ او ټولنې ته خپل رښتیني مسؤلیت ترسره کړئ، دومره څه خو باید ددې ولس لپاره وکړئ چې خپل وجدان ته سپری ځواب ولري او هیڅ وخت خجالت نه سي.

ملي لوبډله که ملي ټغر؟

د افغانستان په روانه جگړه کې ددغه هېواد د خاورې دښمنانو د خپل فزیکي وس سره سره چې په دې هېواد کې یې د جگړې لپاره وکاروه، ترڅنګ یې د افغانانو د یو ځای راټولېدو د مخنیوي لپاره هم خپلې هڅې ونه سیمولې چې دا لوبه لا اوس هم روانه ده او ددغه خاورې دښمنان نهایی کونښن کوي چې، د افغانانو یو وجود ته صدمه ورسوي او دا لوبې ترسره هم سوي، د شمال او جنوب، د پښتو او فارسي او نورو بېلابېلو نومونو باندې افغانان سره وجنګول او دوی د یو والي مخه ونيول سوه او پر دې اوس هم کار شروع دی چې افغان سره یو نه سي او په بېلابېلو نومونو یې سره وويشي، تور او سپین رامنځته کړي یو افغان په بل وټکوي او په پایله کې د افغانانو یو موتي والی کمزوری کړي.

زموږ په هېواد کې دولتي او شخصي ارګانونو، ټولنو، شوارګانو، دیني عالمانو، قومي مشرانو، بهرنیو اسلامي خواخوږو هېوادونو او نورو ډېرو کړیو هڅه وکړه چې په دې هېواد کې یووالی رامنځته کړي خو ونه توانېدل، میلیارډونه ډالر مصرف سول، د خلکو په خوښه کارونه وسول، غوښتنې ومنل سوي خو بیا هم داسې طرحه وړاندې نه سوه چې له مخې یې افغانانو ته داسې روحیه او ذهني ورکړل سي چې تاسې ټول یو وجود او یو ملت یاست.

که څه هم پورته یادونه وسوه چې د ملي راټولېدنې او یووالي لپاره ډېرې هڅې وسوي خو بیا هم دا کار ترسره نه سو، او بیا په داسې یو هېواد کې چې کورنۍ جگړه پکې روانه وي خلکو ته د ملي یووالي انگېزه ورکول او دغه انگېزه په بريالیتوب منحلېدل ستونزمنه خبره لا څه چې له امکانه لیرې ده.

افغانانو ته د ملي يووالي انگېزه چې رښتيا هم افغانانو ځانونه يو وښوول، د هېواد ترڅنگ د ټولې نړۍ په لړ او بر کې افغانان پر يو وخت وځنډېدل، وژرېدل، خونبي يې وکړه، په ملي کچه د ټولو احساسات راوپارېدل، د افغان په نوم يې وويارل او پرته له دې چې ملياردونه ډالر مصرف سي، بې له دې چې په يوه نوم او بل نوم غله او فاسد چارواکي له بهرنيو مرستې راجلب کړي او خپل جوالونه پرې ډک کړي، پرته له دې چې بهرني خواخوږي د افغانانو د يووالي لپاره فکر ووهي نو دغه کار ترسره سو، افغانان سره يو سول دوی خپل ملي يووالی په ثبوت ورساوه.

دغه ملي يووالي لومړی په ټوله کې د افغان لوبغاړو او په ځانگړي ډول د کرېکټ ملي لوبډلې رامنځته کړ.

افغان کرېکټ ملي لوبډله چې په لومړي ځل په ۲۰۰۱ ز کې جوړه سوه، په ۲۰۰۹ ز کې يې په رسمي ډول په نړيوالو سياليو کې برخه واخيسته، په ډېر لږ وخت کې د سيمې ترڅنگ په ټوله نړۍ کې وځلېده، افغانستان او افغانان يې خلکو ته وروپېژندل او دا يې ثابته کړه چې که د سيمې او نړۍ استخباراتو او نورو دښمنانانو افغانان پر ډلو ډلو ويشلي دي، خپلو کې يې په جنگ اخته کړي دي، خو بيا هم دوی يو دي، افغانان دي، پر افغانيت وياړي او غواړي چې ټول افغانان يو سي او نړۍ ته هم دا وښايي چې ((موږ د نړۍ هغه ملت يو چې ټوټه کول مو گران دي)).

د افغان کرېکټ ملي لوبډله چې په ډېر کم وخت کې يې په نړيوالو لوبو کې د سيمې په کچه سيالۍ وکړې او د پاکستان په څېر داسې قوي لوبډلې يې په گوندو کړې چې په دغه لوبه کې ۵۰ کلنه تجربه لري.

د افغانستان لپاره تر ټولو په زړه پورې لا دا ده چې په ډېره کمه موده کې يې تر نړيوال جام هم ځان ورساوه، که څه هم د کرېکټ مبصرين فقط په نړيوال جام کې د افغانانو گډون د ټولې نړۍ لپاره حيرانوونکی بولي خو

افغانستان په دغه جام کې یوازې ګډون نه بلکې سکاټلنډ ته یې ماتې هم ورکړه او مخکې نورې لوبې هم لري.

موږ او تاسې ولیدل افغان کرېکټ لوبډلې ډېرې بریاوې راوړې، د هر بري سره سم په ټول هېواد کې په ملي کچه پښتون او فارسوان، تاجک او ازبک په شمال او جنوب کې افغانان راووتل، ویې خندل، خوښۍ یې وکړې او پراخه کچه یې جشنونه جوړ کړل، د افغانانو دغه یووالی لکه مخکې چې مویادونه وکړه هیڅا رامنځته نه کړ، یوازې همدا لوبډله چې په ډېرو کمو امکاناتو یې له نړۍ سره ډغرې ووهلي افغانان یې پر یوه تغیر راټول کړل.

خو ورځې مخکې چې د کرېکټ په روان نړیوال جام کې د افغانستان او سکاټلنډ ترمنځ سیالي روانه وه، زه په یوه هټۍ کې ناست وم، هلته ډول ډول خلک ناست و، د کرېکټ لوبه یې کتله، د افغان لوبغاړو د هر منډې، هرې څلوریزې او هرې شپږیزې سره به یې بې واکه چکچکې او شور کاوه، کله چې به کوم افغان لوبغاړی وسوځېد نو د ناستو خلکو خبرې به مړاوې سوې او یو ډول خپګان به پرې خپور سو.

دا هر څه د یوې ملي انگېزې له مخې کېدل، په هر افغان کې د هېواد پرستۍ او ملي یووالي انگېزه ژوندۍ سوې وه، کله چې مو بیا دغه لوبه وګټله نو داسې افغان به نه و چې له سترگو یې اوښکې توی سوي نه وي، ان تردې چې په ننګرهار کې د یوې لیسې مدیر له ډېرې خوشالۍ زړه ودرېد او خپل روح یې حق ته وسپاره.

ومو لیدل چې د هېواد په لر او بر کې ولسي وګړو، دولتي خلکو، سیاسینو، مدني فعالانو، ځوانانو او بالاخره چې هر چا د افغان په نوم رغ کاوه او ځان یې افغان باله بې سارې خوښي او خوشالي وکړه، په ډېرو

ولایتونو کې ځوانان د ښار واټنونه ته راووتل او د ملي لوبغاړو دغه بری یې په ملي توگه بدرگه کړ.

زمونږ دغه لوبډله چې افغانانو ته یې د ملي یووالي روحیه ورکړه، کله چې بری راوړي مونږ یې ستاینه کوو، اتلان، زمریان، مېړني یې بولو، پرې ویاړو، د فېس بوگ په فروپایل د دوی انځورونه راځړوو، خو کله چې ځوانه او تنکی لوبډله چې ډېره کمه تجربه لري کومې قوي لوبډلې ته لوبه وبایلې نو مونږ افغانان څومره احساساتي خلک یو، څومره بې انصافه یو، څومره ظالمان یو، همدغه لوبغاړي چې د لوبې د گټلو پر وخت یې زمریان او اتلان بولو، ښکته‌ل ورته کوو، او په داسې نومونو یې یادوو چې ان په عادي ژوند کې په دغه نومونو یادولو انسان شرمیږي، مونږ نه د خوښۍ زغم لرو او نه د خپگان.

د خپلې لوبډلې بري او ماتې ته حساب مه کوئ، دې ته حساب وکړئ چې په دومره لږه موده کې زموږ ملي لوبډله د څومره سترو بریاوو شاهد ده، د افغانستان پر وړاندې یې د نورو نړۍ فکر بدل کړ.

په هر صورت باید ملي لوبډله وستایل سي، لکه څنگه چې افغانان خپله لوبډله د بریا په وخت کې ستایي، د دوی پر وړاندې خپل احساسات ښکاره کوي، خوښي ښيي او جشنونه جوړوي، کله چې افغان لوبډله د خپلې کمې تجربې له امله لوبه وبایلې، باید دوی ته ډاډ حوصله ورکړل سي، د دوی هڅې چې د لوبې د بري لپاره یې کړي دي وستایل سي، دوی که لوبه وگټي او که یې وبایلې دننه په هېواد کې باید ددوی لپاره د خوښۍ

او بدرگې جشنونه جوړ سي او د دوی هر احساس او هره هڅه بايد وستايل سي.

بل پلو دولت هم ملي لوبډلې ته په پام کولو کې پاتې دی، نور هېوادونه چې خپلو ملي لوبډلو ته څومره پاملرنه کوي، څومره امکانات چې د دوی په لاس کې ورکوي، له بده مرغه زموږ حکومت خپلې لوبډلې ته نه دي ورکړي، دولت بايد افغان ملي لوبډلې ته جدي پاملرنه وکړي.

په وروستيو کې له هېوادوالو يو ځل بيا هېله کووم چې په ټولنيزو شبکو کې هغه ځوانانو پسې له ردو بدو ويلو جدي ډډه وکړئ کومو ځوانانو چې افغانان پر يوه تغیراتول کړل او افغانانو ته يې د ملي يووالي روحیه ورکړه. د يو موټي افغانستان په هېله !

وینا که عمل؟

په مجلسونو، غونډو او دریځونو کې ډیرې ښې خبرې کیږي هر یو د اسلامیت، افغانیت او وطن پرستی ډیرې ښې بیاني ورکوي، که سړی دغو بیانیو ته ښه ځیر سي نو پوره باوري به سي چې زموږ په ټولنه کې هیڅ ډول ستونزې نسته او دا هېواد ډیر رښتین او پاک اشخاص لري، خو دا خبره برعکس ده په عمل کې ویناوال داسې نه دي، موږ باید د ویناوالو، سیاسینو او مسئولینو کرښې محاسبه کړو چې دوی په رښتیا څومره پاک، رښتیني او وطن دوسته انسانان دي.

کله چې موږ د اعمالو ارزیابي پیل کړه د هر چا د ژوند بېګراوند په ښه ډول مطالعه کړو نو بیا موږ ښه تشخیص هم کولای سو بیا که خبري کمې هم وکړي پروا نه کوي ځکه چې په عمل کې یې ځان ښودلی دی. زموږ د ژوندانه په ډګر کې یو عملي ژوند ته ډېره اړتیا ده ترڅو چې موږ د عمل رښتیني لار تعقیب کړي نه وي نو د موجوده بدبختیو او ناخوالو څخه ځان نه سو خلاصولای.

هغه خلک چې وینا او کرښه یې یوه ده، هغه خلک چې څه یې پر زړه وي هغه پر خوله راوړي له بده مرغه داسې کسان زموږ په ټولنه یا له نشت سره برابر دي او که کوم لرو هغه هم د ګوتو په شمېر دي.

کله کله د دریځ پر سر د ځینو ویناوالو خبرو ته چې د دوی د فساد دغندلو، د هېواد جوړونې او ملي احساس خبرې اورم ګوته په غاښ پاتې سم، داسې فکر کووم چې د هېواد رښتیني بچیان همدا دي، دا هېواد دوی ته اړتیا لري او زموږ خوبونه په رښتینولي بدلېږي، که موږ یوازې د یو چا په وینا دوکه نه شو او په عملي ژوند کې د دوی کرښې وگورو، د دوی اعمال وگورو نو تر

ټولو لوی فاسد به دی وي، د پردې تر شا به لوی غدار همدغه وي خو د دریغ پر سر به زموږ د ویده او ناچاره ولس په سترگو کې خاورې شیندي. د ټولنې په ټولو برخو کې دې ته ورته ډېرې بېلګې لرو ترڅو چې مو له وینا پرته د رښتیني ژوند په ډګر کې د عمل اتل نه وي پیژندلی نو پر هر چا باور مه کوئ، د وینا تر شا له خپل هر مشر سره حساب وکړئ، خپل حق ترې وغواړئ.

یو څوک د خپل استازي او خپل مشر په توګه منل هغه وخت کیږي چې دغه ښاغلی مطالعه شي، دده د ژوند شالید وکتل سي، د ده کورنۍ وپېژندل سي او بیا باور پرې وسي.

له بده مرغه زموږ په ټولنه کې که هوښیار او باتجربه قومي مخور لرو بل پلو مو د پوهې کچه کمه ده عام ولس مو ډېر ژر دوکه کیږي او د خپلې رښتینولۍ او صداقت له مخې په هر چا باور کوي، خو موږ باید تل ځیر و اوسو، اوس هغه پخوانی صداقت او رښتینولي په مشرانو کې نه ده پاتې، یو شاعر په خپل شعر کې څومره ښه ویلي دي:

خدايه څه شول هغه ښکلي ښکلي خلک
په ظاهر او په باطن سپېڅلي خلک

رښتیا هم چې اوس مو مشران هغه مشران نه دي پاتې چې څومره په خوله ځان سپېڅلی ښيي باید په زړه هم دغه شان سپېڅلی وي، د زړه او خولې خبره یې یوه وي.

ددې لپاره چې په ټولنه کې مو روانه بدبختي ختمه سي، تر ټولو لومړی کار زموږ سمه ټاکنه ده، داسې مشران باید وټاکو چې خبرې لږ کوي خو عمل او کارونه یې د دې ټولنې د بېچاره ولس د زخمونو ټکور سي، له ټاکنې وروسته باید مشران هغه ډول کار وکړي چې خلکو باور پرې کړی دی، د

حضرت محمد ((ص)) د یو حدیث شریف ژباړه ده: “په تاسې کې هر یو خروونکی دی او له هریو به د خپلې رمې پوښتنه کېږي”
د پورته حدیث شریف شننې ته که راسو د یو مشر مسؤلیت ترې څرگندیږي، د هر مشر څخه به د خپل مسؤلیت په اړه پوښتنه کېږي، او زموږ په ټولنه کې هر څوک مشر دی، مشري لومړی له خپل کوره پیلېږي، د کور له مشر به د خپلو کور د نورو وگړو په اړه پوښتنه کېږي، دغه راز له مور او پلار به د خپلو اولادونو پوښتنه کېږي او...
نور اخی چې د ښه راتلونکي لپاره په خپله ټاکنه کې ښه ځیر و اوسو، یوازې په ویناو دوکه نه شو بلکې د یو شخص عملي ژوند ته هم سرور ښکاره کړو.

هلمند کې د معاصر ادب مخکښ

محمد اسماعيل شريعتيار د خليفه ملا قطب الدين زوى، د دين محمد لمسى، په خټه عليزي په ۱۳۵۱ل کې زېږېدلى دى.

تر څلورم ټولگي يې د لښکرگاه د ذکر ورو په لېسه کې زده کړې کړي دي، په ۱۳۵۹ل کې يې پاکستان ته د خپلې کورنۍ سره هجرت وکړ او د کويټې په پنجپايي کمپ کې يې هستوگنه غوره کړه، چې تر شپږم ټولگي پورې يې د کمپ د امام ابو حنيفه په ښوونځي کې او بيا په کويټه کې د شهيد غلام محمد نيازي، په ثانوي ښوونځي کې تر ۱۱ ټولگي پورې زده کړې ورسولې. الحاج محمد اسماعيل شريعتيار دولسم ټولگي په ۱۳۸۱ل کې د هلمند د لښکرگاه ښار د ذکر ورو په لېسه کې پاى ته رسولى دى.

ښاغلي شريعتيار له دې وروسته د ژورنالېزم په برخه کې ۱۲ بېلابېل کورسونه ولوستل، د کليد، بگړۍ او شملې مجلې سره همکار هم پاتې سو.

نوموړى په هلمند کې د بست فرهنگي ټولنې له بنسټګرو شمېرل کيږي چې بيا يې وروسته د هلمند ادبي بهير رامنځته کړ. ښاغلى شريعتيار اوس مهال د هلمند مدني ټولنې د فرهنگي چارو د کميسون مسؤل دى.

محمد اسماعيل شريعتيار چې په هلمند کې د ادب په ډګر کې سرلارى بلل کيږي، بېلابېل څېړنيز کتابونه يې ليکلي دي، پنځونې او ژباړې يې کړي دي.

شريعتيار صيب په ((هلمند کې ټوکيدلي گلونه)) په نوم شعري ټولگه کې د خپل زړه خبرې وپنځولې، د ((زور افق او نوې رڼا)) باندې د تصوف پر عالمانو پراته ګردونه وځنډل، د ((تصوفي لارښود)) په ترڅ کې يې د دغه

علم په اړه د خلکو شکونه ليرې کړل او د ((مثبت قدم پر اصله لار)) يې تصوف نور هم روښانه کړ.

په هلمند کې دغه د تصوف خپرونکي يوازې پر شعر او تصوف بسنه ونه کړه بلکې خپل مينوال يې د ((هلمند پوله پر پوله)) وگرځول.

الحاج محمد اسماعيل شريعتيار په هلمند کې د اوسنيو ډېرو شاعرانو او خبريالانو استاد او لارښود پاتې شوی دی، د بست فرهنگي ټولنې له هغه مخکښانو څخه يو دی چې، ډېرو شاعرانو ته يې د شعر پر نازکه لار د تگ چل ورزده کړ او د خيال تردنگو غرونو يې تاو راتاو کړل.

دغه راز يې په هلمند کې ځينې خبريالان د خبريالۍ پر باريکيو او د دغه مسلک په ژورو پوه کړل، لارې يې وروښودې او د ژورنالېزم پر اغزن ډگر کې يې د ژوند کولو طريقه ورزده کړه.

ښاغلي شريعتيار يوازې د قلم په سيالۍ کې د ستړيا تر کچې ځغاستې نه دي کړي، بلکې په هلمند کې يې مشاعرو، سمینارونو، غونډو او ادبي بنډارونو ته هم لېڅې بله وهلي دي، لاس په کار سوی دی چې تر اوسه بېلابېلې غونډې او مشاعرې ترتيبوي، تازه ټوکيدلي گلان او د هلمند نور شاعران او ليکوال پرې راټول وي او ان په هر ادبي مجلس کې يې بې پوښتنې نه پاتې کېږي.

ښاغلی محمد اسماعيل شريعتيار چې له تحقيق سره بې سارې مينه لري، ډېری وخت پر څېړنه بوخت وي، چې د همدې فن سره د لېونۍ مينې له امله يې کتاب پلورنځی جوړ کړی دی، چې له يوې خوا پرې د خپل تحقيق تنده ماتوي او بل پلو خلکو ته د همدغه لارې کتابونه ورکوي، د کتاب پر ارزښت يې پوه کوي او د مطالعې د حوصلې لېوالتيا يې ډېره وي.

زه له شريعتيار صيب سره له ډېره وخته پېژنم، چې يوه شېبه ورسره څوک کښېني نو پرته له ادبي او علمي خبرو به ترې بل څه وانوري، ډېر خوږ انسان دی. پر خپل کلتور او ژبه ټينگ ولاړ دی.

په ادبي او علمي خبرو کې د سيمې په کچه خبرې نه کوي، بلکې د داسې خبرې پلوي کوي چې د ټول هېواد په کچه وي، د ژبني او لهجوي تعاصباتو سخت مخالف دی.

شريعتيار دروند او سنگين انسان دی، همېشه يې د پښتنو ستر وياړ بگړۍ پر سروي، اوږدې جامې کوي او توره اوږده ډبره لري.

ښاغلی شريعتيار ديني زده کړې هم کړي دي، ملا دی، فقه يې لوستې ده او پر دلايلو کې دومره تکړه دی چې په ډېر لږ وخت کې مخاطب قانع کوي.

په هلمند کې د ادب دغه مخکښ او سرلاري تازه يو کتاب ژباړلی دی چې دا مهال تر چاپ لاندې دی او په نږدې ورځو کې به د لوستوالو تر لاسو

ورسيږي.

شريعتيار صيب داسې اثار هم لري چې چاپ ته لارې څاري:
حجت السالکين (پښتو ژباړه)

عقيدوي مسايل

د زميند اوږد سلطاني کور تاريخچه

په پای کې الحاج محمد اسماعيل شريعتيار ته اوږد او خوشاله ژوند غواړم او د نوموړي د عالمانه فکر د خپرېدو هيله مند یم.

د یوویشتمې پېړۍ څلور مخکښ شاعران

د نړۍ له پیدایښت سره سم چې کله چې د انکشافاتو او پرمختګ خبره کیږي په هغو کې د ساینس د پرمختګ سره چې په ټولنه کې د انساني ژوند د روغتیا درملنه کوي همدا شان شاعر بیا د انساني ټولنې روحاني علاج کوي.

د شعر او شاعرۍ په اړه بېلابېلې خبرې کیږي او لا به هم وسي. ځینې خلک داسې خبرې کوي چې شاعر یوازې خیالي خبرې کوي او شاعري کومه مانا نه لري، نه داسې نه ده شاعر روح پالي، روزنه یې کوي، ټولنې ته خپل عیبونه ورپه ګوته کوي، ژبې ته پرمختګ ورکوي او ژوندۍ یې ساتي. شاعر په خدای ج او ښکلا مټین دی او ټول کار یې له ښکلاګانو سره وي، خو دا هم منل سوې خبره ده چې شاعر په یوه ټولنه کې ژوند کوي او خپل

ټول مواد له ټولنې اخلي او بېرته یې ټولنې ته ورکوي، دا چې له تېرو څو لسیزو راهیسې زموږ په ټولنه کې جگړه روانه ده، نو مالومه خبره ده چې شاعران مو هم جگړې متاثره کړي دي او د شعر ډیره منځپانګه یې همدا جگړه ده.

شاعران په هره زمانه کې ډېروي، خو هغه څوک چې ښه شعر لیکي هغه د گوتو په شمېروي.

د شعر ټاکنه داسې ده لکه مېوه، طبعاً انسانان بېلابېلې مېوې خوښوي، شعر هم داسې دی، چاته یو ډول شعر خوند ورکړي، چاته بل ډول، خو دا بیا په هنري ذوق پورې اړه لري، کره کتونکي وایي، هرڅومره چې د یو لوستونکي هنري ذوق ډېروي، په هماغه اندازه ژر په شعر پوهېدلی سي، خو د چا چې ذوق کم وي، ښايي په ډېری شعرونو ونه پوهېږي او بل ډول مانا ترې واخلي، چې همدغه کار د ډېری شاعرانو د شعرونو په وړاندې د خلکو پراخ غبرگونونه هم راپارولي دي.

شاعري پخپله خبرې دي خو د زړه خبرې ځکه فلسفه له دماغ او شعر له زړه رڼا اخلي، او په ډېر لوی هنر سره کیږي، چې څومره د یو شاعر هنري ذوق پیاوړی وي، هومره یې شعر هم پیاوړی وي او ښه زړه راکښون لري، جذبه، د وطن مینه، د ولس راوېښوونه، الهامي خبرې او نور ډېر څه پکې وي پښتو ادب په خپلو بېلابېلو دورو کې لوی لوی عالمان، نثر لیکونکي او شاعران روزلي دي، کار یې کړی دی او همدا وجه ده چې د پښتو ژبې کچکول تردې دمه له ښکلو مرغلرو ډک دی.

زه یې یوازې د معاصرې دورې په څو مخکښو شاعرانو خبرې کووم، د هر یو د شعر د چینې بهانده څړوبیو ته به څو شېبې تم سو او له پراخې شاعرۍ به یې لږ خواږه راواخلو. که څه هم د پښتو ادب معاصره دوره د نورو دورو په پرتله له هره پلوه بريالۍ ده، په دغه دوره کې نثر ته تر یوه بریده کار وسو،

ژباړې وسوې او حتی د گڼ شمېر شاعرانو په لرلو سره پښتو شعر ډېر پیاوړی سو.

لکه مخکې چې مو وویل: شاعران ډېر دي خو هغه څوک چې ښه شعر لیکي هغه کم دی، معاصره دوره کې هم که موږ شاعران ډېر لرو، خو سم او نوښتگر شاعران چې هر یو یې جلا سبک لري کم دی، چې له ډلې یې زه څلورو مخکښو شاعرانو پر هنري ځمکه لنډ مزل کووم، هېله ده له هنري کروندې به یې تاسو هم یو څه حاصل واخلي. هغه شاعر چې په معاصره دوره کې د خپل سبک خاوند دی او پښتو ژبې ته یې ښکلي، نوښتگر او تل پاتې شعرونه لیکلي (عبدالباري جهاني) دی.

ښاغلی عبدالباري جهاني د ارواښاد حاجي عبدالاحمد لودین زوی دی چې د کندهار ښار د بامیزو په کوڅه کې زېږېدلی دی. د کندهار په میرویس نیکه لیسه کې یې زده کړې کړي او تر هغه وروسته په (۱۳۵۲ش) کال د کابل پوهنتون له بشري علومو او ادبیاتو پوهنځي څخه فارغ شوی دی، چې تر ننه پورې ژوندی دی او د خپل ژوند په بېلابېلو مودو کې یې په هېواد کې دننه او بهر بېلابېلې دندې ترسره کړي دي او گڼ شمېر پښتو اثار یې لیکلي او ژباړلي دي.

ښاغلي جهاني صاحب پښتو شعر کې د مثنوي په برخه کې ډېر کار کړی دی، چې سوچه د ولس په ژبه یې پخواني نکلونه په مثنوي فورم کې وړاندې کړي دي، چې ډېری مشاعرو کې ورته خلک په ځیر غوږ وي او له جهاني صاحب څخه د بېلابېلو نکلونو د ویلو غوښتنې کوي. په ډېری مثنوي گانو کې یې ددې ټولنې رښتیني انځور هم وړاندې کړی دی، زه به یې دلته د بېلگې په ډول یوه مثنوي را واخلم:

نه ځان مرگی سو خبر په جنتونو

نه راوړي چا کیسې د کوثر و نو

نه د حورو چا راوړي دي خبري
نه په غاړه يې ليدلي مرغلي
مولوي ورته ليدلي دي خوبونه
سپيني حوري د ياقوتو سره تختونه
دې وطن کي دي جگړې د پيريانانو
د جنت او د دورځ د شيطانانو
له يوې چينې اوبه ورته رسيږي
د يوه بادار په کلي کي لوييږي

پورته بيتونه چې د يوې اوږدې مثنوي يوه برخه ده، زموږ د اوسنۍ ټولنې
عکاسي ده، جنگ، ځانمرگي، خور، ملا، دورځ، شيطان او نور هغه
نومونه دي چې موږ او تاسو په رښتيني ژوند کې ورسره بوخت يو، نبايي
۵۰ کاله مخکې به چا دلته ځانمرگي نه پېژانده خو اوس زموږ ماشومان هم
په دې خبر دي چې ځانمرگي څه شی دی، نو دغه موضوع په خورا ښکلې بڼه
جهاني صاحب په دغه مثنوي کې را اخيستي او دغه گونگ تصويره يې
پرده پورته کړې ده.

لکه مخکې چې مو وويل، جهاني صاحب د مثنوي په برخه کې ډېر کار کړی
دی او که ووايو زموږ د ټولنې هره موضوع يې په دغه فورم کې را اخيستي
مبالغه به نه وي، خو ددې ترڅنگ يې د شعر په نورو بېلابېلو فورمونو کې
هم کار کړی دی. جهاني صاحب چې په مثنوي ليکلو کې څومره بريالی دی،
ترڅنگ يې غزل هم قوي دی او ځانله سبک لري، چې اوس ډېری شاعران د
نوموړي پر سبک روان دي.

جهاني صاحب په خپل يو غزل کې د پښتون قوم په استازيتوب وايي چې
موږ پوهېږو، خپل تگلوري پېژنو خو نوره نړۍ مو ورته نه پرېږدي، هغه ښه
په ډاگه دا خبره کوي:

مخ که مي کعبې که بتخانې ته اړولی دی
ما د خپل جانان د کوڅې لوری پیژندلی دی
شیخه چي په شک مي درته وکتل معذوریمه
ما دي د کوثر په نوم د زهرو جام چنبلی دی
نن دي جهاني لکه پانوس لمبه لمبه وینم
بیا دي څه الهام د زړه په ښار کي اوریدلی دی

ښاغلي عبدالباري جهاني هر ډول شاعري کړې ده او په غزل کې یې هم هر
ډول موضوعات راوړي دي، ځینې غزلې یې هېله ورکوونکې دي، د خپلې
ټولنې لپاره زیرې لري او هر عاشق ته د خپلې معشوقې د وصال او رسېدو
خبر ورکوي او دغه تورې تیارې چې زموږ ټولنه پکې ایساره ده، د سپین
سهار او رڼاگانو په راتلو سره ددې د ختمېدو زېری ورکوي خپله هم هېله
من دی او نورو ته هم هېلې ورکوي:

تیارو د بیلته ته به مي بیرته رڼا راسي
د اوښکو ترگریوانه به مي خپله لیلا راسي
ازل مي دي په وینو کي نغمې راته کرلي
مطربه چي رباب در سره وینم نڅا راسي

که څه هم ښاغلی جهاني صاحب خلکو ته هېلې، زیرې او ډاډ ورکوي، خو
بل پلو د ټولنې پوه قشر ته خبر داری هم ورکوي او دا خبر داری په دې مانا
چې لاس په کار سي، بیده پاتې نه سي او ټولنې ته کار وکړي، خپله یوه
مثنوي چې شاعرانو ته یې لیکلې په یوه برخه کې د اوسنیو حالاتو څومره
روڼ تصویر وړاندې کړی دی:

هغه ستا د ابا مينه تالا سوې
چه تندي کي دي سجدې ورته ساتلې
د گلونو پر غونډۍ اورو نه اوري
وږمه ځي تر ارغوانه پښه نيولي
پر کورونو د بلا ساه ده ختلي
له بانو تر گريوانه د اوبښکو کور دی
له زلمو شونډو موسکا ده کوچيدلي
پر اوږو د اوبښکو ووته له ښاره
د خندا جنازه ولاړه غم لړلې

وايي د شعر مانا د شاعر سره وي، خو جهاني صاحب د ولس پر ژبه دومره
عام فهمه شعرونه ليکلي چې هر پښتون لوستوال پرې پوهېږي او د همدې
ولس د زړونو خبرې دي. جهاني صاحب لوی شاعر دی، په هنري ډېرې
ليکنې سوي دي او لا به هم وسي، خو د هغه د شعر په هر بيت يو کتاب
ليکل کېدلی سي، خو دا زموږ د ځوانانو دنده ده چې د جهاني صاحب په
څېر د مخکښو او سرلارو شاعرانو بيتونه وښي، پېغامونه يې وسپړل سي
او ټولنې ته يې وړاندې سي، خو دا هر څه په يوه تن نا ممکن دي، ما په
همدې پلمه د ځينو شاعرانو د هنر په اړه د څه ليکلو لپاره په دې خاطر د څه
ويلو تکل وکړ چې نور ځوانان دغه برخې ته متوجه سي په اخر کي ويلای
سو چې د ښاغلي جهاني شعرونو کي بيتونه ناڅي او په شور وي.
د پښتو معاصرې دورې بل لوی او مخکښ شاعر ښاغلی (دروېش درانی)
دی:

دروېش درانی که څه هم په سويلي پښتونخوا کې زېږېدلی دی، خو په اصل
کې د افغانستان د کندهار ولايت د ارغستان ولسوالۍ څخه يې کورنۍ
هلمته کډه شوې او هلمته اوسېدلې ده. دروېش درانی يو له هغو شاعرانو

خڅه دی چې د [افغانستان](#) وروستی غمیزه یې په پوره هنر سره انځور کړې ده.

درویش درانی چې په انگلیسي ژبه کې ماسټري لري د پښتو د غزل ناوې یې په بېلابېلو نوښتونو داسې پوښلې ده چې د اوسنۍ زمانې شاعران ورته لاهم گوته په غاښ دي. دروېش درانی د شعر په ټولو تخنیکونو پوهېږي، وزن پوهنه کې ژوره مطالعه لري، چې همدغه برکت دی چې ښه غزل لیکي، دده ځینې غزلونه د پښتو ژبې شهکارونه گڼل سوي دي. دا چې ښاغلی دروېش درانی هم زموږ په اوسنۍ ټولنه کې ژوند کوي نو حتمي خبره ده چې دده پر هنر به هم اوسنیو حالاتو ژوره اغېزه کړې وي، نو ځکه په خپل یوه غزل کې دې پایلې ته رسیږي چې نور ستړي یو، راحۍ چې سوله وکړو:

منزل لیري، لاره وړانده هم ستړی ته هم ستړی

څه دي خوښه ده ارمانه زه هم ستړی ته هم ستړی

نه مې ته شې هېرولای، نه زما له خیاله وزې

څه پخلا به شو جانانه زه هم ستړی ته هم ستړی

د وروستي بیت دوهمه نیم بیتي یې د سولې لپاره لویه بلنه ده، خپل دښمن ته جانان ویل د شعر په نازکه ژبه، نو ولې به سوله نه کوي. دغه راز ننني عصر کې انسان دومره ازاد نه دی لکه پخوا چې و، بوختیاوې ډېرې دي، کارونه ډېر سول، نږدې هر وگړی د مسؤلیت احساس کوي او یا د خپل ژوند پرمخ بېولو لپاره مسؤلیت ورترغاړې دی او زموږ د ټولنې خلک بیا خدایي په زندان کې ژوند کوي، دغه خبره ښاغلي دروېش دراني په ډېر ښکلي انداز د خپل غزل په یو بیت کې راټوله کړې ده:

ته خو بهار غوندي ازاد یې کله کله راحه

زه لکه ونه یم تقدیر په زولنو تړلی

بله خبره دا چې پښتو ژبه کې یو متل وایي: «ښه مه کوه بد نسته»

اوسني عصر کې چې چاته بڼه لار وربښي، که چاته وايي چې دا کار درته
تاوان کوي، که داسې وکړې نو گټه به دې ډېره وي، دستي درته وايي ته په
دې خبره کې خپل هدف لرې، بس نو مشکل به درته جوړ وي، چاته سمه لار
هم نه سې ښوولې، همدغه خبره ښاغلي دروېش دراني په خپل يو بيت کې
راخيستې ده، چې هم وطن سلامت غواړي او هم سر:

رښتيا هم وایم، خوشالي د ملت هم غواړمه

عجب ساده یمه لا سر سلامت هم غواړمه

که ستوری نه یم د آسمان تمنا هم نه کوم

که یم گلاب نو بیا د خاورو قربت هم غواړمه

نن سبا که دې رښتيا ويل، د دراني صاحب خبره سر به دې سلامت نه وي. په
دې ټولنه، دې هېواد او دې خاوره چې څوک خوا بدوي او په دې دردېدلي
ولس يې زړه خوږېږي نو هغه به خود خداي ج ته لاسونه لپه کوي او د جنگ
د بندېدو غوښتنه به ترې کوي. ښاغلي دروېش دراني غزل ډېر ژور خو په
ډېر ساده انداز کې وړاندې کوي دی د خپل غزل په لاندې دوه بيتونو کې په
څومره بڼه انداز دغه غوښتنه کړې ده، لومړۍ بيت يې کې له خدايه دغه
جگړه وروستۍ جگړه غوښتې ده، ورپسې بيت کې يې د ټولنې خلکو ته هم
د جگړې د بندېدو نسخه ښوولې ده، او دا يې ورته ويلي دي که يووالی
راسي، ټول په يوه خوله او يو لاس سو نو جگړه به اړو مرو زموږ له وطنه
کپه کوي:

چي بيا نه توره پورته سي نه سر په وينو رنگ سي

باداره دغه جنگ دي د وطن اخري جنگ سي

چي زړونه سره يو کړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاني به لعلونه سي دا بوټي به لونگ سي

دروېش د پښتو ژبې هغه نوښتگر شاعر دی، چې ځانله سبک او لار لري، نوموړی سره له دې چې پښتو ژبه او ادبیاتو کې ژوره مطالعه لري ترڅنګ یې نړیوال ادبیات هم مطالعه کړي دي، پوهان وایي څومره چې مطالعه ډېره وي او څومره چې لیکل ډېر وي په هماغه اندازه لیکوال او شاعر تکړه وي او نوي نوي شیان لیکي، د ښاغلي دروېش په هنر که هر څومره لیکل وسي، بیا به هم بس نه وي، ډېر څه پرې لیکل سوي دي، خو ما هم هغه د چا خبره له خپلې زاوېې ورته وکتل، ډېرې خبرې مې زړه کې دي، خو که هر څومره یې ولیکم، بیا هم نه بسیري، ځوانانو شاعرانو ته د نوموړي د شعرونو او هنر د لوستلو بلنه ورکووم او هېله کووم چې د نوموړي په هنر خبرې وکړي او پېغامونه یې راوسپړي.

د معاصرې دورې په مخکښو شاعرانو کې بل لوی شاعر (رحمت شاه سائل) دی، رحمت شاه "سائل" د امین گل زوی دی چې په ۱۳۲۸ هـ ل کال د پېښور د ملاکنډ ایجنسی د درگی د سیمې د ورتیر په نوم کلي کې زېږېدلی دی. زده کړه یې تر څلورم ټولګي پورې کړې، خو په لیک لوست ډېر ښه پوهیږي. رحمت شاه "سائل" د برې پښتونخوا یو پیاوړی شاعر دی چې د شعرونو ګڼ شمېر ټولګي یې خپرې سوي. د ده شعرونه د ګڼ شمېر سندرغاړو لخوا وویل سوي دي.

سایل صاحب یو (انقلابي) شاعر دی، پښتو او پښتونولۍ ته یې ډېر څه لیکلي دي، په پښتو، پښتونولۍ او پښتونخوا مټین دی، د پښتو د مینې لپاره یې لاندې بیتونه ښه ښکارندويي کوي:

زما په دواړو اورو ناستو پرښتو ولیکئ
زما په سر که څه لیکئ نو په پښتو ولیکئ

د پاكي مينې گناه كارو چې منكر پرې نشئ

د رقيبانو الزامونه په تندو وليكئ

د يو ليكوال په كتاب كې مې د سايل صيب د شعرونو په اړه ولوستل چې د نوموړي شعرونه له شوخۍ ټق چوي، اوس چې هر وخت د سايل صيب شعرونه لولم نو همدغه خبره مې فكر ته راسي. گودر، منگي، مينه، مازيگر او نور زموږ د پښتني ټولنې سمبولونه دي، دا چې سايل صاحب د مينې شاعر دی، د غزل شوخي يې ډېره ده، په ډېر ښكلي انداز گودرونه، مازيگري او تنهايي په خپلو شعرونو كې انځوروي:

سايل صاحب وايي:

په څومره خلكو كې تنها وي سړی

چې زړه لري او د زړه سر نه لري

په خوله خو اوس هم خلك مينې كوي

په شونډو پاړ په زړه پرهر نه لري

مازديگری په زړه د ننه ژاري

پېغلې منگي لري گودر نه لري

وايي هغه عالم چې علم يې كړی وي او نور ته يې گټه نه رسيږي د هغه خړه په څېر دی چې كتابونه پرې بار وي او څوك گټه ترې نه سي اخيستلی، ښاغلی سايل دغه خبره په هنري انداز كړې ده، له هغه ښايست يې پنا غوښتې ده چې پرهرونه نه سي ټكورولی، چې يو څوك د مظلوم د درد دوا كېدلی نه سي نو د هغه ښايست او ښه والی څه مانا؟

سايل صاحب په دې اړه وايي:

چې په خندا ورته د خوږ زړه پرهرونه نشي

چېرې دې هم ستا د ښايست غوټۍ گلونه نشي

دا چې ښاغلی رحمت شاه سایل د مینې شاعر دی، شوخه او انقلابي شاعري کوي، په شعرونو کې یې شعريت هم خوندي ساتلی دی او د ځانگړي سبک خاوند دی، په لاندې بيتونو کې یې هنري ښکلا خومره ښه ځای کړې ده:

ما درله د گل جنازه نه راوړه
راغلم خو په لاس کې مې لمبه راوړه

پاڅه خوبولي سترگې پرانيزه
ما درله د ورځ رڼا په شپه راوړه

نو ښاغلی رحمت شاه سایل هم د پښتو ژبې د سرلارو او مخکښو شاعرانو په کتار کې د ځانگړي سبک څښتن دی، چې د هېواد په لرو او برکې یې ټول پښتانه پېژني، د نوموړي د شعر ښاپېرۍ دې ژوندۍ وي او قلم دې یې تاند وي.

په خپل وار سره د خپلو ادب په معاصره دوره کې د راز او ناز شاعر حاجي (پير محمد کاروان) دی،

حاجي پير محمد کاروان د حاجي نور محمد زوی، د افغانستان د خوست ولايت د تنيو ولسوالۍ اوسېدونکی دی. ښاغلي کاروان: لومړنۍ زدکړې تر دوولسم ټولگي پورې په خوست کې کړي دي او په ماشومتوب کې د قرآن شريف او يوڅو نورو ديني درسونو کتابونه هم لکه خلاصه، منيه، او ځينې نور ابتدايي ديني کتابونه هم لوستي دي ښاغلي کاروان خپلې لوړې زده کړې د کابل پوهنتون د شريعاتو پوهنځي کې سرته رسولي دي. ښاغلی کاروان چې د پښتو ازاد شعر سرلاری هم بلل کېږي، ترڅنگ يې په بېل انداز ښکلي ښکلي نظمونه ليکلي او غزلونه يې خو يې په داسې لهجه او انداز پنځولي دي چې د کانو په زړونو کې هم اوبه کوي.

ښاغلی کاروان په غزل دومره ډېر مټین دی چې ځان د غزل لېونی بولي او وایي:

دې ملنگ دې لېونی کاروان ته گوره
په غزل پسې له کوره راوتلی

دغه راز ښاغلی کاروان پښتو او پښتونولي ته دومره ژمن دی چې په هیڅ ډول اغیار ته سر نه ټیټوي او مخامخ خپل قاتل ته هم خاندی، په لاندې څو بیتونو کې یې د پښتني ښکلا څومره ښه درک لگولی سو:

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شېل پېل گرځو هیڅ ډول او سینگار نه کوو
د سرقاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ د شانه پرې گوذار نه کوو

کاروان صاحب ملنگ او صوفي شاعر دی، دی خپله وایي په کوچنیوالي کې د ښاپېریو او دېوانو کیسو ډېر اغېز پرې کړی، چې همدغه اغېز یې اوس په شعر او هنر هم پروت دی. ستار، رباب، ملنگ، پاچا، ځانې هغه لغاتونه دي چې کاروان صاحب یې په خپلو شعرونو کې ډېر راوړي، دغه راز کاروان صاحب ځانگړی سبک او بېلابېل ښېولونه هم لري، سندريزې چینې، چنارونه، گودرونه، نښتروڼه، کلی او نور هغه څه دي چې د نوموړي په شاعرۍ کې له ورايه ښکاري. د کاروان صاحب د شعر ژبه ډېره خوږه ده، په هر چا اغېز کوي او خوند ورکوي، نوموړي ډېرو باریکو مسایلو ته هم پام کړی دی او تر ډېره یې نازک خیالي هم کړې ده. کاروان صاحب هم له حالاتو اغېزمن دی، خو دا چې هرې ژړا پسې خدا او هر ماښام پسې سبا ضرور راځي، نو کاروان صاحب هم خپلې ټولنې ته زېری ورکوي او د داسې

وخت د راتلو خبر ورکوي چې له ظالمو حکمرانانو به خلک خلاص وي او
ارام ژوند به لري.

وخت به راځي چې غاښ د زهرو به ښامار نه لري
منصور به گرځي مستانه ملا به دار نه لري
دغه راز د اوسنيو حالاتو بشپړ انځور يې په لاندې بيت کې ښه په ډاگه
کېږي:

مارغان دې راشي زموږ لپو کې دې ځالي وکړي
غرمو نښتر نه لري ، کلی مو چنار نه لري
نږدې هروگړی د خپل تېر ژوند او په ځانگړي ډول د خپل ماشومتوب ارمان
کوي او دا ارمان حتماً په زړه کې ورگرځي چې کاشکې زه يو وار ماشوم
سوی وای، د خپلې مور په غېږ کې مې سر اېښی وای، په کوڅه کې مو د
نورو ماشومانو سره شوخي او جنگ کړی وای، خپلې مورجانې غصه راته
کړي وای او وروسته يې پر سر لاس راتېر کړی وای او بې غمه ژوند مې
لرلی، کاروان صاحب ځينې داسې ښکلي او شهکار غزلونه هم ليکلي دي
چې سپړی خپل ماشومتوب ته ورولي، مور ته يې ليکل سوي لاندې بيتونه
خومره کښېن لري او هر لوستونکي ته خپله خوږه مور مخته ودروي:

مورې مورې تېرىم په لپه کې او به راکړه
زړه دې رانه وړی دی بې زړه يم له زړه راکړه

بيا درته ماشوم شوم نه کړيزې مې په لاس کېږده
خوله زما ترخه ده هله يو موټی خواږه راکړه

ما د ژوند په لوبه کې گربوان تر لمن وشلواه
تار په ستن کې واچوه تنی د گربوانه راکړه

د ښاغلي پير محمد کاروان د شعري چينې اوبه دومره سپنې، رڼې او خوږې دي، چې هيڅوک يې پر څښلو نه مريږي، د شعرونو لوستل يې لوستونکي ته نوره تلوسه هم ورکوي، نو مالومه خبره ده چې پر شعرونو يې ليکل او خبرې کول ډېر وخت غواړي، ما د خپل کمزوري فکر له مخې د دوی ځينې بيتونه وشنل او د خپل فکر له مخې مې د دوی پېغام وسپړه، د دغه مخکښو او سرلارو شاعرانو هر بيت شاهکار دی، په هر بيت يې يو يو کتاب خبرې کيږي، خو نور کار به ځوانانو شاعرانو او څېړونکو ته پرېږدو چې په د دوی په بېلابېلو بيتونو کې وگرځي، د ټولنې لپاره ترې هر ډول خبرې راوباسي او خپرې سي. ځوانو شاعرانو ته مې لارښوونه دا ده چې د دغه څلورو نامتو او نورو شاعرانو شعرونه دې په دقت ولولي، شعر ليکل او شعرويل دې ترې زده کړي، د شعر په تخنيکونو دې ځان پوه کړي ترڅو دوی هم په واقعي او رښتيني ډول شعر وليکي او د شعر د ليکلو حق ادا کړي.

د سبا پلاران

د یوې ټولنې راتلونکې له ماشومانو سره تړلې دی، خومره چې په یوه ټولنه کې د ماشومانو سالمه او پوره روزنه وسي، نو په همدې ډول به د هغه هېواد راتلونکې ښه وي.

په دې کې هېڅ شک نسته چې؛ په ماشومانو پورې د سبا راتلونکې تړلې دی، د اسلام په مبارک دین کې هم ماشومانو ته ستر ارزښت ورکول سوی دی. زموږ خوږ پېغمبر حضرت محمد ص له ماشومانو سره ډېره مینه کوله، هغه ص به هر وخت د ماشومانو پر سر لاس تېراوه، د حضرت محمد ص لمسیان حسن حسین ورباندې دومره گران و چې ده ص به لمونځ کاوه نو لمسیان به یې پر اوږو ناست و، دغه راز ځینو عالمانو ماشومانو ته د ناوکیو(نانځکو) جواز هم ورکړی دی، دوی وایي چې په دې کار سره ماشومان کولی سي د سبا لپاره د خپل ټولنیز ژوند زده کړه وکړي.

د اسلام مبارک دین سره له دې چې د انسان د ژوند بېلابېل اړخونه یې خپرلي دي، گټورې لارښوونې پکې سته، د ماشوم روزنې او د ماشوم حقوقو په اړه یې هم ډېر څه بیان کړي دي.

د ماشوم له پیدا کېدو سره سم د مور او پلار لخوا سم او نیک نوم ټاکل، په اوومه ورځ یې سر خړېل او صدقه کول، د ماشوم د نفقې او زده کړې لپاره د مور او پلار جدي پاملرنه او دې ته ورته نور ډېر مسایل چې باید یوه کورنۍ یې ماشوم ته په پام کې ونيسي د اسلام سپېڅلي دین په ډاگه بیان کړي دي.

اوس به خپلې ټولنې ته راسو چې موږ د ماشوم لپاره څه کړي دي، د دوی حقوق مو خومره پر ځای کړي دي؟

یوه لویه ستونزه چې زموږ هېواد او زموږ د ټولنې ماشومان ورسره مخ دي شاقه کارونه دي، د شاقه کارونو لوی لامل دا دی چې ډېری ماشومانو په تېرو جگړو کې یا خپل پلار، یا ورور او یا هم د کور سرپرستان له لاسه ورکړي دي نو دوی مجبور دي چې یا هم په لارو کوڅو او بازارونو کې فقر

وکړي او یا هم شاقه کارونه وکړي، دلته د یوې خبرې یادول اړین بولم چې زموږ په ټولنه کې ملي سوداګر او یا هم هغه خلک چې اقتصاد یې برابر دی هم بې وسه ماشومانو ته پاملرنه نه ده کړې او دا د دوی مسؤلیت دی چې بې د بې وسه ماشومانو لاس نیوی وکړي او دوی ته د ښه ژوند کولو زمینه برابره کړي.

زموږ په ټولنه کې ماشومان له ډېرو ستونزو سره مخ دي، یوازې دا نه چې د ماشومانو ډېری برخه مو له زده کړو محرومه ده بلکې دوی په اروايي ناروغیو هم اخته دي، بل پلو په تېر حکومت کې زموږ په هېواد کې د ماشومانو د ودې او دوی ته د پاملرنې په نوم ځینې پروګرامونه جوړ شول، پروژې پیلې شوې خو دا هر څه تش په نامه او نمایش لپاره و. ته راسه زموږ بازارونه وګوره سلګونه ماشومان د ډوډۍ پیدا کولو لپاره یا فقر کوي او یا هم زړې ګونۍ ورسره وي او پلاستيکان ټولوي، د پروژو هغه مسؤلین چې د ماشومانو د ودې لپاره یې میلیونه افغانۍ مصرف کړې د کومو ماشومانو لپاره یې مصرف کړې؟ کوم ماشوم ته یې د ژوند اسانتیاوې برابرې کړي دي؟

که زموږ حکومتونو ماشوم ته پاملرنه نه ده کړې، موسیساتو تش په نوم پروژې پیلې کړې، نړیوالې ټولنې په دقیق ډول مرسته ونه کړه، بل پلو زموږ لیکوالو هم د ماشوم حق نه دی ادا کړی.

په پښتو ادب کې چې لویه تشه لیدل کیږي د ماشوم ادبیات دي، خو د ګوتو په شمار لیکوالو د خپل توان او وس سره سم ځینې کتابګوتې د ماشومانو لپاره لیکلي دي نور نو زموږ په هېواد کې د ماشومانو دنیاګۍ ورانده.

ماشومان مو دومره بې وسه دي چې هر وخت یې موږ او تاسې د جنسي تیري شاهدان یو، په جنگ کې وژل کیږي، کورنیو کې وهل کیږي، په زوره ناوړه او سختو فعالیتونو ته اړ کیږي حتی تر دې پورې ځینو کورنیو چې وس او توان یې هم پوره وي، اقتصاد یې هم ښه وي خو د نه پوهاوي له امله یې ماشومان له زده کړو محروم وي، خو ورځې مخکې د هلمند ګڼ نفوسه

ولسوالۍ. گرمسېر ته ولاړم دغه ولسوالۍ شاوخوا ۳۰۰۰۰۰ درې لاکه نفوس لري خو چې د پوهنې له مسؤلینو مو پوښتنه وکړه په دغه لویه ولسوالۍ کې شاوخوا ۹۰۰۰ نهه زره ماشومان ښوونځیو ته ځي، چې دا شمېره ډېره کمه ده، دا زموږ د کورنیو په ځانگړي ډول د مور او پلار نا خبرتیا او نه پوهاوی دی چې په خپلو ماشومانو زده کړه نه کوي، هغه څوک چې ماشومان ښوونځیو ته استوي هم د عادت له مخې یې استوي، پوښتنه یې نه کوي چې دوی څه لولي، هڅونه او تشویق یې نسته.

په وروستیو کې له نړېوالې کمېټې غوښتنه کووم چې په افغانستان کې دې د ماشومانو ژوند ته پاملرنه وکړي، دوی ته دې د زده کړو او د ژوند نورې اسانتیاوې برابرې کړي، په خپل هېواد کې له درنو کورنیو په خاص ډول له مور او پلار چې د خپل ماشوم مسؤلیت ورتړغاړې دی د ماشوم اسلامي او ټولنیزې روزنې ته باید جدي پاملرنه وکړي، دیني عالمان او لوستي خلک باید عامه پوهاوی خپور کړي.

راځئ د ټولنې هغه برخه چې د هېواد راتلونکی د دوی په لاسو کې د خپل افغاني، اسلامي او وجداني مسؤلیت له مخې وروزو او خاصه پاملرنه ورته وکړو.

د هلمند کوچنی اختر

اختر و نه د الله ج هغه ستره تحفه او خوشحالي ده چې په کال کې دوه ځلې راځي يو کوچنی اختر او بل هم لوی اختر، د اسلام مبارک دين د انسانانو د خوښۍ لپاره دوه اختر و نه رامنځ ته کړي دي.

د اختر جوړښت له خوشحاليو څخه دی، په هره سيمه کې بيا په بېلابېل ډول اختر لمانځل کيږي، په افغانستان کې په ډېرو سيمو کې د اختر لمانځل فرق لري، داچې هلمند کې اختر څه ډول لمانځل کيږي، لنډ مزل به پرې وکړو:

اختر ته نږدې ورځې او شپې ګڼه ګڼه زياته وي، زياتره خلک د اختر د خوشاليو لپاره سوداوي کوي. د اختر په لومړۍ شپه زياتره ماشومان بېلابېلې لوبې او ساتېرۍ ترسره کوي، لکه: د بابوصاحب لمبه سورسورانکي، د پټاکيو چاودنه، د اورلګيت د خاشو څخه جوړسوی ټکان او داسې نورې لوبې کوي.

د شپې له لوري ډېری ماشومان د ټوکر څخه جوړسوی غونډوسکي (توپ) په تيلو وهلي ټوکرونو ته چې سورسورانکې ورته وايي او اچوي او څرخوي يې دلته ماشومان خوشحاله کيږي هوا ته يې غورځوي او خوشالۍ کوي.

د اختر په سهار په لويو ښارونو کې خلک د اختر لمانځه ته ځي او هلته يو له بل سره د لمانځه وروسته د اختر مبارکۍ کوي خو په کليو او بانډو کې چې د اختر لمونځونه نه کيږي نو هلته يوازې د سهار له لمانځه وروسته د

ملا صیب له نصیحت له ختم څخه یو بل په غېږ کې نیسي او د اختر
مبارکۍ ورکوي.

خلک د اخترونو په رارسېدو سره خپل ځان لپاره خولۍ، کالي، خپلۍ،
پټوان او نور توکي رانیسي، دوی سهار نوې جامې اغوندي چې ډیری
جامې یې ښه په ورینمو هم جوړې کړي وي.

له دې وروسته په کلیو کې د هلمند په اکثره سیمو کې خلک د اختر په
لومړي سهار وریجې پخوي او مسجدونو ته یې وړي چې د هلمند کې ورته
د «اختر کاسه» هم ویل کیږي.
غوښې، د شیدو او غړیو وریجې، حلوا او چای هم راوړل کیږي، خو ډېری
بې وریجې پخې سوې وي.

له دې وروسته بيا يو د بل کوتې (حجرې) يا مېلمه خونو ته ځي او هلته يو له بل سره ستړي مشي کوي او دا ورځ په خوښيو او خوشحاليو سره لمانځي او تيروي يې.

ماشومان له خپلو پلرونو د اختر ميلې غواړي د کليو دوکانونو ته ځي، پاپر، بېسکويټ پلمېټکونه او نور پلاستيکي د لوبو سامانونه رانيسي او دا ورځ په خوښۍ سره داسې لمانځي چې د اختر کالي يې ترمانډامه داسې خيږن کړي وي چې ته وایه بلې ورځې ته به يې نه وي ساتلي.

تنکی- جینکی- (نجوني) او تنکي ماشومان د اختر په شپه خپل لاسونه په نکريزو سره کوي مختلفې نقشې پرې کارې، سهار وختي د لاسونو له پریولولو وروسته هر ماشوم یو بل ته لاسونه ښکاره کوي او بې سارې خوښۍ ښیې.

د اختر په دويمه ورځ هر ماشوم او ځوان د اختر مېلو ته ځي چې د کليو په مهمو ځايونو او يا هم د بازارونو په ځينو ځايونو کې جوړېږي ډېری خلک د مېلو په ورځو کې له خپلو پلرونو پيسې اخلي چې بيا بېلابېل توکي پرې رانيسي، د بایسکل چلونې ترڅنگ زانگو کې زنگېدل، په سماوار يا

هوټلونو کې چای خوړل، ميتايي رانيول، هگۍ جنگول چې تر ټولو مهم دود دی ډېری ځوانان دا کار ترسره کوي.

اخترانو کې ټول خلک خپلو کورونو ته بېلابېلې وچې مېوې، روغاني، پتاسې، کلچې، سره نخود، مايچې او نور شيان راوړي، چې بيا يې هغه خلکو ته کوټو ته راباسي چې د اختر په ځانگړو ورځو کې د دوی مېلمانه کېږي او خپله يې هم خوري.

په پخوانيو وختونو کې اخترونه ښه لمانځل کېدل، خلک به په ورځو ورځو د مېلو لپاره ولسواليو او ولایتو ته تلل، د خلکو ترمنځ مينه وه، يووالی و او اوسنۍ بدبختي يې نه وې، خو له تېرو څو کلونو راهيسې چې په هيواد

کې جنگ جگړې، ورور وژنه ډېره سوې او دا کار ترسره کېږي، خلک ناهيلي سوي او له مجبورۍ يې په ډېرې اختريزو دودونو خاورې اړولي دي. بمې بريدونه، ځان وژونکې حملې او تروريستي يا غلچکي بريدونو ترسره کېدل هغه څه دي چې، د خلکو نه خپل ځان خونبېږي او نه يې هم ماشومان چې ميله ځايونو ته لارسي او خوشاليانې وکړي. خو دا چې اخرونه همهاغه دي خو وخت بدل سوی، د وخت بېرته راويستو لپاره لاس په کاريدل په کار دي ترڅو اخرونه، خونې او خوشحالي مو سره يو سي.

د هلمند ستوری

عبدالستار ستوري نوم مې اورېدلی و خو لیدلی مې نه و، په لومړي ځل مې ښاغلی ستوری په یو ادبي بانډار کې ولیدی چې رښتیا سي ډېر خوږ راباندې ولگېدی، ستوری لکه څنگه چې یې تخلص ستوری و همدغسې یې د رڼاپلوشې راباندې ولگېدې، ددې پرځای چې دده پر شاعرۍ خبرې وکړم بیا هم غواړم چې دده د شخصیت پر بېلابېلو اړخونو یو څه رڼا واچووم.

د انسان فطرت داسې دی چې کونښن کوي هرڅوک ځان په ټولنه کې خوږ معرفي کړي ځیني بیا داسې وي چې هر څومره هڅه وکړي د ټولنې منځ ته ځان نه سي رسولای دا هم قدرتي صلاحیت دی چې الله تعالی ج یې چاته ورکوي.

ستوری د خپلې پوهې او شاعرۍ سره - سره دومره ولسي سپری دی چې کله دی پر سټیج خبرې کوي زموږ د ټولنې د لوستو وگړو څخه نیولې بیا تر کرونده گره پورې ټول ورته غوږ وي ځکه چې دی د ولس په ژبه خبرې کوي، ځکه چې نوموړی یو تکړه ژورنالېست دی، ډېره فصیحه ژبه لري او د خپلې فصیحې ژبې ترڅنګ ډېر رښتیني او هغه تریخ حقیقتونه چې څوک یې نه سي ویلای ستوری یې په ډانگ پېيلي ډول وايي، دا یو حقیقت دی چې د یو پوه، عالم، شاعر، لیکوال او نقاد یواځې په همدې علمیت باندې د ټولنې د درد دوا کېدلای نه سي ترڅو په عمل کې ټولنې ته څه وړاندې نه کړي ستوری چې څه لیکې په عمل کې د ټولنې لپاره عملي مبارزه هم پر مخ بیايي، د مبارزې ښه بېلگه یې (هلمند مدني ټولنه) کې مبارزه ده، ستوری د هلمند مدني ټولنې له بنسټګرو څخه دی او هلته یې خپل ځان خپل د ټولنې په وړاندې ثابت کړی دی، د ټولنې پر هرې ناخوالې او درد یې آواز

پورته کړی دی او د هر ظالم ، ناروا ، نا امله ، فاسداو جابر پر خلاف یې خبره کړې ده او د مظلوم لاس نیوی یې کړی دی .

وايي شاعر د ټولنې د نورو اشخاصو سره فرق دادی چې کله څه اوري او ويني یې ډېر ژر د حالاتو څخه متاثره کیږي او د شعر په نامه الفاظ د ملغلو په ډول سره پيي ځکه چې دا د شاعر کمال دی ، ښاغلي ستوري په غزل کې داسې نوې خبرې او الفاظ سته چې په ځوانو شاعرانو کې ډېر کم لیدل کیږي ، ځانگړنه یې داده چې د ټولنې د حالاتو سره سمه شاعري کوي دا چې دی په یو داسې ټولنه کې اوسیدي چې هر گړی یې دغم ، جنازو او ویر خبري کیږي ستوري خپل په شاعری کې دغم اه او د اود دردېدلو اوبنکو راز ډېر ښه انځور کړی دی .

ویل کیږي شاعران په زړه ډېر صادق وي ، هر چا باندې باور کوي ، ستوری صیب هم داسې دی ، څوک چې ډېر ورباندې گران وي ، د هم هغه له لاسه ورته ستونزه پېښېږي لکه لاندې بیت :

خاونده ! موږ چې زړه دچا زړه سره تړلی
هغه بیاراته ماین په یوه پله پوري تړلی

دغه راز د هغه دوه مخو ملایانو خبرې یې هم خپل ولس ته څرگندې کړي دي چې ، په خوله یې د اسلام خبرې وي خو په زړه کې یې د اسلامي امت د تباهی خبرې گرځي ، نه پوهېږم د ستوري هدف به په لاندې بیت کې د کوم مولانا څخه وي خو ما چې هر څومره فکر وکړه ، هغه مولانا فضل الرحمن یادوي چې په افغانستان کې د جهاد فتواوې ورکوي ، خو پاکستان کې یې نه ورکوي ، راځئ دغه بیت ته یې څو شېبې تم سو :

داستاد مولانا خودي خدای دواړي ورخطا کړي
په رنګ باندې حضرت وو نور په سره پوري تړلی

ستوری کلیوالي شاعر دی او په یوه کلیواله سیمه کې ژوند کوي، دا چې شاعر له ټولنې مواد اخلي او لکه مخکې چې مو یادونه وکړه له ټولنې اغېزمن کېږي نو ستوری صیب هم له کلیوالي ښکلا متاثره دی، په لاندې غزل کې یې په پرلپسې توګه کلیوالي ښکلا ناڅي:

لکه مور چې دخپل ناوي لورپه سرکې لاري باسي
داسي گراني ستاهرنازمي په ځيگرکې لاري باسي
ستاسل خمه دي دگراني دمنګي بلکه واخلي
چې هرغږ یې له مستۍ نه په کوثرکې لاري باسي
موږکه سل ځلي خوران یو بې غیرته مو خوښ نه دي
دلته هرځوان هلمندی دی په سنگرکې لاري باسي
زمادړه کشمیرله خروښه تاج محل ته لاره وکړه
اوس په سرو سکروټو خوښ دی په مجمرکې لاري باسي

هونبیار خلک تل د یووالي غوښتنه کوي، ځکه یووالي کې قوت وي او کوم ملت چې یو وي نو هغه هیڅ طاقت نه سي ماتولی، د مبارزې ستر سرلاري پاچا خان هم دغه خبره کړې ده چې اوس یې د یو متل بڼه غوره کړې ده، هغه به تل پښتنو ته ویل: «یو کېږو، ګډي ورکېږو»
ښاغلی ستوری هم خپل ولس ته دغه پیغام ورکوي او وایي که سره یو نه سی نو پنجاب به مو په خړ خېبر کې لارې جوړوي او د پښتنو له بې اتفاقی به ناوړه ګټه اخلي:

موږ پښتانه که سره یو نسوو، نو خوار به سو ټول
د اتورمخي پنجایان مو په خېبر کې لارې باسي

د عبدالستار ستوري ځينې غزلونه لکه د ستورو ځليږي، لکه څنگه چې پښتانه دوديز خلک دي او د اسلام د سپېڅلي دين وروسته پښتني دودونه داسې دي چې حجاب پرده او حيا پکې ډېره ده، په داسې ټولنه کې چې حجاب او پرده ډېره وي، نو حتماً عاشق او معشوقه چې سره مخامخ کيږي يو له بل به شرميږي او ډېره حيا به کوي.

حمزه بابا دغه مطلب کلونه وړاندې داسې په خپل يو بيت کې راخيستی:
پلو دې له مخ اخلم پښتني خو دا مې واوړه
زمرۍ غوندې به گوري شرمېدل به پکې نه وي

ښاغلي عبدالستار ستوري هم د دغه شان يو حالت سره مخ کيږي او بېواکه يې دغه حالت په خپل غزل کې راوړی دی، د غزل نور بيتونه بيا د ټولنې نورې خواوې انځوروي:

چې يار په سترگو ووينې کوچنۍ سې ستارستوريه
په سمه ژبه گونگ سې څنگه شۍ سې ستارستوريه.
جالبه دغه نه ده چې ته څوک يې او دچازوی
مهمه داده ياره چې سړی سې ستارستوريه.

زموږ په ټولنه کې بېلابېل خلک ژوند کوي، داسې يوه ټولنه مو ده چې په نن زمانه کې پکې يو نا څرگنده جگړه روانه ده، ښکېلې خواوې دواړه افغانان دي او دواړه ددې خاورې بچيان دي، ښاغلی عبدالستار ستوري د انساني عاطفې له مخې پر دواړو زړه سيځي او زړه يې درد کوي. نوموړي ته دا مهمه نه ده چې څوک دی، خو له خپل افغان او خپل هېوادوال ځان قربانوي:

ددې وطن دهرطالب اوهرعسكر بلاواخلي
ترې وگرځې ترې جارسي ترې لوگي سي ستارستوريه.

مخکې مو هم يادونه وکړه د ستوري صيب په شاعري کې تر ډېره کليوالي
سنبولونه ښکاري، کټ مټ هغه خبرې کوي چې موږ او تاسو يې په عادي
ژوند کې د يو کليوال له خولې اورو، شين اسمان، سپوږمۍ، ستوري،
کېږدۍ، کوچۍ، جگ جگ غرونه، درياب، کاروان، شپېلۍ، لنګۍ او
نور کليوالي سنبولونه هغه څه دي چې په لاندې بيتو کې مو کليوالي ښکلا
سترگو ته دروي:

زموږ داشين اسمان بې ستورو دغه ستوري سپوږمۍ غواړي
کېږدۍ پر مخي چپه ده کېږدۍ خره کوچۍ غواړي
پاس د جگوغرو د شانۀ لمر د سره درياب په غيږ سو،
زموږ کاروان بې کړبې سوره يوه مسته شپيلۍ غواړي
گراني ته چې مي د اسر راته دنا زپه گوتوږ منځۍ
د ابې باکه هلمندی دی يوه خره لنګۍ غواړي

ستار ستوري نېغ زموږ د ټولنې شاتګ ته هم گوته نيسي، خپل ولس ته د
هغه خلکو په اړه پېغور ورکوي چې يو وخت زموږ د نيکونو نوکران و، خو
زموږ په ټولنه کې د شته ناخوالو، بدبختيو او زموږ د خپل منځي بې لاريو
او اختلافاتو هغوی ته دومره جرأت ورکړی چې په ښکاره ډول زموږ په
داخلي چارو کې لاس وهنې کوي، هر څه چې يې زړه غواړي کوي او هر څه
چې غواړي په زغرده يې غواړي، لاندې بيت:

هغه زموږ د نيکه اس ته چې يې د ختواخور جوړ کړ،

هغه تورسيندى اوس گرځي يوه پيغله کابلۍ غواړي

بناغلی عبدالستار ستوری، چې د پوهنتون استاد دی، تکړه مبارز دی، سره له دې چې ډله ډله محصلین ترې راتاو وي او د دوی ستونزې هواروي ترڅنگ یې تل هلمند مدني ټولنه کې د هلمند د بېلابېلو ولسوالیو ولسي خلک پرې راغونډ وي او د دوی مشکلات حلوي.

ددې ترڅنگ ستوری صیب یوه تکړه ویاند هم دی، لوی کمال یې دا دی چې په بېلابېلو برخو کې کار کوي، هلمند پوهنتون کې د کرنې پوهنځي کې درس ورکوي، مدني ټولنه کې خدایي خدمتگاري کوي، پښتو ادب باندې غزل لوروي، بست راډیو کې دیني او علمي خپرونې مخته وېي چې راډیويي خپرونې یې هم خورا مینوال لري، بنایي دا هم د ستوري د شخصیت بېلابېل هنرونه وي چې په خپل ځان کې یې روزلي دي او ټول یې پر یو وخت په کار اچولي دي.

که چېرې بناغلي ستوري فقط هنري ژوند پر مخ وړله نو زه په ډاډ ویلی شم چې نوموړی به د پښتو ژبې په غزل کې داسې ستوري پېيلي وای چې د پښتو ادب اسمان به پرې د تل لپاره بنایسته وای، دا چې نوموړی د دومره بوخت ژوند سره سره کله کله د زړه درد شعر کړي دا یې هم پښتو ژبې ته لوی خدمت دی، ددې ترڅنگ بناغلي ستوري په پښتو ژبه لښکونه بېلابېلې تحقیقي مقالې هم لیکلي چې په ډېری سمینارونو او غونډو کې یې له خلکو سره شریکي کړي دي.

وروستیو کې بناغلي ستوري ته ښکلی ژوند غواړم او د پښتو ادب پر اسمان یې د پوهې ستوري رانه غواړم.

هلمند کې د قلم اتل او مبارزې سرلاری

زمونږ په ټولنه کې ماشاالله اوس لیکوالان بیخي ډېر دي، په هره برخه کې لیکنې کوي او د لیکوالۍ ډگر مو ښه تود دی، خو د کیفیت له مخې که ورته وگورو فقط د گوتو په شمېر لیکوالان لرو چې لیکنې او لیکوالي یې د دې ټولنې د درد دوا کیږي، نور ټول یا تکراري شيان لیکل کیږي او یا هم داسې څه دي چې دا ټولنه اوس اړتیا نه ورته لري.

په ښه لیکوالۍ کې هم ځینې لیکوالان ښايي له دې امله ښه لیکوالي وکړي چې د ژوند ډېرې تودې سرې یې لیدلي وي، عمر یې ډېر وي او له هر پلوه تجربه لري.

خو ځینې داسې لیکوال هم سته چې په ډېر کم عمر کې یې پخه لیکوالي کړې ده او د مشرانو او پخو لیکوالو په کتار کې ولاړ دي. د دغه لیکوالو په کتار کې چې عمر یې کم دی خو پخه لیکوالي یې کړې یو هم د هلمند ولایت ځوان لیکوال او تاریخ پوه ښاغلی شریف الله دوست دی. ښاغلي دوست شاوخوا شل تاریخي او څېړنیز اثار لیکلي دي. دوست زموږ د هېواد داسې یو لیکوال دی چې، په ډېر کم عمر کې یې پخه لیکوالي کړې ده او داسې لیکوال ډېر کم لیدل کیږي.

شریف الله دوست د پښتو ادب د پلازمېنې هلمند په معاصر ادب کې ښه ترجماني وکړه، دی د خپلې لیکوالۍ ترڅنګ د هر ادبي، مدني مجلس خراغ او بنسټګردی.

ښاغلی دوست د خپل ادبي چوپړ ترڅنګ په هلمند کې د مدني ټولنې له بنسټګرو څخه دی، دی ډېر سپېڅلی انسان دی، دا رښتیا ده څوک چې په رښتیا علم وکړي او عمل ورباندې وکړي هغه به د خیر او ښېګڼې سړی وي.

زه دده ليكوالې د هېواد په كچه دده د عمر څخه لوړه بولم، همدارنگه په همدغه سرشاره ځوانۍ كې دده سپېڅلتوب، تقوا او پرهيزگاري راته په ننني عصر او ځوانانو كې كم سارې ښكاري.

كله ناكله ځينو دوستانو چې ښاغلی شريف الله دوست يې سم نه وي مطالعه كړې، هغوی دوست ډېر انتقادي بولي، نه اصلاً داسې نه ده، دا د فطرت خبره ده چې هيڅكله پاك انسان ناپاكه خبره او ناوړه خبره د اورېدو او منلو زغم نه لري، په اصل كې د ښاغلي دوست همدغه خاصيت دی چې سپېڅلی دی.

دوست د خپلو ټولو خدمتونو سره سره ۲۵۰ بېلابېل تاريخي لرغوني توکي راټول کړي دي او په دې ارمان دی چې د يادو توکو څخه به يو موزيم جوړوي.

ښاغلی دوست ډېر عجب خاصيتونه لري، د هر ډول تعصب څخه خلاص دی، بدبختانه به ووايم چې يو شمېر ځوانان چې ځان ته د لوړ استعداد خاوندان هم وايي خو په کوچنيو قومي کړيو کې ځان راگير کړي، ښاغلی دوست د دوی په وړاندې يوه ښه نمونه ده چې د هر ډول قومي تبعيضة خلاص دی، حتی د اهل هنودو د ستونزو په هوارۍ کې هم منډې ترې کوي، ډېر اخلاص مند او هڅاند دی، تل يې په خوله د پاك او ناپاک خبره کيږي او دا يې په عمل کې هم ثابته کړې، چې د هر پاك ملاتړ کوي او د ناپاک په وړاندې مبارزه کوي.

په هلمند کې د ډېرو ليکوالو لارښود دی، ډېر کتابونه چې وگورو سريزه به ده پرې کښلې وي او د ده له لازمو مشورو وروسته به چاپ سوی وي.

ښاغلی شريف الله دوست کله کله وايي: ((که موږ ليکوالې او شاعري کوو او په عمل کې دخپلې ټولنې لپاره څه نه کوو، يانې د ظالم خلاف خبره او د مظلوم مرسته ونه کړو، نو بيا زموږ شاعري او ليکوالې مانا نه لري.)) دغه

خبره نوموړي په خپل ژوند کې ثابته کړه، هلمند مدني ټولنې مبارزه دده هڅه او تلاش دی او ډېره جالبه خو دا ده چې دی هر څه کوي پټ يې کوي، خپله مبارزه چاته نه ښکاره کوي او نه خلکو ته ځان څرگندوي، چې دا د اسلامي اصولو يو اصل هم دی چې ښه وکړه خو مه يې ښکاره کوه، دوست صيب همدا سې دی، تل چې ښه کوي او خدمت کوي پټ يې کوي.

د دوست په شخصيت او فکر که هرڅومره وږغېږو خبرې به مو خلاصې نه سي، دی يو فقير انسان دی، د هر ډول تکبر او غرور څخه ليرې دی، کله کله چې راسره په دسترخوان کښېني، زه ورته وایم دوست صيب! سبزي ده، دی راته وايي «پياز دې وي خو په نیاز دې وي»

د نوموړي ژوند ډېر عادي دی، د ورځې په سوداگريزو چارو بوخت وي، خو ليکوالي او څېړنه ټوله د شپې کوي، سره له دې چې په نن زمانه کې ځوانان له ډېره کبره کاره سرو نه په لوکسو لوکسو موټرونو کې گرځي خو دوست صيب، په يو زوړ بايسکل گرځي او کله کله په پښو هم گرځي.

زه د دوست په دوستۍ وياړم، نوموړی په رښتيني مانا د هر چا دوست دی او تل کوبښ کوي چې هرڅوک خپلې سينې ته نږدې کړي، له ستونزو، ارمانونو او هېلو يې خبر سي او ډاډ ورکړي.

شريف الله دوست سره له دې چې ډېر زيات مصروف دی، خو د خپل پياوړي فکر له برکته يې د ځانگړي مهال وېش له مخې هر څه ته وخت ورکړی دی، نوموړی يو ښه ليکوال دی، ښه مبارز دی، ښه خواخوږی دی، ښه مشر او ښه ورور دی.

که د ښاغلي دوست سره يوه شېبه کښېني د يو عادي انسان په څېر چلند درسره کوي، گڼې دغه شان علم چې چا لرلی لکه ښاغلی دوست چې يې لري، نو که ځوان وای د تکبر او لويې به يې ساری نه وای، خو دوست دومره سنگين انسان دی، له عاجزۍ يې هر سړی اغېزمن کيږي، خو دغه ملنگ هم

خپل کاروبار کوي، هم پخه ليکوالي کوي او هم د ټولنې د مظلوم قشر او از پورته کوي چې کلونه کلونه يې مدني مبارزه وکړه، مبارزې يې هم همېشه رنګ راوړې دي، د دې مظلوم ولس لپاره يې هر ښه پر ظالم لکه د توپ ګوزار دي او د دوست ډېری مخالفين نوموړی نه سي زغملی.

زه د ښاغلي دوست په ملګرتوب وياړم، نوموړی زموږ د فکري سنگر ملګری دی، د ښاغلي دوست د اوږد عمر او د هغه د فکر د خپرېدو په هيله !

د قيس هاشمي شاعري او د اوسنۍ ټولنې انځور

د شعر نړۍ ډېره رنگينه ده، د شعر رنگيني په شاعر پورې اړه لري څومره چې شاعر خپله شاعرۍ کې نوښتگر وي په هماغه اندازه يې شعر هم له نوښتونو ډک وي او پر ښکلاگانو مالا مال وي.

په پښتو شاعرۍ کې هغه شعر ته ښه ويل کيږي چې د ولس پر ژبه وي او خلک ورباندې وپوهېږي، د خپلې ټولنې رښتيني واقيعتونه ونغاړي، په رمز خبرې وکړي او د شعر په پسته ژبه خلک پوه کړي.

پخوا به ښه شعر هغه شعر ته ويل کېده چې؛ قافيه او ردیف به يې درلوده او يا به په بديعي ښکلاو سنبال و، خو اوس پښتو ادب ته د ازاد شعر په راتلو سره پخواني نظريات چې د شعر په اړه واکثره يې له منځه ولاړل او هغه وخت کې چې د ښه شعر لپاره کوم معيار ټاکل سوی و هغه مات سو.

اوس قافيه، ردیف او بديعي ښکلاوې د ښه شعر توکي نه بلل کيږي؛ بلکې ښه شعر هغه دی چې د ولس په ژبه وي، پېغام يې ښه وي او پر لوستونکي اغېز وکړي.

په دې وروستيو کې د هېواد ځينې شاعرانو د لنډکي شعرونو په نوم هم شعرونه ليکي چې که ډېر اوږده سي تر لسو کلمو نه اوږي خو دومره ژور پېغام پکې پروت وي چې د پخوانيو اوږدو اوږدو نظمونو او داستانونو سره مقابله کولی سي.

په معاصره دوره کې هم ډېر داسې شاعران پيدا سول چې جادويي شعرونه يې وليکل او له خولې د شعر لفظونه لکه د اور وورېدل، په پښتو شعر کې يې نوښت او ښکلا رامنځته کړه.

د پښتو شعر په اوسني ډگر کې هغه څوک چې شاعري په نوښتونو سنبال ده
او رسا د ولس په ژبه شاعري کوي د هلمند ولايت ځوان شاعر احمد قيس
هاشمي دی.

هاشمي د اوسنيو حالاتو سره سم له زړه خبرې وباسي او خپلې معصومي
کوکي د ټولنې د فرد فرد تر غوږو رسوي، لکه په دې بيت کې:

څومره چې زه څومره چې زه پوهېږم

دومره پوهېږم چې زه نه پوهېږم

نور نو بې نشته د ويلو حاجت

جانانه زه په رمازه پوهېږم

يو رکعت لنډ او بل بې اوږد وکړی

د ريا کاره پر لمانځه پوهېږم

که پورته بيتونو ته ځير سو نو، قيس په يو پټ رمز کې خبرې کوي او
بالاخره يې د دې ټولنې د ځينو خلکو چې په مذهبي جامه کې يو ډول او بل
ډول دوکې خلکو ته ورکوي له هغې پرده پورته کوي او دغه خلک يې په
واقعي ډول پېژندلي دي، زموږ په ټولنه کې ډېر داسې خلک سته چې ځينې
مذهبي کارونه د ريا (ځان بنودنې) او شهرت لپاره کوي، بل پلو دا جرات
هم گران دی چې څوک د دغه ډول خلکو رازونه افشا کوي.

قيس په يوه داسې ټولنه کې ژوند کوي چې شپه ورځ پکې د جنگ خبرې
دي، هره ورځ سيمه، کور او کلی د يوې پېښې شاهد وي، نو قيس هم له
جنگه زاره چاودى دی او په معمولي ټک يې زړه غورزي او اند پښمن کيږي
چې خداى ج مکره بيا چاودنه نه وي سوي، لکه لاندې بيت:

پام کوه پام کوه زړگى مې مه چوه پړک مه کوه

جنگ ويرولى يم په جاولو باندې ټک مه کوه

د یو ویشتمې پېړۍ پېغلې په دې باک نه راوړي
برېت دې قربان شم دومره خیال دې په ټوپک مه کوه

او یا لکه لاندې بیت چې له جنگه کرکه کوي او مخاطب مینې او ژوند کولو
ته رابولي:

ایسته یې واچوه ټوپک دې له شپېلۍ ونیسه
زه به توت وڅنډمه ته راته ځولی ونیسه

قیس هاشمي د هغه خلکو لاسونه نیسي چې ځمکه پر ازغیو پوښي او پر
خپلې دوستۍ او مینې یې راضي کوي چې ترخو بل ته په لاره کې کوهی ونه
کیندي:

ده فرشوله په اغزو ما پاکوله لاره
اخر مې دوست کړ ورته پاکه نه شوه بله لاره

که څه هم د قیس په شاعرۍ کې نوې خبرې دي، او خپله هم دعوه کوي چې
په شعر کې خپله لار لرم خو زما په فکر دا کار یې له مبالغې خالي نه دی خو
بیا هم ځوان دی، احساسات لري که د نویو خبرو سره د قیس په خبر ځوان
په شعر کې د خپلې لارې د جوړولو دعوه وکړي باید احساسات یې ژوبل نه
کړو، لکه په یو بیت کې وایي:

قیسه څه خیر دی که یې زړه درته اوبه اوبه کړ
قیسه په شعر کې دې پیدا کړه ځانته خپله لاره

مخکې مو هم یادونه وکړه چې قیس ددې ټولنې ځوان دی او په دې ټولنه
کې ژوند کوي په خپل هنر کې یې ددې ټولنې انځورگري کړې ده.
چا نه راگرځوله زړه یې نه غوښت خپله نه تله
د پېښور گرمۍ وهلې له کابل نه تله
تا که ژرلې وای په تللې مهاجرې پسې
وطنه نن به دې له غېږې څخه بله نه تله
په تلویزیون کې سوځولی مکتب ولې د شپې
سهار افغانه ښوونځي ته ویرېدلې نه تله

قیس هاشمي د اوسني دولت د مامورینو څېرې هم رسوا کړي دي او د
مراجعینو سترې انځور داسې وړاندې کوي.
غریب سپین ږیری و نن ورولید د مامور وپښو ته
ویل یې بس دی ما دفتر په دفتر مه گرځوئ

دغه تاند شاعر که نوې شاعري کوي نو د عمر په لحاظ دومره تجربه نه لري
نو شاید د لږ عمر له وجې د نورو شاعرانو تر تاثیر لاندې هم دی او په ځینو
شعرونو کې یې د پښتنو د نورو شاعرانو سیوری ښکاري.
زه لیکم غزل ته کړه رڼا ډیوې
دا کار یې پر ما دا یې پرتا ډیوې
مه ورکوئ لونی په واړه عمر
نه شمه لیدلې په ژړا ډیوې
نن یې د یار قبر غلط کړی دی
بلې یې نن سر ته کړې زما ډیوې

قيس په کم عمر کې داسې خبرې کوي چې تر ده ډېرې مشرانې دي، هر کلام
بې زړه ټکوري لوی لامل يې دا دی چې؛ د ټولنې له غوښتنو سره سمه
شاعري کوي؛ په دومره لږ عمر په شعر ليکلو کې داسې اوږده تجربه لوی
مهارت او د شعر پر دښته مزل غواړي چې د شعر پر پراخه دښته د مزل او
يون لارې قيس پيدا کړي دي، خو دا چې عمر يې ډېر کم دی شايد له دې
امله ترې کله کله دغه لار ورکه سوې هم ده.

که زموږ په ټولنه کې د قيس هاشمي په څېر شاعرانو ته پاملرنه وسي،
وهڅول سي او په شا وډبول سي نو ليرې نه ده چې د پښتو ادب لمن به له
داسې مرغلو ډکه سي چې پېړۍ وروسته به هم خپل قيمت له لاسه ورنه
کړي.

د قيس هڅې تپانده او قلم يې تاند.

۳۰/۱۰/۱۳۹۳

د غزل په انگو کې دویم ځلاند انسان

((د استاد محمد صديق پسرلي د دویم تلين په مناسبت))
استاد محمد صديق پسرلی څو بعدي شخصيت وو، هغه په ادبي ډگر کې د شعر پر نغري داسې غزل بل کړ چې، د نوبت تاوده به يې تر ډېره ساړه نه سي.

دغه لوی عالم د ادب په ميدان کې له اوږده مزل وروسته دې ټولنې او په ځانگړي ډول د ادب لوستونکو، ښوونکو او مينه والو ته داسې څه راټول کړل چې تر ډېره به ورته په دغه برخه کې تورې لارې روښانه کړي. نوموړي له شعره تر نثره، له غزله تر طنزه او په هره برخه کې چې يې اړتيا محسوس کړې يو څه ليکلي دي.

په سختو او ترڅو ورځو کې يې هم خپله ژبه او ادب نه دی هېر کړی، د مهاجرت د ترڅو شپو پر مهال يې خواره واره ليکوال راټول کړل، د نوي ادبي نسل روزنې ته يې ملا وتړله، په شپېتمو کلونو کې يې د سپېدې په نوم مجله چاپ کړه، چې تر ۱۳۲۴ل پورې دغه مجله چاپېده. نوموړي په پېښور کې ډېری ځوانان وروزل چې له برکته يې اوس پښتو ادب د نوبتونو، ډېرښتونو او پرمختگونو مالا مال دی.

د معاصرې دورې په سر کې چې د پښتو غزل په تن کې يې د نوبت ساه پوه کړه، هغه ارواښاد حمزه بابا وو، تر حمزه بابا وروسته چې غزل يې په بېلابېلو نوبتونو وپسولو، د خيال نوې جامې يې ور په تن کړې، پر خلکو يې ولوستو، د ژوند رښتيني اړتياوې يې پکې انځور کړې، هر چا پکې ځان وليد هغه ارواښاد صديق پسرلی وو، چې هر څه يې د خپلو تجربو پر اساس ليکلي دي، نو ښايي همدا لامل به وي چې غزل يې د هر چا زړه ته د سکون اوبه ورکوي.

نوموړي په نثر کې هم کار کړی دی، ناولونه یې لیکلي دي خو زما په اند ډېرې خبرې یې په شعر کې کړي دي، که د نوموړي شعرونو ته په دقیقو عینکو کې وگورو نو د ژوند ډېری داسې تجربې به ترې واخلو چې تر اوسه ترې ناخبره یو.

د نثر په اړه ویل کېږي چې باید د ولس په ژبه وي، نو هم رانښکون پکې وي او هم یې خلک لولي او ستړي کېږي پکې نه، خو استاد شعر کې هم دغه هنر کار کړی دی، نو ځکه یې شعر عام فهمه دی او هر څوک پرې پوهېږي، په لاندې بیتونو کې یې مشهورې محاورې راخیستې چې ډېری وخت زموږ او ستاسو د خلکو پر ژبه وي:

(۱)

له پېښې تېښته نشته، هر څه به آسان کړي الله
راځئ لومړی له کلي واخلو د ستم جنازه

مات لاس ځي غاړې ته، د مینې منډه وي تر حسنه
لکه مجبور پتنگ چې ستا مخې ته ږدم جنازه

خومره ښه یې ویلي دي، کټ مټ همدا خبره ده. په دې کې هیڅ شک نسته چې د نړۍ ټول ملتونه خپل هدف ته په رسېدو دي خو یو د دې ملنگ شاعر ملت دی چې خپل مراد ته ونه رسېده، ده ته خپل ملت تر هر چا ښه مالوم دی او د پاچا خان مبارزه هم د ده په مخکې تېره سوې ده خو د دې ټولو سره سره د ده ملت په یو درانه خوب ویده دی لکه ده چې ویلي دي چې پښتون یو مېخ کړی تغر پروت دی او بل په عینې وخت کې علاج هم کوي او وایي که

مو ځانځاني ختمه کړه، د علم او پوهې ډيوې مو هر کور کې بلې کړې، نو
بيا به پښتون خپله هغه ورکه ومومي چې په ځان ځانۍ کې پسې ورک دی:
(۲)

د مراد مزل ته هر څوک ورنږدې شو
يو پښتون لکه مېخ کړی تېر پروت دی
که د ځان له جوړولو ورفارغ شو
په دې خاوره کې بې توله ثمر پروت دی

د استاد غضنفر له خولې مې ډېر اوریدلي چې پلار يې پر وطن مټين سړی
وو، همېشه به يې ویل: «که د وطن دا لاره جوړه سي نو گټه به يې دومره
وي، که هاغه پلانی ځای جوړ سي نو فايده به دومره وي.»

رښتيني خلک پر نورو انسانو خپه کېږي او د دوی غم ورسره وي، د دې
کار تر ټولو لوی ثبوت دا دی چې يو څوک په رښتيني ډول د خپلې خاورې
او خپل هېواد سره مينه ولري ځکه د خپل وطن سره مينه له انسانيت سره
مينه ده. نو استاد صديق پسرلی د ملنګۍ په جامه کې هغه عظيم انسان وو
چې د پاچا خان په څېر د ډېرو انسانو د پوهولو غم ورسره و او هر څوک يې
هېوادنۍ مينې ته وربللو.

ارواښاد پسرلی د اوسنۍ زمانې انسان دی، په هېواد کې شته ناخوالې په
خپلو سترگو ويني، په جنت وطن کې د افغانانو دوزخي شپې يې ځوروي،
په دې خوږ وطن کې د آرام او هوساينې ارمان يې په لاندې څلوريزو کې ښه
څرگندېږي:

(۳)

وطن باده، د وطن باده
د روح ارامه، د زړه مراده
کله به زړونه په تاتکور شي
کله به روح کړو، درباندي بښاده

مخکې مو د استاد د شعر پر روانوالي خبرې وکړې، ښه شعر يوازې دا نه
چې ښه پېغام له ځان سره لري، بلکې ښکلی انځور هم لري، ځکه د انځور په
غېږ کې ښه پېغام وړاندې کېږي او اغېز هم ډېر وي. استاد خپل شعر او په
ځانگړي ډول غزل کې بېلابېل مهارتونه ځای پر ځای کړي دي، ولسي
محاوري، د هر چا د زړه خبرې، رښتيني انځورونه، نوي سمبولونه او دې ته
ورته نور توکي، د شعريوه ښه ځانگړنه يې دا هم ده چې ښه تصوير وړاندې
کوي، رايي په لاندې څلوريزه کې وگورو چې يوه شپه راته څنگه
تصويروي:

(۴)

چې ستا په ياد مې شپه روڼوله
تسه مينا مې راځنځوله
ستوري لاپټ وو دورو پرستن کې
پسته او ورو، ورو شپه لمبوله

غزلې ډېرو خلکو ليکلي او ډېری شاعرانو په خپله زمانه کې دغه برخه کې
پهلواني کړې ده، خو تر هر چا د حمزه بابا نوم ډېر يادېږي چې د پښتو غزل
يې ځوان کړ، د پښتنو رښتيني انځور يې پکې ځای کړ، لوی لامل يې دا وو
چې غزل کې يې خپلې تجربې ځای کړې او داسې جادو يې پرې وکړ چې د

حقيقي مينې خاوندان خپله تنده پرې ماتوي او د مجازي مينې خاوندان خپل ځان پکې ويني.

له حمزه بابا راوړوسنه چې د غزل بڼه ته يې د خپل وجود وينه ورکړې او بېلابېل گلان يې پکې کرلي دي ارواښاد صديق پسرلی دی، استاد پسرلي هم د پښتو غزل ناوې ته نوې شال ور پر سر کې، پر نوښتونو يې ولېو، سمبولونه يې ورته جوړ کړل او د دې ټولو شيانو په برکت يې پکې د خلکو غوښتنې ځای کړې، دا لاندې غزل يې د بېلگې په توگه وړاندې کووم چې په بېلابېلو ښکلاوو سمبال دی:

نه مري، مينه نه مري، زه که ومړم واله تر به يم
 تا چې لاگړی نه وي اخيستی په گودر به يم
 سل ځلې که وره شم، که باران شم، که سېلاب شمه
 هغه سمندر چې ومه، هغه سمندر به يم
 ټولې مې کړې پېڅې د هستۍ له وړو تړو نه
 پرې مې ږده درشل ته بې نيازه قلندر به يم
 خيال د خورو زلفو دې چې ورک د آسمان وره کړمه
 سترگې که راواړوې د بل کهکشان لمر به يم
 ستا د بنايستونو په عالم دې مازديگر نه شي
 ما که نور هم وسوځي د کلي مازديگر به يم
 ما ويل چې يم به يو خو دمه مېلمنه پر خه
 شپه او ورځ چې غم راباندې ووري وچت غره به يم
 ونيوله مجنون که له غمونو د صحرا لمن
 زه ورته مورچل نيسم که لارم په خيبر به يم
 ته مې د خپو پر سر نسکوره جام د ځگ گڼې

گوره د ساقی په لاس کې پاته ډک ساغر به يم
خیر دی که وهلی يم شکونو په ذهنونو کې
دا لړې که بېرته شوې د مینې سپین سحر به يم
ژوند د واقعیت دی پسرلیه تر چرې لاندې
بنکلي تصور سره چې مل یمه به تر به يم

استاد پسرلی عظیم انسان وو، هغه د ادب سره دومره مینه درلوده چې خپل
اولادونه یې هم په دغه برخه کې وروزل او د خوشال خان خټک په څېر یوه
فرهنگي کورنۍ یې تر شا پرېښوده.

د استاد خبرې دومره پخې دي چې، پر هر بیت کتابونه لیکل کیږي، دا لړې
خبرې د نوموړي په حق کې هیڅ دي، خو نوموړي دومره هنر پنځولی چې تر
پېړیو پېړیو به نسلونه خبرې ورباندې وکړي، هر اثر، هر غزل، هر بیت او
هره کلمه به یې په څو څو ځل وشل سي، هر څوک به خپل ځان پکې ولټوي،
له بېلابېلو زاویو به ورته وگوري او د هر وخت موجوده نسل لپاره به یې هره
خبره یوه لویه تجربه او لارښوونکې شي.

د نوموړي په لاندې څلوریزه خپله لیکنه بشپړووم چې د دغه عظیم انسان
شخصیت ترې څرگندېږي، پر گور یې نور شه.

څوک د مرغلو پیژندوی نه و
تل د سمندر ته گوهر بیرته وړم
راغلم جهان ځای د اوسیدو نه و
کډه په زیږي مازدیگر بیرته وړم

فېسبوک او ټولنه

د فېس بوک کارونه د هرې ټولنې د فکر او کلتور استازيتوب کوي. د نړۍ له پرمختګ سره سم په ټولنيزو شبکو کې په رسنيزه برخه کې يو هم فېس بوک دی. دا يوه داسې رسنۍ ده چې، په ډېره اسانه او ژر څوک خپل پېغام تر بل چا رسولی سي، هره ټولنه او وګړي يې ځانته بېلابېل خصوصيات لري، زموږ د ټولنې د نورو ټولنو سره توپير دا دی چې؛ موږ کله ناکله د يو مثبتې ښکارندې (پديدې) په کارونه کې يا ښه دقت نه کوو او يا افراط کوو.

اوس مهال د فېس بوک کارونه دومره ډېره سوي چې، لوستو خلکو ترڅنګ يې زموږ د ټولنې عام او نالوستي وګړي هم کاروي.

زه فېس بوک شبکه ستايم او کله کله چې ځينې له سانسوره ډکو رسنيو توپيري چلند ووينم، بيا له ځانه سره ووايم: «زنده باد فېس بوک» يانې په دې مانا چې فېس بوک د چا لخوا نه سي سانسورېدای او هر څوک کولی سي خپل د زړه خبره د ټولنې تر نورو وګړو ورسوي.

اوس راځم دې ته چې؛ زموږ په ټولنه کې د فېس بوک کارونه څنګه او څرنگه ده؟

زه خپله د فېس بوک په کارونه کې ډېر غښتلی نه يم خو علاقه او لېوالتيا ورسره لرم، لږ تر لږه شپه او ورځ کې دوه درې واړه د فېس بوک نړۍ ته په دې خاطر سرورښکاره کووم، چې د نويو مالوماتو ځان خبر کړم، زما په زړه کې چې څه راګرځي هغه له ملګرو سره شريک کړم او د ملګرو لخوا را استول سوي پېغامونه لولم.

کله کله خو فېس بوک کې داسې نادودي او چټيات هم ليکل سوي وي چې له فېس بوکه مي زړه تور کړي، سم او ډېر ورباندې وځورېږم. زموږ په ټولنه

کې د فېس بوک لويه برخه د مثبت استعمال پر ځای منفي کارول کيږي، د خلکو توهين کيږي، په وړاندې يې بې منطقه خبري کيږي، ملي نفاق ته لمن وهل کيږي او حتی ځينو محبوبو او د کار خلکو ته سپکي خبري او حتی بنکنځل کيږي.

برعکس ځينې فېس بوکي کړنې مې بيا په دې خاطر خوښيږي چې نوښتگري وي، زه يې يوه بېلگه راوړم:

د هلمند يو تکړه ژورنالېست او ليکوال ښاغلی احمد شاه پاڅون همېشه پر خپله فېس بوک پاڼه مثبت شيان خپروي، خوږې جملې کاروي، لنډې پرمختيايي راپورونه خپروي، زموږ هېوادني توليداتو څخه فېس بوکيان خپروي او په ډېره مينه او علاقه د هېواد د مينې او پرمختگ په خاطر کمپاين کوي.

دغه راز د هېواد نامتو عالمان لکه ښاغلی ډاکټر عثمان بهيج چې تل پر خپله فېس بوک پاڼه علمي مطالب خپروي، نوي نوي لغاتونه او نور شيانو څخه هېوادوال خبروي.

دې ورته ډېرې بېلگې سته چې موږ او تاسو يې وينو، فېس بوک سره له دې چې زموږ په ټولنه کې يې د دې له امله چې ډېری خلک مو نالوستي دي په سمه توگه نه کاوري او يا يې ممکن په کارونه ونه پوهيږي خو ډېری خلک

يې بيا په سمه او مثبته توگه کاروي او گټه يې هم دې ټولنې ته رسيږي. خو مهمه خبره دا ده چې موږ بايد دا هر څه د يو ځانگړي مهال وېش له مخې وکړو، زموږ د ټولنې ځوانان دومره ډېر پر فېس بوک روږدي دي چې، په دفترونو کې ترې خپل کارونه پاتې وي، د خپلو دوستانو سره، مور پلار، خويند، مېرمن او نورو خلکو سره خبرې او مجلس نه سي کولی، خپل ټول وخت پر فېس بوک مصرفوي چې دا هم زموږ ټولنې ته زيانمن تماميږي.

ځينې ځوانان خو په پوهنتونونو او ښوونځيو کې چې استاد درس ورکوي
لا دوی پر فېس بوک اخته وي.

هر شی د کارونې دوه مخه لري، ښه او بد، خودا بيا په کاروونکو پورې اړه
لري، څوک سمه او پر ځای گټه ترې اخلي او څوک يې بيا ناسم کاروي،
فېس بوک هم زموږ په ټولنه کې په پورته دوه ښو عام سوی دی.

فېس بوک او ټوله کې ټولنيزې رسنۍ بايد د خپلې ټولنې د گټې په موخه
وکاروو، د يووالي، وروړلۍ، سولې لپاره بايد گټور پېغامونه په بېلابېلو
ښو وړاندې کړو، چې ډېری ځوانانو دا کار کړی هم دی، چا د شعر په نرمه
ژبه په فېس بوکي نړۍ خپل پېغام رسولی، چا کيسې ليکلي او چا په نورو
ښو.

ددې ترڅنگ يو بل کار هم بايد وسي، هغه څوک چې د ټولنې لپاره کار
کوي او ټولنيزې شبکې په همدې موخه کاروي بايد وستايل سي او تقدير
سي، په دې سره به په ځوانانو کې د ښه پېغام رسونې او خدمت حس هم
ژوندی او گرېندی سي او ټولنې ته به مو هم گټه ورسېږي.

راځئ يوازې فېس بوک نه بلکې د خپل ژوند ټولې چارې د يو مهال وېش له
مخې تنظيم کړو، زه په ډاډه ويلي سم چې په دغه وخت کې به مو هم خپل
کارونه پر خپل وخت او پوره برياليتوب سرته رسولې وي او هم به مو ټولنې
ته لويه گټه رسولي وي.

ولس ته د خپلواکۍ مبارکۍ او د وخت مشرانو ته

پېغور

په اوسني وخت کې د خپلواکۍ ورځ نمانځل سره له دې چې ډېرو خلکو ته به يوه مسخره وي، خو د دغه ورځې يادول ملي گټو او خپلواکۍ ته د ژمنتيا يو اصل دی.

د افغانستان له خپلواکۍ دا دی ۹۲ کاله تېر دي، پکار خو دا وه چې په دغه نږدې اته لسيزو کې بايد زموږ هېواد په هره برخه کې دومره پرمختگ کړی وای چې نړۍ کې يې ساری نه وای، اقتصادي، روغتيايي، پوهنې، ساينس او نورو برخو کې بايد زموږ د مثبتو حرکتونو او خوځښتونو برابر څوک نه وای، خو خبره داسې نه ده، هر څه سرچپه دي، په هره برخه کې وروسته پاتې ته مو نړۍ گوته په غاښ ده، ترڅنگ يې په هره برخه کې زموږ له کمزورۍ گټه اخلي او هر ډول ازماينستونه راباندې کوي.

د افغانستان د خپلواکۍ اتل غازي امان الله خان سره له دې چې له نړيوالو يې خپلواکۍ ترلاسه کړه او د هېواد په تاريخ کې يې يو داسې کار وکړ چې تر قيامته به د هغه نوم د دې هېواد هر بچی په پوره وياړ سره يادوي، ددې ترڅنگ د هغه وخت له نړۍ سره په هره برخه کې سيالي وکړه، اقتصاد ته يې وده ورکړه، معارف يې وغور او.

د غازي امان الله خان دومره پر هېواد او ملي مسايلو مټين او ژمن شخص و، چې کله په دې خبر سو چې هېواد خرابيږي او د بربادۍ لوري ته ځي نو د

زورواکو په خبر يې خپل افغان ورور پسې ټوپک نه راوباسي، بلکې دا هېواد پرېږدي او ځي.

اوسنيو حالاتو ته به راسو، اوس چې د هېواد د خپلواکۍ د ۹۶يمې کاليزې وخت رارسېدلی دی، افغانان يو بل ته مبارکۍ ورکوي، جنشونه جوړي، خو زموږ هېواد نن سبا په داسې يو حالت کې ښکېل دی چې هره ورځ افغانان وژل کيږي، بل پلو افغانان ډېر خطرناک خوبونه ويني او ورځ تربلې يې اندېښنې ډېرېږي او ډېری اندېښنې يې پر حقيقت هم اوږي، اوس وخت کې د افغانستان خلک داسې فکر کوي چې خدای مه کړه، يو ځل بيا هېواد کنډر کنډر نه سي او هر څه له لاسه ورنه کړو.

اوسنۍ نا امنې او نورې ستونزې هغه څه دي چې موجوده مشرانو ته لوی پېغور دی، ځکه غازي امان الله خان په داسې زمانه کې له نړۍ سره سيالی وکړه، چې د اوس په پرتله دومره امکانات نه و، خو بيا نوموړي په خپل قوي سياست هر څه ته وده ورکړه، ټول افغانان يې يو کړل، خپلواکي يې ترلاسه کړه، او په هرې برخې ته يې وده ورکړه.

اوس د افغانستان په چارو کې د ټولې نړۍ لاس وهنه کوي او د خپلو گټو په موخه يې افغانستان کې په بېلابېلو چارو کې ځانونه ښکېل کړي، بل پلو مرکز زموږ د قومي حکومت او قوي ادارې نه شتون ولس له سختو اندېښنو سره مخ کړی، بې باوري بله لويه ستونزه ده چې زموږ د مختگ مخه يې ډب کړې.

يوه داسې اداره لرو او په اداره کې داسې خلک راټول دي، چې ډېری يې ملي گټو ته ژمن نه دي فقط خپلې گټې او خپل قدرت او ځوکۍ لپاره کار کوي، ښه بېلگه يې ځينې لوړ پوړي دولتي چارواکي دي چې موږ او تاسو عملاً وليدل، چې کله پر يوه دولتي ځوکۍ ناست وي که دا حکومت او اداره هر ډول وي، په وړاندې يې هيڅ نه وايي، خو چې له ځوکۍ ليرې سي

او بې دندې سي، نو بيا د حکومت د هرې کړنې په وړاندې غبرگونونه
بنسکاره کوي او د خپلې ځوکۍ د لاسته راوړلو لپاره هر ډول دولت ضد
کړنې او فعاليتونه کوي.

دغه راز مو سياسيون هم دي، ناسم سياست کوي، د ولسي بې باوري لپاره
ډول ډول خبرې کوي، يوه ورځ يې يو ډول دريځ وي، بله ورځ يې دريځ
اوبستی وي، فقط د خپلو گټو او قدرت لپاره سياست کوي، ډېر کم داسې
سياسون به ولرو چې ملي گټو ته ژمن وي او دې هېواد او خاورې لپاره
رښتينی او از پورته کړي.

ددې ترڅنگ ناسم اقتصاد، فساد کې د چارواکو بې حده بنسکېلتيا او د
قدرت د اړيکو، قوم، گوند او نورو له مخې وېشه هغه څه دي چې زموږ
اوسنی حکومت يې شاتگ ته اړ کړی او د ولس باور پرې ختم دی.

په اوسني وخت او ننني عصر کې زموږ چارواکي د قدرت لېوني دي،
اديب، سياستوال، ملا، استاد او ددې ټولنې د هرې طبقې او هر مسلک
خاوند يوازې او يوازې ددې کونښن کوي چې څنگه ځان قدرت ته ورسوي،
څنگه ملي ارزښتونه تر پښو لاندې کړي او خپلو گټو ته په بري ځان
ورسوي، بس همدغه دده برياليتوب او دده کاميابي ده.

اوسنۍ ټولې ستونزې، د ټولنې په وړاندې پرتې ننگونې، د خلکو
اندېښنې او په ټوله کې د هېواد شاتگ د اوسنيو مشرانو لپاره په داسې
حال کې پېغور دی چې د افغانستان د خپلواکۍ ۹۶يمه کليزه نمانځل
کيږي، زه هم په خپل وار د ننني عصر مشرانو ته پېغور ورکوم او د نړۍ په
لړ او بر کې ټولو افغانانو ته د هېواد د خپلواکۍ مبارکي وایم.

تل دې وي افغانستان.

د مبارزې پاچا

کله چې د خدایي خدمتگاری، عدم تشدد او عدم تعصب خبره کیږي؛ نو د پاچا خان بابا نوم ورسره څرگند یادیږي، خان بابا خپله مبارزه په داسې وخت کې پیل کړه چې د تشدد پر ضد خبره ډېره سخته وه.

زموږ سیمه، په تاریخي لحاظ د پردیو یرغلګرو لخوا همېشه تهدید سوې ده او کله چې د بنمنان په نظامي جګړه کې پاتې راغلي او ماتې یې خوړلې ده نو بیا یې فکري جګړه پیل کړې ده او د خلکو ذهنیتونه یې په یو او بل فریب په بېلابېلو لومو کې ګیر کړي دي.

په داسې حالت کې یو قوم او ملت ته نجات ورکول او د دوی فکرونه له غلامۍ ژغورل اسانه خبره نه ده، پیاوړي فکر، لوی زړه او پراخې فداکاری ته اړتیا لري.

هغه څوک چې د دې ملت د فکر سمولو، له غلامۍ ژغورلو او د سیمې له نورو قومونو سره د سیال کولو لپاره یې سپېڅلی جهاد پیل کړ د پښتو قوم ستر مبارز پاچا خان و.

د خان بابا فکر د ظلم پر خلاف، د مظلوم لاسنیوی، ټولنیز عدالت ته لاره هوارول او په ټوله کې د پښتون قوم د نورې نړۍ سره برابرول و؛ چې د دغه ارمان لپاره خان بابا خپل ټول ژوند قربان کړ او تردې دمه یې لارویان د سر په بیه مبارزه کوي.

عدالت داسې یو خوږ نوم دی چې سړی یې په نوم اخیستلو هم ارامي او سوکالي محسوسوي؛ د نړۍ ډېرو ملتونو د عدم تشدد لپاره مبارزه وکړه چا چې د خپلو مشرانو دا لاره تعقیب کړه هغه ملتونه نن سوکاله، خوښ،

ارام، اباد او خپلواکه خاوره لري لکه په هندوستان کې ګاندي او په افريقا کې نيلسن منډيلا.

زموږ پښتون قوم هم د پاچا خان په نوم منډيلا او ګاندهي لري زموږ په جغرافيوې جوړښت کې پاچا خان د عدم تشدد بنسټ کېښود او دا فکر يوازې د پښتنو لپاره نه و بلکې د ټولې سيمې لپاره و، د سيمې ډېری خلکو له دې څخه الهام واخيست خو موږ لا ددې پر ځای چې؛ دا فکر په ځان کې خپور کړو، ملت جوړونې ته پام وکړو نو بر خلاف مو په پاچا خان پسې ملنډې ووهلې او هغه ته مو د لېوني لقب ورکړ، دغه ستر مبارز خپلې تجربې او مشورې له ګاندهي سره هم شريکې کړې چې له امله يې اوس هندوستان د سيمې په هېوادونو کې هسکه غړۍ ګرځي.

زموږ په ټولنه کې له پخوا څخه يو بد کلتور دود دی چې هغه وخت د يو چا پر ارزښت پوهېږو چې له لاسه مو ورکړي وي، هغه وخت ژاړو چې ژړا مو کومه ګټه نه کوي، هغه وخت د يو چا پر فکر خپل ځان او ټولنه پرمختللي بولو چې پر هغه فکر مو خروار خاورې باروي.

پاچا خان پښتنو ته ډېرې چغې ووهلې، ډېر مدني پېغامونه يې پرېښودل، د پښتنو د فکر وړلو لپاره کور په کور وګرځېد او هر چا ته يې دا چغه ووهله چې: ((يو کيږو ګډې ورکيږو.))

اوسني مدني فعاليتونه کټ مټ د پاچا خان د فکر ترجماني ده، د هغه ويده ارمانونه دي چې د هېواد په لړ او بر کې ځينو ځوانانو، ښوونکو او د وينې ضمير لرونکو اشخاصو لخوا چې د هېواد جوړونې، فکر جوړونې او په ټوله کې د ملي شتمنيو ساتنې، اسلامي او کلتوري ارزښتونو ژمنتيا لپاره مټي نغاړلي دي او د خان بابا په هغه فکرونو روان دي چې نيمه پېړۍ مخکې يې د خپرولو کوښښ او هڅې کولې.

په اوسني وخت کې ډېر وړ اشخاص او رښتيني مدني فعاليتونه لکه مخکې چې مويادونه وکړه پر خپل ځای د تشدد پر خلاف دي خو ورسره د مدني ټولنو په نوم ځينې خلک او اشخاص د شخصي موخو لپاره چغې وهي، معاملي کوي او خبره دې حد ته رارسېدلې ده چې، د مدني ټولنو له نوم سره د ځينو خلکو حساسيت هم پيدا سوې دی، چې دا کار خپله د رښتيني مدني فعاليت پر وړاندې خنډونه پيدا کوي او د خان بابا د فکر د خپرولو مخه نيسي.

مدني فعاليت او د تشدد پر وړاندې چغه وهل د خان بابا په خبره اشخاص غواړي، د هغه پشان کلک هوډ، سپېڅلی نيت، پاک زړه او لويه فدا کاري غواړي، اوس ځينې خلک چې د مدني فعاليت په نوم له غرضه ډک شعارونه پورته کوي هر چاته روښانه دي چې د دوی هدف رښتيا هم سپېڅلې مبارزه ده که د دې ويده ملت غولول؟!.

مبارزو او وينو ځوانانو ته مې مشوره ده، که دوی غواړي په خپله سپېڅلې مبارزه کې بريالي شي، که دوی رښتيا د خپل ملت جوړول غواړي، که دوی رښتيا خپله ټولنه سمول غواړي، که دوی خپل قوم د نړۍ د نورو قومونو سره په يو کتار کې ودرول غواړي، که دوی خپل خلک له غلامۍ ژغورل غواړي نو د سپېڅلي پښتون ستر مبارز خان پاچا ژوند دې مطالعه کړي، د هغه پر مبارز ژوند دې مزل وکړي، خپل فکر دې د هغه د فکر تابع کړي او د هغه د ارمانونو تل ته دې ورښکته شي، بيا به د دوی مبارزه رښتيني، سپېڅلې، پاکه او ددې هېواد او خلکو د گټو لپاره وي.

ملت ته د ملي تحریک ډالی

زمونږ هېواد یو له هغه هېوادونو دی چې گوندونه پکې ورځ تر بلې ډېرېږي، د ډېرو لږو یې هدف او تگلاره مالومه ده خو ډېر داسې تحریکونه او گوندونه جوړ سول چې یو څه وخت یې گوند فعالیت وکړ او بېرته تر خاورو لاندې سول.

ځینې داسې گوندونه او تحریکونه هم پیدا سول چې فقط د خپل هدف او سیاسي موخو لپاره یې کار وکړ او اوس هم په خپلو سیاسي فعالیتونو او کارونو بوخت دي.

د پورته یادو سویو گوندونو تر څنګ ځینې داسې گوندونه او تحریکونه هم پیل سول چې یوازې یې په سیاست بسنه ونه کړه، بلکې د ملي حماسې تر سیوري لاندې یې په بېلابېلو برخو کې خپلو هېوادوال په سینه پورې ټینګ ونیول، د خلکو اواز یې واورېد او پر خپلو مبارزو چغو یې د هېواد په گوټ گوټ کې ازانګه کړل.

هغه تحریک چې د سیاسي فعالیت ترڅنګ یې اسلامیت، افغانیت او انسانیت ته کار وکړ په هره برخه کې یې د خپلو هېوادوالو تشې درک کړې او بالاخره د کلتور او فرهنګ د کاروان یون یې ګړندی کړ د افغانستان ملي تحریک دی.

د افغانستان ملي تحریک یوازې دا نه چې په سیاسي برخه کې یې د پام وړ ګامونه واخیستل، د دې سربېره یې ټولنیز، پوهنیز، کلتوري، ادبي او بالاخره داسې ملي حرکتونه وکړل چې په رښتینې توګه یې دا ونډه چې ملي تحریک یوازې نوم نه بلکې د عمل په ډګر کې هم مخکښ دی.

دغه تحریک د تېریو کال په موده کې په بېلابېلو برخو کې نږدې ۵۰ لوی غونډې جوړې کړي دي، چې د اسلامي، کلتوري، ټولنیز او نورو ملي مسایلو د ساتنې او پرمختګ لپاره یې طرحې وړاندې کړي دي، ملي، اسلامي او کلتوري ارزښتونو باندې د یرغل مخه یې نیولې ده. افغانستان ملي تحریک په دې وروستیو کې په فرهنګي ډګر کې داسې نوښتګر قدم واخیست چې د خلکو پام یې خپل لور ته ورواړو.

((خپل ملت ته د ملي تحریک ډالۍ)) تر نوم لاندې یې شل عنوانه کتابونه تر چاپ وويستل او د یوې لويې غونډې په ترڅ کې یې ملت ته وروپېژندل. دغه کتابونه د بېلابېلو لیکوالو لخوا پر بېلابېلو موضوعاتو لیکل شوي او ترتیب سوي و او د بېلابېلو افغان فرهنګپالو لخوا یې د چاپ لګښت ورکړل سوی و.

دغه غونډه د تېریو ۱۳۹۳ل کال د کب د میاشتې پر ۲۸مه نېټه د پنجشنبې په ورځ د کابل په ستار هوتل کې جوړه سوې وه چې د ملي تحریک د مشر استاد محمد اسماعیل یون ترڅنګ نورو فرهنګي شخصیتونو هم برخه پکې اخیستې وه.

اوس به راسو دې ته چې د ملي تحریک دغه حرکت څومره له نوښتونو ډک دی او څومره اړتیا ورته لیدل کیږي.

مخکې مو هم یادونه وکړه چې ملي تحریک د ملي مسایلو په اړه په بېلابېلو برخو کې کارونه کړي دي، غونډې یې جوړې کړي دي، ولایتونو ته یې سفرونه کړي دي، فرهنګي غونډې او مشاعرې یې جوړې کړي دي او دا دی زموږ د ټولنې او په تېره بیا د ادب او فرهنګ په برخه کې ستره اړتیا چې د کتاب چاپ دی دا یې هم ترسره کړ.

د کتاب چاپ زموږ ژبې او زموږ ټولنې ته ستره ډالۍ ده، ځکه په دغه برخه کې له بده مرغه موږ ډېر پاتې یو، له یوې خوا د کتاب ارزښت هم زموږ په

ټولنه کې دومره نه پېژندل کېږي لکه په نوره نړۍ کې ښايي له همدې امله
 يې چاپ ته پام هم نه وي شوی او بل پلو مو د چاپ لړۍ ډېره کمزورې ده.
 ملي تحريک چې ځان يې د عمل په ميدان کې ثابت کړی دی، دغه برخې ته
 هم پام کړی دی، تشه يې درک کړې ده او خپل ملت ته يې د کتاب د چاپ
 ډالۍ ورکړه.

دلته يوه خبره يادول اړين بولم، زموږ د ټولنې هغه طبقه چې ليکوالي کوي،
 مينه ورسره کوي او د کتاب پر ارزښت پوهېږي تر ډېره پورې امکانات نه
 لري، چې خپل کتاب چاپ کړي او خپل فکر تر نورو ورسوي، خو هغه
 خلک چې امکانات يې په لاس کې دي او د ليکوال د ارمانونو د پوره کېدو
 لپاره کوم خنډ سره نه سي مخ کېدلی ممکن د کتاب له ارزښت يې برخې وي
 او يا يې هم دغه تشه نه وي درک کړي.

زه په هېواد کې په نورو ګوندونو، تحريکونو، شخصي او نا شخصي ادارو
 نځ ګووم چې د ملي تحريک په څېر دي د نورو بېلابېلو فعاليتونو سربېره
 په فرهنگي ډګر کې کار وکړي، د مرکز تر څنګ دي په بېلابېلو ولايتونو
 کې فرهنگي غونډې او علمي سمینارونه جوړ کړي، مشاعرې دي جوړې
 کړي، کتابونه دي چاپ کړي او داسې خدمت دي وکړي چې تر اېده پورې
 هم دوی پرې يادېږي، هم ټولنې، هم ژبې او هم کلتور ته ستره غنۍ وي.

د مدني مبارزې ځوان وکیل

هسې خو هم زموږ د ټولنې خلکو په ننني عصر کې ټولې سترگې ځوانانو ته دي او د خپل امید لمنې يې ورته غوړولي دي.

هغه څوک چې په دې وروستيو کې ولس ډېر باور پرې کوي، هلمند کې د فعاله ځوانانو په منځ کې يو هم د ولايتي شورا ځوان وکیل بناغلی بشير احمد شاکر دی.

نوموړی مخکې تر دې چې ولايتي شورا ته راسي، هلمند مدني ټولنې له لارې يې خپله مبارزه کوله او د دې ولس د حق غوښتلو لپاره يې هر ځای د حق چغې وهلې.

د نوموړي همدغه پاکې مبارزې ولسونه اړ کړل، چې ده ته رايه ورکړي او تر ولايتي شورا يې ورسوي.

دی له هغه وکیلانو له ډلې و چې د ټاکنيزو مبارزو پر مهال يې پيسې مصرف نه کړې بلکې د ولسونو په باور او رايه دې شورا ته راغی.

بناغلی شاکر چې ځوان دی، د هېواد جوړونې او دې ولس په اړه ډېر ښه فکر لري، د نوموړي سره زما د ملگرتيا يوازينی راز هم په دې کې دی چې ټينگ مبارز دی.

د هغه شخصيت بېلابېل اړخونه لري، زړه سوانده دی، د مظلومانو دوست دی، جرأتمند دی او د هر ډول ستونزې په وړاندې د ډغرو وهل چل يې زده دی.

نوموړي په لږ وخت د ډېرو ولسونو زړونه وگټل، تل له خپله وسه اضافه کار کوي، رسنيو کې ډېر راڅرگنديږي، د خلکو د زړونو خبرې کوي او ښه خاصیت يې دا دی چې د لوی لوی چارواکو په وړاندې په زړورتيا خبرې کوي.

د ښاغلي شاکر شخصیت ډېر اړخونه لري، باید ډېرې خبرې پرې وسي، په لنډه باید ووايو چې د کار او عمل سپړی دی، د دغه ډول ځوانانو باید ملاتړ وسي، نور حوصله هم ورکول سي، د هېواد راتلونکی دوی ته گوري. هېواد مو دغه ډول ځوانانو ته اړتيا لري، د فکر او هڅو د غځېدو په هېله يې.

ډېر تفاوت دی په انسان کې د مانا په لحاظ
واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

په سعودي عرب کې بې پوښتنې افغانان

خدای ج چې پر خپلو انسانانو ورحمېږي نو بیت الله شریف ته د سفر د تللو امکانات ورته برابر کړي. زه هم د هغه نیکمرغه انسانانو له ډلې وم چې نږدې درې اونۍ وړاندې سعودي عربستان ته د عمرې کولو لپاره ولاړم. له عبادت پرته مې ځان سره دا تصمیم هم نیولی و چې هلته به میشت افغانانو سره وینم او د دوی له ژونده به ځان خبرووم.

کله چې مدینې منورې ته ورغلو، هلته ډېری افغانان اوسېدل، سلگونه افغانانو کورنیو هلته ژوند کاوه. دوی یوه اتحادیه هم درلوده، ما یې مشر پیدا کړ او هلته د دوی پر ژوند، اسانتیاو او ستونزو مې ورسره خبرې وکړې.

خبرو یې ډېر نا هېلی کړم. افغانستان چې د سعودي عربستان سره له پخوا اړیکې لري، زموږ وطن ته له دغه هېواده صحابه کرام راغلي. د اسلام دین یې خپور کړی او حتی د ژوند سره یې هم دلته کابل کې مخه ښه کړې چې یو شمېر صحابه کرام دلته ښخ هم دي.

ما چې د افغانانو له ژونده ځان خبر کړ ډېرې ستونزې یې درلودې لکه هیڅوک چې نه لري. لکه د پوښتنې څوک چې یې نه وي او هر څوک چې څه وغواړي پرې کولی شي.

د دوی یوه لویه ستونزه دا وه چې اقامې (د دوی د اوسېدو جوازونه) د پاکستان له لارې ورکول کېږي. دوی باید پاکستان ته ولاړ شي او هلته دغه ستونزه هواره کړي او خپل کارونه خلاص کړي. یوازې د پخواني ولسمشر حامد کرزي په وخت کې د شپږو میاشتو لپاره یوه پروسه پیل سوه چې اقامې د افغانستان له لارې ورکول کېدې خو دا پروسه بېرته ودرېده.

اوسني ولسمشر محمد اشرف غني هم سعودي عرب کې له ميشتو افغانانو سره ژمنه کړې وه چې د اقامو ياده ستونزه به يې حلوي خو له بده مرغه تر اوسه هيڅ اقدام نه دی سوی.

يوه افغان راته وويل: «زموږ حکومت په دې برخه کې هيڅ توجه نه ده کړې، موږ له ډېرو ستونزو سره مخ يو، د پاکستان حکومت په دې برخه کې ډېر کار کړی دی خپلو خلکو ته»

د دوی خبرو فکر مند کړم، د سعودي عرب په څېر هېواد چې افغانستان ورسره له پخوا اړيکې لري، حتی روژه او اختر د دوی د محکمې پر اجازه او اعلان کوي خو لا هم هلته زموږ حکومت داسې اړيکې نه دي جوړې کړي چې د افغانانو ستونزې دې هوارې سي.

مدينه منوره کې ميشتو افغانانو هلته د افغانستان له سفارت هم گيله کوله. د افغانانو د اتحاديي مسئولينو ويل تر اوسه يې د دوی هيڅ پوښتنه نه ده کړې. د افغانانو پر ستونزو يې سر نه دی گرځولی. حتی افغانان چې سفارت ته ورسې هم وخت نه ورکول کېږي او نه پرېښودل کېږي.

يوه بله مهمه موضوع چې ما درک کړه دا وه چې د سعودي عربستان او پاکستان اړيکې ډېرې ښې وې. د افغانستان سره يې چندانې اړيکې نه وې جوړې. ښايي دا لامل وي يې چې هلته افغانان ستونزې لري او پاکستانيان يې نه لري.

د ملامتی ټوله گوته زموږ حکومت ته نيول کېږي. افغانان چې د نړۍ په ډېری هېوادونو کې ژوند کوي، سعودي عرب هم يو له هغه هېوادونو دی چې ډېر پښتانه پکې ژوند کوي. يا مسافر دي او يا هلته کورونه لري. دوی هلته له ښې ورځې نه اوسېږي، مجبوريت هلته رسولي دي، داسې يو هېواد چې افغانستان ورسره په ډېری مسایلو کې شريک دی، په تېره بيا مذهبي

مشتركات، خو له بده مرغه زموږ اړيکې اوس هم دومره کمزورې دي چې د يو عادي افغان ستونزه نه سي حلولى.

داسې کورنۍ مې هم هلته وليدې چې خو لسيږي يې هلته ژوند کړی دی خو پام نه دی ورته سوى. يوازې اوسني حکومت نه بلکې پخوانيو حکومتونو هم هلته خنډونه له منځه نه دي وړي.

د خلکو ستونزو. هلته ميشتو افغانانو ژوند. د دوى کړاونو. د دوى گيلو چې له حکومته يې کوله، ډېر ناهېلى کړم.

حکومت بايد سعودي عربستان کې د افغانانو ژوند ته جدي پام وکړي او هلته د اوسېدو، کاروبار برابرولو، د ځايي حکومت سره د دوى اړيکو جوړولو کې بايد هڅې وکړي.

تر ټولو مهمه خبره چې د افغانستان حکومت بايد ورته پام وکړي، د سعودي ميشتو افغانانو اقامو(هلته د اوسيدو جوازونو) ستونزه ده چې حکومت بايد غم وځوري.

پتیا ل د هېرولو نه دی

افغانستان یو له هغه هېوادونو دی چې، د گلانو رږول پکې اسان کار دی خو د گلانو روزل ډېر گران تمامیږي، په دې هېواد کې به په ډېر همت او زحمت یو گل وروزي، خو چې د ثمرې وخت یې راشي نو د بې رحمۍ خزان تر شاداسې لوگري راپیدا شي چې روزل شوی گلاب په ډېرې اسانۍ ورژوي. ارواښاد عبدالقدیم پتیا ل یو له هغه گلانو څخه و چې په خپل زحمت او همت پر علم او پوهه زین کړي اس سپور و او د بریالیتوب د میدان له څلورو خواو یې طوافونه کول.

پتیا ل هغه ځوان و چې، د ثمرې ورکولو وخت یې و، د هغه د پوهې ونې بېلابېلې څانگې لرلې، هر چا یې له مېوې گټه اخیسته او هر څوک یې په خوند پوهېدل، خو هغه انسان چې د پتیا ل د پوهې درخته(ونه) یې نوره مېوې ورکولو ته پرې نه بنوده نو مالومه خبره ده چې، د نوموړي د پوهې مېوه یې نه وه خوړلې.

ارواښاد پتیا ل څېړونکی و، کره کتونکی و، لیکوال و، شاعر و، خطاط و او د مظلوم کلک ملگری او د هر ډول ظلم پر وړاندې سخت مبارزو.

پتیا ل د کندهار د پوهې او ادب پر اسمان هغه روڼ ستوری و چې د خپلې پوهې پر شغلو یې ډېرې سترگې و برېښولې.

پتیا ل شعر لیکه، له شعر سره یې ځانگړې مینه لرله، د کندهار ادبي بنډارونه او د انارگل مشاعره یې توده کړې وه، خپله یې پوخ شعر لیکه، شعر یې مینوال لرل، په خپل شعر د ډېرو مظلومو انسانانو زړونه ټکور

کړي دي، هغه د خپلې خوږې ژبې پښتو سره ځانگړې مینه لرله، کله چې د اطلاعات او کلتور رئیس شو نو په کندهار کې یې ادبي یون پیل کړ، د کندهار ادبي ملگري یې پر یوه تفراتول کړل، خپلو ملگرو ته یې د مینې او یووالي درس ورکړ او په دې بې وپوهول چې زړونه څنگه خپلېږي. د پښتو ادب له اسمان دغه پرېوتې ستوري د کندهار د ادب پر ځمکه د خپل زړه پر وینو داسې پنځونې وټوکولې چې ترڅو دا نړۍ وي نو ادبپال به یې له فصل حاصل اخلي.

نوموړی سره له دې چې شاعر و ځوان محقق و، په اوسنیو ځوانو څېړونکو کې پتیا ل ځانگړی ځای لاره، لویه حوصله یې لرله او د څېړنې په برخه کې یې بېلابېل کتابونه او سلگونه مقالې لیکلي دي.

د ((پردېس بېنوا)) په نوم یې د ارواښاد بېنوا پر ژوند او آثارو مستقل کتاب ولیکو، د پښتو ژبې د فلکلور ستر خدمتگار ارواښاد محمد گل نوري پر ژوند او آثارو یې څېړنه وکړه، د ((زریانې)) په نوم یې ناول ترجمه کړ او د ((انکار)) په نوم د زړه پر خوږو خبرو سوي زړونه ټکور کړل.

ارواښاد پتیا ل د اطلاعات او کلتور د ریاست مسؤلیت په لوی بریالیتوب ترسره کړ، له دغې دندې وروسته د کندهار مرستیال والي شو، چې بوختیا یې نوره هم ډېره شوه خو د بوختیاو سره سره یې بیا هم ادبي هڅې فعاله ساتلې او بېلابېلو غونډو ته به یې تگ راتگ کاوه.

کله چې هلمند کې د ارواښاد عبدالروف بېنوا په اړه علمي سمینار جوړ شو نو پتیا ل ورته له کندهاره راغی ما ورته وویل: پتیا ل صیب! امنیتي شرایط برابر نه دي خو بیا هم تاسې سمینار ته راغلاست، هغه په ډېره خوږ انداز راته وویل: ((چې په هلمند کې د ارواښاد بېنوا پر ژوند او فن سمینار جوړېږي او زه رانه شم نو زړه به مې څنگه کرار شي.))

پتیا ل رښتیا هم پر پښتو او پښتنو مټین و، هغه د خپلې رسمي دندې پر مهال په کندهار کې د بېلابېلو لیکوالانو او شاعرانو لښکونو کتابونه چاپ کړل او په خپل دغه بې مثالو خدمت یې د پښتو ادب لمن له ډېرو مرغلو ډکه کړه.

که د پتیا ل د ادبي شخصیت پر ځمکه مزل وکړو شاید پکې ورک شو، هغه په خپل کم عمر کې ډېره څه وپنځول، چې هر چاته د لمر پشان روښانه دي. دغه تاند ځوان یوازې پر شاعری، لیکوالۍ، څېړنې، ژباړې، خطاطۍ او انځورگرۍ بسنه ونه کړه، بلکې د سیاست په ازغن ډگر کې هم قدم کېښود، ددې هېواد حالت یې وشنل، کندهار ولایتي ادارې ته یې په خپلې غښتلې مفکورې بېلابېلې طرحې وړاندې کړې او ددې هېواد د سیاسي حالت د روښتیا لپاره یې بې مثالو کارونه وکړل.

عبدالقدیم پتیا ل یو خوږ شخصیت درلوده، که به پنځه دقیقې ورسره څوک کښېناست نو د دغه د شخصیت له خوږو به یې حتما یو څه له ځان سره اخیستل، د هغه دنده د هېواد په لار او بر کې مینه خپرول ول، خو دا چې زموږ په ټولنه کې د مینې خپرېدل بدله وینه ده نو دغه خوږ ځوان په بدن کې لا د ځوانۍ وینه په جوش او خروش وه، ددې هېواد ډېری بچیان یې د پوهې انرژۍ ته خپلې هېلې غوړولې وې، خو د پوهې د بڼې دغه بې مثالو ونه د خزان بې رحمې بادونو وروږېله د نورې مېوې توان یې ترې واخیست.

د ارواښاد پتیا ل د پوهې ونه وچه وشوه، خو دغه ونې داسې مېوې ټولنې ته ورکړې دي چې تر قیامتو به یې خلک پر خوږو نه مریږي، د هغه اثار، لیکنې او شاهکارونه به ژوندي وي، د هغه یادونه خاطرې به ژوندۍ وي او بالاخره لوی کندهار به تل پتیا ل ژوندۍ بولي. د پتیا ل د فکر د خوږېدو په هېله!

۲۲/۱۰/۱۳۹۳

گلالي ماشومان او ختر

کله چې اختر او سبيري نو تر ټولو لومړی راته خپل ماشومتوب راياده سي، چې ماشومان و نو اختر ته به ډېر خوشاله کېدلو، خوښۍ به مو کولې، ساتيري به مو کول.

خو کله کله ځيني ساتيري ماشوم ته په زيان تماميږي، ډول ډول خطرونه ورسره مخ وي، موږ چې ماشومان و د بابو صيب لمبې په نوم به مو د اختر په شپه يوه لوبه کوله چې ډير خس و خشاک به مو راټول کړل، لويه غونډۍ به مو ترې جوړه کړې وه بيا به د اختر په شپه اور ورته اچول کېده ټول ماشومان به ترې راټول و، دغه اور به ځيني وخت ماشومانو ته خطرو، يا به ددوی پښې لاسونه پکې وسوځېدل يا به يې لمن اور واخيست، خو هغه ساده وخت و، څوک نه پوهېدل.

دغه ډول نور ډېرې سيمه ييزې لوبې وې چې ماشومانو به کولې او خطرناکې به وې.

په اوس زمانه کې پټاکۍ او دې ورته نور توکي چې ماشومان يې اخرونو کې رانیسي او خپل سات پرې تېروي تر ډېره خطرناک دي، موږ او تاسې عملاً وليدل چې ډېری ماشومانو ته زیانمن تمام سول.

په دې اړه لومړۍ رسنۍ مکلفې دي چې کور کې پلرونو، مېندو ته عامه پوهاوی ورکړي، چې اختر کې خپله هم ماشومانو ته دغه شيان وانخلي او ماشومان هم پرې نه ږدي چې دغه شيان رانیسي.

گلونو ماشومانو ته مې پېغام دادی چې اختر کې مو خپلې خوشالۍ او ساتېرۍ وکړئ خو له خطرناکو لوبو او خطرناکو ساتېریو ځان وساتئ، ددې ترڅنګ گلونه ماشومان دې خپلې روغتیا ته هم پام وکړي، هم دې مور او پلار خپلو نازکو ماشومانو ته پوره پام وکړي، دوی پرې نه ږدي چې اختر کې ډېر خوراکونه وکړي، خدای ج مه کړه ناروغ نه سي.

ماشوم مو راتلونکې دی، په اوسني وخت کې خپل ماشومانو باید په هر څه خبر کړو، د ډېرو شيانو په اړه دوی ته مالومات ورکړو، د دوی ذهنتونه باید وروزو، ترڅو د دغه ډول خطرونو څخه خوندي و اوسي.

لړليک

سرليک	مخ
د زړه اوازونه ټولگه سوه	۱
زما خبرې	۲
افغان سوله بيه نه لري	۴
پر موږ قيامت دی	۷
په افغانستان کې د امريکا ژوبل سياست!	۱۱
بيده لا وژل کېږو!!!	۱۵
تبليغات که واقعي جگړه ؟	۱۹
د حکومت بديل لرو خو د نظام بديل نه لرو	۲۳
د روسانو ماتې که د سيمې بريا؟	۲۶
د عدم تشدد پر مرکز د تشدد ډک بريد	۳۰
د يو بل ته گوته پر ماشه ورونو ميندې پر يوه ټغر	۳۳
سياست که مسخري؟؟	۳۶
زور دولت او اوسنی هلمند	۳۹
شخصيت جوړونه په مادياتو کې که په معنوياتو کې؟	۴۳
ازاد د مدني مبارزې رښتيني څېره	۴۵
عمومي سړک او د چارواکو موټريز کاروان	۴۸
کيسې گتيل د مردانو کار دی	۵۲
مدني ټولنې بايد تعريف شي	۵۶
ملي ارزښتونه او د چارواکو لوبه	۶۰

- ملي لوبډله که ملي تېغر؟ ٦٤
- وينا که عمل؟ ٦٩
- هلمند کې د معاصر ادب مخکښ ٧٢
- د يووېشتمې پېړۍ څلور مخکښ شاعران ٧٥
- د سبا پلاران ٨٩
- د هلمند کوچنۍ اختر ٩٢
- د هلمند ستوری ٩٧
- هلمند کې د قلم اتل او مبارزې سرلاری ١٠٣
- د قيس هاشمي شاعري او د اوسنۍ ټولنې انځور ١٠٧
- د غزل په اننگو کې دويم ځلاند انسان ١١٢
- فېسبوک او ټولنه ١١٨
- ولس ته د خپلواکۍ مبارکۍ او د وخت مشرانو ته پېغور ١٢١
- د مبارزې پاچا ١٢٤
- ملت ته د ملي تحريک ډالۍ ١٢٧
- د مدني مبارزې ځوان وکیل ١٣٠
- په سعودي عرب کې بې پوښتنې افغانان ١٣٢
- پتتال د هېرولو نه دی ١٣٥
- گلالي ماشومان او اختر ١٣٨

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک په هلمند کې د ملي تحریک له ولایتي څانګې څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دالړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دالړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له لیکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې ددې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د زړه اوازونه

(د بېلابېلو ليکنو ټولګه)

سردار محمد همدرد
۱۳۹۴ لمريز کال

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۰۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library